PRIS: 30 ØRE

HJEMMET

NR. 17 – 36. AARG. · TIRSDAG DEN 25. APRIL 1933 · KR. 3.90 KVARTALET

En Førstepræmie paa 2000 Kr.

400 kontante Præmier paa i alt 20,000 Kroner.

„Jeg finder den hellige Søvns Orkidé", af Aleko E. Lilius · Fortællinger · Filmssider · Humor.

Et lille orienterende Vink
for Husmødre...

„Jamen — tror De nu ogsaa, det kan gaa, Marie? Jeg er saa bange for, at Margarinen skal brankes . ."

„Ih — nej, Frue, ikke Alfa Margarine — den er jo alfineret! Henne hos Apotekerens har jeg lavet Mad med den i 3 Aar, og den kan sagtens taale Stegevarmen. Har Fruen da aldrig hørt noget om det høje Brændpunkt?"

„Jo, det har jeg. Men hvorledes med Smagen?"

„Glimrende, vil Fruen prøve den paa en lille Kiks? Storartet, ikke? Og saa er den drøj!"

„Ja, godt smager den. Men naar jeg tænker paa alle de smaa Uheld, vor forrige Pige havde med Stegemad . . . saa . . ."

„Jamen — Alfa Margarine er noget helt andet. Den bruner paa et Øjeblik, saa al den rare Saft og Kraft bliver i Maden. Fruen kan rigtignok sagtens være tjent med saadan en Margarine . . ."

„Den er alfineret"

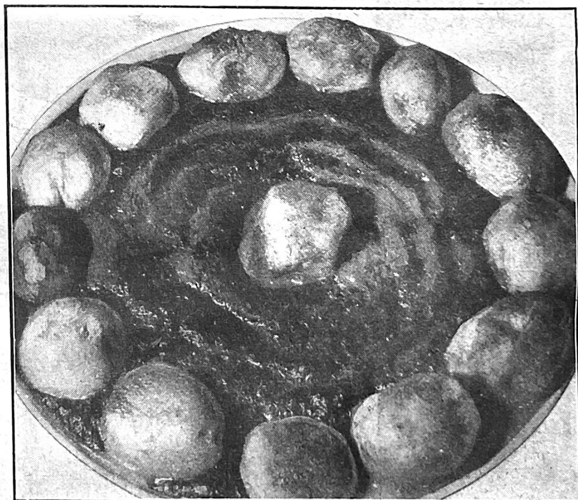
Alfa Margarine udmærker sig ikke alene ved sine Stege-Egenskaber. Ogsaa med Hensyn til Drøjhed og Aroma er der gjort en stor Indsats. Fabrikkens specielle Fabrikationsmetode — Alfineringen — bevirker tillige ved sin tekniske Fuldkommenhed, at Alfa Margarinens Konsistens bliver mere homogen og smidig og Margarinen derved drøjere.

KØBENHAVNER-POTPOURRI

75 gr Alfa Margarine, 75 gr Mel, 3/4 dl Suppe, Salt, Peber, Paprica, Kulør, Vin. Rest af kogt eller stegt Kød, 3/4 kg smaa Kartofler, 50 gr Sukker, 50 gr Alfa Margarine.

* * *

En brun, afbagt Sauce tillaves og krydres ret stærkt. Kødet hakkes og blandes i Saucen. Sukkeret brunes paa Panden, derefter brunes Margarinen — og Kartoflerne vendes heri, til de er pænt brune. Kødet hældes ud paa et rundt Fad, og en Krans af de brunede Kartofler lægges omkring.

Alfa MARGARINE

• INDHOLDSFORTEGNELSE •

25. APRIL 1933

Side

Forsidebillede, af *Wistehuff* 1

Artikler:

Jeg finder den hellige Søvns Orkidé, af *Aleko E. Lilius* 5

I Funkiskjole og med morsom Parasol, af *Sofia Christensen* 32

Afsluttede Fortællinger:

Ti Aar efter, af *Hans Kirk*, ill. af A. Rasmussen 8

Færdig med Mart! af *Sylvia Thorn-Drury*, illustreret af Axel Mathiesen 10

Bag Gardinet, af *Violet M. Methley*, ill. af Lisbet Juel 12

Omstilling, af *Camilla C. Pers*, ill. af Karl Rønning 21

Kun en Slædehund, af *Sewell Peaslee Wright*, illustreret af Alfred Olsen 22

Romaner:

Lokkeduen, af *Alice Ross Colver*, illustreret af H. Thelander 18

Side

Gennem Ilden, af *C. Fraser-Simson*, med Illustrationer af Vibeke Mencke 26

En Gullaschfrøken, Roman for Ungdommen, af *Helene Hørlyck*, ill. af Ingeborg Hyldahl 31

Humor:

„Hjemmet"s Humor 20

Den store Jæger Krups er igen saa klog, af *H. H. Knerr* 24

Gyldenspjæt har onde Drømme, af *Geo MacManus* 25

Forskelligt:

Spørgsmaal og Svar 4

Fra Filmens Verden . . . . . . 14 og 15

Ved De det? 16

Verden i Tekst og Billeder.. 16 og 17

„Hjemmet"s Haandarbejder. 28

Den variable og saa praktiske Bluse 29

Ungdommens Side 30

Pas paa Møllene 32

Præmie-Konkurrencen 33

Hvad skal vi have til Middag? . . . 34

Store Ting i næste Uge!

Hvad vi i næste Uge byder vore Læsere, er noget ganske nyt herhjemme. Vi har sikret os den berømte amerikanske Forfatter Louis Bromfields sidste Bog: „I Luksuskahyt" og bringer første Afsnit af den i næste Nummer.

Men — og dette er Overraskelsen — der vil kun komme eet Afsnit til. For ikke at ødelægge Bogen aftrykker vi Halvdelen af den i næste Uge og anden Halvdel den følgende Uge, saa hele Romanen kun vil strække sig over to Numre af Bladet.

„I Luksuskahyt" afslører Hulheden og Tomheden ved det moderne luksuøse Liv, som det leves nu til Dags, og som det særlig udfolder sig om Bord paa de store Atlanterhavsdampere, hvis Rystelser synes at hidse Passagerernes Nerver og Sanser op til næsten Vanvid.

Foruden denne Roman begynder vi i næste Uge en ny Ungpigeroman. Den hedder „En ung Pige" og er skrevet af Dagny Kjærsgaard, der selv er en ung Pige, om end hun har set sig godt om i Verden; for Tiden bor hun i London, hvor hendes Roman foregaar.

Af det øvrige Stof i næste Nummer af „Hjemmet" nævner vi Fortællingerne „Omløb", „Misbrug af Nødbremsen", „En halv Million paa Bordet" og „Meta". Af Dr. Poul Hertz er der en interessant Artikel om Lord Clive, der erobrede Indien for England.

JEG LÆNGES . . .

Jeg længes ingen Steder.
Jeg længes alle Vegne.
Mit Hjerte ydmygt græder
for de ukendte Egne.

Jeg tror, jeg dér skal finde
den hemmelige Glæde.
Jeg tror, jeg dér skal træde
blandt eviggrønne Linde.

Dér gaar du mig i Møde,
du, som jeg ikke kender. —
Jeg kysser dine Hænder,
først naar vi to er døde.

Hulda Lütken.

UDGIVET AF EGMONT H. PETERSENS FOND
GUTENBERGHUS — KØBENHAVN K.

Ansvarhavende Redaktør: Roger Nielsen. Ansvarlig for Udgiverne: Ole Sundø.

Bidrag til „Hjemmet" adresseres til Redaktionen og maa være maskinskrevne samt bilagt Returporto. „Hjemmet" behandler alle Manuskripter med Omhu, men paatager sig intet Ansvar for dem. Alt Stof i „Hjemmet", Tekst saavel som Billeder, er erhvervet med Eneret for Skandinavien.

Forbud: Dette Blad maa ikke udlejes i erhvervsmæssigt Øjemed.

Spørgsmaal, der ønskes besvaret i „Hjemmet", maa adresseres til „Hjemmet"'s Redaktion. Selv om Spørgeren ikke vil have sit Navn i Bladet, men kun et Mærke, maa han til Redaktionen opgive Navn og Adresse — ellers gaar Brevet i Papirkurven uden at blive besvaret. Vi maa anmode Spørgerne om at have Taalmodighed og ikke vente Svar i først udkommende Nummer af Bladet. Vi modtager mange Spørgsmaal, og det tager ofte lang Tid at skaffe nøjagtige Svar. Disse aftrykkes i Bladet i den Rækkefølge, i hvilken de fremskaffes. Samtidig meddeler vi, at indviklede juridiske samt alle medicinske Spørgsmaal ikke bliver besvaret.

Spørgsmaal:

Caks og Gumme. 14 Aar, 154 cm høj, og 19 Aar, 156 cm høj, Vægt? Raad udbedes mod rød og glinsende Næse. Hvorledes faar man mørke Øjenvipper og -bryn? Hvad er der at gøre mod Ligtorne? Hvor længe bør man vedblive at neje? Mørkt Haar og lys Teint, blond Haar og rødmosset, hvilke Farver vil klæde?

Svar:

Vægten bør være ca. 44,8 kg og ca. 49,3 kg. — Sørg for at holde Maven i Orden, spis rigeligt med Frugt og Grønsager og gaa lange Ture. — Pensl Øjenbryn og -Vipper med lidt amerikansk Olie. Hjælper dette ikke, findes der ingen „naturlig" Maade at faa dem mørke paa. — Der findes i Handelen mange forskellige Midler imod Ligtorne. Se Annoncerne eller spørg paa et Apotek. — Man kan godt blive ved at neje, indtil man naar 14—16 Aars Alderen. — Sandsynligvis vil alle Modefarverne klæde den første, og alle klare Farver, navnlig rødt, blaat og Pastelfarver vil være udmærkede til den anden.
S. S.

K. M. b. Fregner kan ikke fjernes, men man kan gøre en Del for at forebygge, at de indfinder sig. Først og fremmest maa man ikke udsætte sig for al for megen Sol. Dernæst kan man smøre lidt Crème paa Huden, saa Solens ultraviolette Straaler ikke kan trænge igennem. De Fregner, man har, kan man endvidere blege ved at bade dem i Oxydol eller en Boraksopløsning. Et gammelt Husraad siger, at det er godt at bade Fregner i et Afkog af Bulmeurt blandet med Kamillete. — De er høj, men ikke for høj. Vægten bør være ca. 50,8 kg. S. S.

Spørgsmaal:

En Sønderjyde. Raad udbedes mod rød Næse og Hudorme paa Næsen. Kan det skyldes Blodet eller daarlig Afføring?

Svar:

Rød Næse kan ofte skyldes daarlig Afføring — men ikke altid. Prøv at holde Maven i Orden og tage Styrtebade eller kolde Afvaskninger. Hjælper det ikke, maa De søge en Næse-Specialist. Gnid Morgen og Aften Næsen med lidt Vat, dyppet i en Svovlrysteblanding, som faas paa Apoteket. Det skal nok hjælpe paa Hudormene. S. S.

Spørgsmaal:

Mangeaarig Holder. Sig mig venligst, hvordan man tager Rustpletter af Hørlærred. 25 Aar, 165 cm høj, Vægt?

Svar:

Rustpletter kan fjernes med en Syresaltopløsning — 1 Teskefuld Syresalt, opløst i 2 Spiseskefulde kogende Vand. Opløsningen bruges varm. Pletten dyppes først i Opløsningen og saa i spilkogende Vand, som er tilsat Ammoniak — 2 Teskefulde Ammoniakvand til ¼ l Vand. Derefter skylles Tøjet *meget* omhyggeligt. — De skal veje 60 kg.
S. C.

Spørgsmaal:

En Holders Datter. Hvilken Slags af de i Handelen værende Garn er bedst at hækle af? Hvorledes fjernes Fluesnavs fra Sølvtøj? Hvad pudses Sølvtøj i? Er det ikke godt at skure Cementgulve i Sæbevand?

Svar:

Det kommer ganske an paa, hvad Garnet skal bruges til. — Sprit tager Fluepletter. De skal blot pudse almindeligt med Wienerkalk, udrørt med Sprit til en tynd Grød, og indgnide Sølvtøjet hermed, med lidt ekstra Gnidning paa Fluepletterne. Sølvtøjet staar, til det er tørt, og pudses da med bløde linnede Klude. — Cementgulve vaskes til daglig med koldt Vand, een eller flere Gange om Ugen med Sæbevand, og skures ca. een Gang om Maaneden med Skurepulver eller Sand og Vand. Sand paa Cementgulve gør dem lyse. S. C.

Spørgsmaal:

En Holders Datter. Jeg har i længere Tid spist en Mængde Slik og har faaet en rigtig grim og grumset Hud. Hvorledes faar jeg den pæn igen? Jeg er begyndt at gaa lange Ture, men det hjælper ikke. Hvordan renses et Par hvide Crêpe de Chine-Sko?

Svar:

Svaret ligger nær: Lad være med at slikke. Spis Frugt, saa meget som muligt, drik Vand mellem Maaltiderne, spis ikke for tung eller for fed Mad, spis rigeligt med Grønsager. Bliv endelig ved med at gaa Ture — det hjælper ogsaa synligt i det lange Løb, giver Sundhed og derved en friskere Hudfarve og en bedre Teint. Sørg for at holde Maven i Orden. — Hvis Skoene er slemt medtagne, røres af Benzin og Kartoffelmel en lind Grød, som smøres jævnt paa. Naar Skoene er tørre, børstes Melet af med en blød, ren Børste. Men da man maa tage meget let paa Silkesko, at de ikke brister, vil de — hvis de ikke er saa snavsede — have bedre af at blive renset med Benzin og Vat og pudret med Kartoffelmel. Det kan være nødvendigt i haardnakkede Tilfælde at gentage Behandlingen. *Husk, at Benzin er meget brandfarligt.* S. C.

„Hjemmet"s billige Teaterbilletter.

„Hjemmet" har Arrangementer med en hel Række Teatre, hvorved vore Læsere faar Lejlighed til at købe Billetter til disse Teatres Forestillinger med store Pengebesparelser. Vi nævner Teatrene i alfabetisk Orden.

Casino: Hertil sælges Billetter i „Hjemmet"s Billetbutik fra Kl. 10—11½ og fra 12—5.

Det kgl. Teater: 10 Procents Rabatbilletter Forestillingsdagen fra Kl. 4—5½; de særlige Kuponer forneden paa Siden medbringes, hver giver Ret til Køb af en Billet enten ved Teatrets Billetkontor eller i „Hjemmet"s Billetbutik. — Endvidere kan almindelige Billetter til Det kgl. Teater købes i Billetbutikken fra Kl. 10—5 med det for autoriserede Billetsalgssteder sædvanlige Tillæg af 20 Øre.

Det ny Teater: Hertil købes særlige Abonnementshæfter à 1 Krone + 20 Øre i Skat. De indeholder 12 Kuponer, der hver giver Ret til Køb af en Billet til ca. halv Pris. Billetsalget foregaar ved Teatrets Billetkontor og desuden fra 11½—5 i „Hjemmet"s Billetbutik. Hæfterne gælder hele Sæsonen 1932—33.

Folketeatret: Billetsalg i „Hjemmet"s Billetbutik fra Kl. 10—12½ og 1—5.

Føniæteatret: Billetsalg i „Hjemmet"s Billetbutik fra Kl. 10—5.

Riddersalen: Billetsalg i Billetbutikken fra Kl. 10—5½.

Ved Køb af Billetter i Billetbutikken, Landemærket 24, over for Gutenberghus, maa Billetkuponen nederst paa Siden altid medbringes. Billetter kan *ikke* købes til Søn- og Helligdage, undtagen for Riddersalens Vedkommende.

„Hjemmet"s Sykursus.

Et nyt Skræddersyningskursus begynder *Mandag den 8. Maj* og strækker sig over 5 Uger med 2 Timers Undervisning 2 Gange pr. Uge, *Mandag og Torsdag*, altsaa i alt 20 Timer. Undervisningen finder Sted om Dagen fra Kl. 10—12 og 12—2 og om Aftenen fra Kl. 6—8 og 8—10. Den omfatter Klipning, Prøvning, Syning m. m. Tilrejsende Abonnenter vil kunne komme fire Timer hver af de paagældende Dage. Damerne maa selv medbringe Stof, enten nyt eller noget, der maa sys om. Betalingen erlægges ved Indmeldelsen, der sker i Hallen, Gutenberghus, Landemærket 26, daglig mellem 8½ og 4½.

Prisen for et Kursus er 4 Kroner.

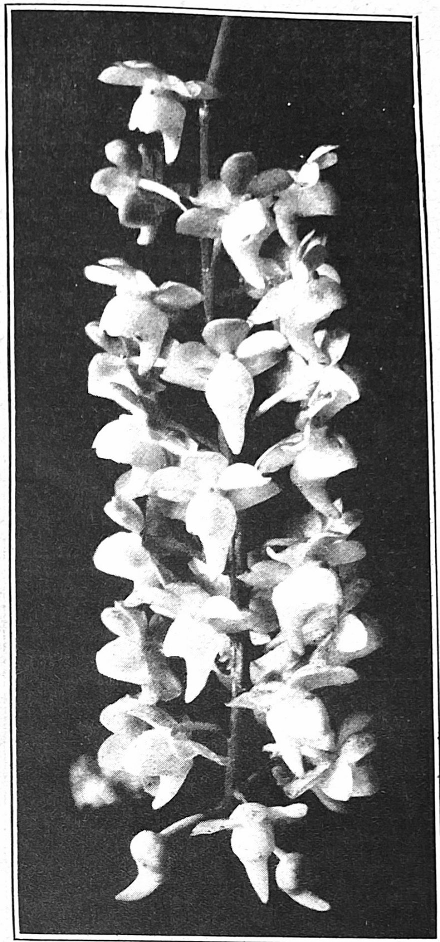
Abonnementskvitteringen maa præsenteres ved Indmeldelsen.

„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 17
Gyldig fra 25—4 til 2—5 1933

DET KGL. TEATER
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 17
Gyldig fra 25—4 til 2—5 1933

DET KGL. TEATER
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 17
Gyldig fra 25—4 til 2—5 1933

Jeg finder den hellige Søvns Orkidé

Denne pragtfulde Orkidé, en af Verdens sjældneste: Aerides Farmerii, af de indfødte kaldet: Den hellige Søvns Orkidé, blev af Forfatteren fundet paa Calayan.

I Junglen paa Calayan, en af de nordligste philippinske Øer, som kun tre hvide Mænd har udforsket, er det lykkedes vor Medarbejder, Aleko E. Lilius, at finde en af Verdens sjældneste Planter, og i nedenstaaende Artikel fortæller han om sine spændende Eventyr.

ENDELIG kom Tyfonen. Den rev Tagene af adskillige Huse og tog Halvdelen af hele Øens Bananhøst med sig. Men ikke desto mindre smilede Calayans Befolkning nok saa fornøjet og sagde, at det ikke var noget at tage sig nær. Det var ikke andet end en Banan-Tyfon! Ganske ufarlig! Nej, naar Træerne begyndte at flyve gennem Luften, og Husene røg langt ud paa Havet, saa kunde man tale om Tyfon. Og den Slags var slet ikke sjældent paa disse Breddegrader, lod man mig vide.

Jeg var kommet til de nordligste af Philippinerne i en af de indfødtes Sejlbaade for at søge efter en længe savnet amerikansk Flyver, Glen W. Brophy, som mentes at være omkommet i det kinesiske Hav under sin Flyvning i Marts 1930 fra Macao til Manila, men om hvem Rygtet nu paastod, at han var blevet reddet af vilde paa Øen Y'Ami, den allernordligste af Philippinerne. Efter hvad dette Rygte sagde, skulde Mandskabet paa et japansk Fiskerfartøj have set en skægget hvid Mand og hans sorte Hund — Brophy havde taget en sort Hundehvalp med sig som Maskot — løbe frem og tilbage paa Bredden af Y'Ami og signalisere til den forbisejlende Baad. Men Vejret havde været stormfuldt, og Øen var omkranset af en farlig Brænding, saa Fiskerne havde ikke kunnet gøre noget Forsøg paa at redde ham.

Den femte Dag af mit Ophold paa Calayan spaaede Barometret igen smukt Vejr, og jeg besluttede at tage af Sted tidligt den næste Dag til Claro Babuyan, cirka 35 Sømil Nordøst for Calayan.

Men ak, vi skulde ikke have stolet saa sikkert paa det Barometer. Blæsten tog til, og snart hvinede en Storm i Takkelagen, medens Skibet rullede uhyggeligt. Efter to Dages Sejlads meddelte Kaptajnen mig, at hans Mandskab ikke vilde fortsætte. Maskinmesteren var søsyg, Kokken laa for Døden, og Resten af hans Mandskab, fire i Tallet, forlangte, at vi skulde vende tilbage til Calayan.

Jeg var rasende. Dette her var det rene og skære Mytteri. Jeg rystede en Knytnæve for Næsen af Kaptajnen og sagde ham min Mening om, hvad Philippinoerne var for nogle Søfolk. Men det var selvfølgelig haabløst at protestere. Hvad kunde jeg stille op alene over for en saa stor Forsamling?

Da vi kom tilbage til Calayan, lod jeg Mandskabet vide, at jeg agtede at gøre et nyt Forsøg. Indtil videre indlogerede jeg mig hos Byens rigeste Kineserkøbmand, Tan Sia. Men tidligt næste Morgen erfarede jeg, at Skibet var forsvundet. En hvid Plet, der forsvandt sydpaa, fortalte mig Sandheden. Mit tapre Mandskab havde ladet mig i Stikken, strandet paa Calayan.

Saa vidt jeg vidste, ventedes der ingen Damper den første Maaned eller to. Saa dèr sad jeg!

I den næsten uigennemtrængelige Orkidé-Jungle. Til højre i Forgrunden ses Aleko E. Lilius paa en af sine Plantejagter.

Da jeg en Morgen red ud sammen med min Vært, Tan Sia, lagde jeg Mærke til en Mængde Orkidéer, der slyngede sig op ad de høje Træer i Kanten af Skoven. Da jeg spurgte Tan Sia, om der fandtes mange Orkideer paa Calayan, sagde han:

„Orkideer? Her findes Dale, hvor hvert eneste Træ er dækket af Orkidéer. De findes i Tusindvis. Nogle af dem anses for hellige, og een af dem, véd jeg med Sikkerhed, bliver den Dag i Dag tilbedt af Øboerne. Ingen maa faa Lov at nærme sig den, og der er kun eet eneste Menneske, som har set den, nemlig Præstinden."

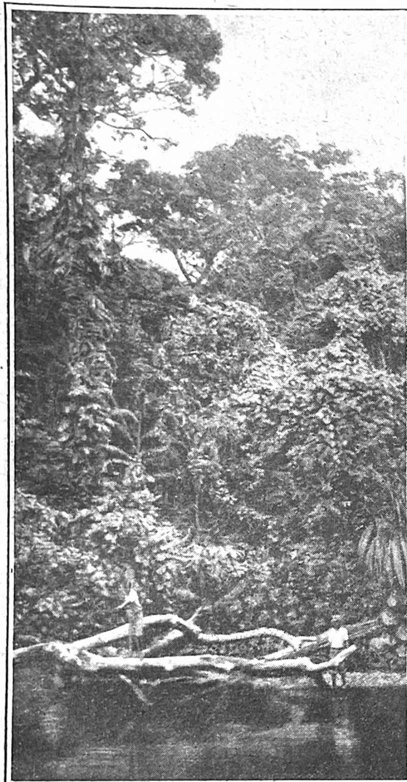
En hellig Orkidé? En Orkidé, som ingen andre end en Præstinde har set! — Hvilken Præstinde?

Og saa fortalte Tan Sia mig efter nogen Tøven følgende mærkelige Historie:

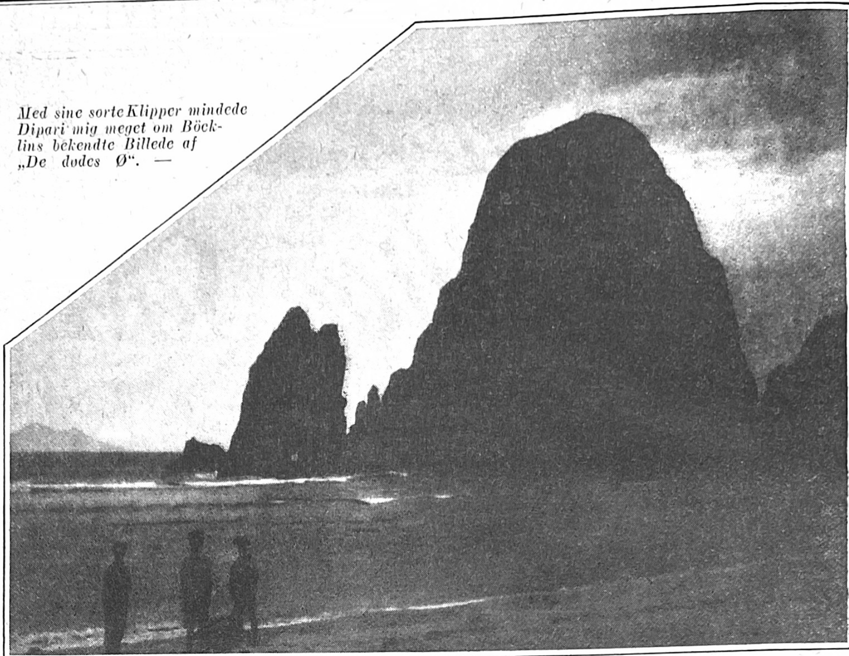
„For Hundreder af Aar tilbage var Calayan

og Naboøerne beboet af hedenske Stammer, der blev regeret af deres Fyrster og Høvdinge. Dengang var Øen Cooroog (Claro Babuyan) Tilholdssted for en Aand, hvis Hjerte var Ild, og hvis Aande var Røg. For en eller anden Forbrydelse, som ingen dødelig kendte, havde Guderne dømt ham til at sove i tusind Aar. En Gang imellem vendte han sig i Søvne, og da rystede Jorden, hans Ildhjerte slog ud i Flammer, hans hede Blod flød over som Lava, hans Aande dræbte alt levende. Naar noget saadant skete, var der kun eet, der kunde berolige ham: Ofringen af Høvdingens Datter.

I mangfoldige Aar blev ulykkelige unge Piger derfor kastet ned i det glødende Krater. Og engang, da Cooroogs Aand paa sædvanlig Maade havde rørt paa sig, en Morgenstund, da Lavaen var drevet ned over Markerne mod Havet og havde dræbt Hundreder af Mennesker og Dyr, forlangte Befolkningen paa ny, at deres Høvding skulde ofre sin unge Datter, en smuk ung Pige paa femten Aar. Hun var i sin Tid blevet lovet bort som Brud til en ung Høvding, der herskede over Dipari, en Ø, der laa lidt Nord for Calayan.

Midt inde paa Øen Calayan, hvor Træerne staar som en Mur langs med Floden, findes Orkideerne.

Med sine sorte Klipper mindede Dipari mig meget om Böcklins bekendte Billede af „De dødes Ø". —

Der er en anselig Afstand over Vandet fra Cooroog til Dipari, cirka tyve Sømil, men da den unge Høvding saa' Flammerne slaa ud af Cooroogs Krater, vidste han straks, at hans elskede var i alvorlig Fare. Vulkanens Udbrud havde bragt Havet i Oprør, men uden at ænse Faren løb han ned til Bredden, skød sin Baad i Vandet og begyndte at ro over mod Cooroog for at frelse sin Trolovede. Imidlertid var Beboerne dèr i Færd med at træffe Forberedelser til den forestaaende Ofring, som skulde finde Sted ved Solnedgang. Henimod Aften bragte de den unge Pige hen til Vulkanens Fod. Fra dette Sted skulde hun selv vandre til sin glødende Grav.

Langt ude paa Havet, ubemærket af alle, roede den unge Mand til af alle Livsens Kræfter. Vulkanen tordnede, Jorden rystede. Og nu kunde han se en ensom, hvidklædt Skikkelse stige op ad det ildsprudende Bjergs kegleformede Tinde. Tro mod sit Folk og dets Meninger var hun rede til at ofre sit Liv for at frelse dem og deres Hjem fra Tilintetgørelse. Højere og højere steg hun op ad Bjerget. Saa fik hun Øje paa den unge Mand, der af alle Kræfter arbejdede sig mod Land i sin Kano, og hun tilvinkede ham sit sidste Farvel.

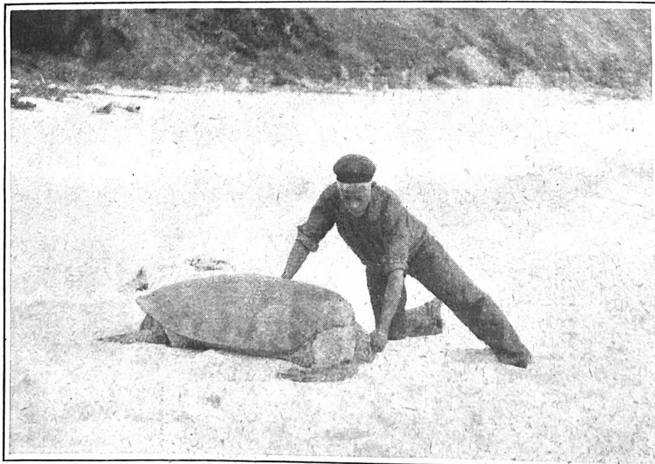
Paa ny buldrede Cooroogs Aand og rystede Jorden i dens Grundvold. En Flodbølge rejste sig, og paa sin Kam bar den Kanoen med den unge Høvding i en svimlende Fart mod Kysten og slyngede ham højt op paa Stranden. Saa snart Vandet havde trukket sig tilbage, klatrede den unge Mand til Vejrs op ad Vulkanens Side for at frelse sin elskede. Øens Beboere saa' ham ikke, da en Sky af gullig Røg havde sænket sig om Bjergets Sider. Et gammelt Ord siger, at Guderne elsker dem, som elsker, og for en Gangs Skyld maa de have fattet Medlidenhed med den unge Pige. Hun saa' ham komme. Hun formaaede ikke længere at udholde den frygtelige Spænding, men besvimede og laa bleg og skøn paa den ophedede Bjergskorpe. Med sin Byrde paa sine Arme steg den unge Mand ned fra Bjerget, medens Øens Beboere troede, at Høvdingens Datter nu havde bragt det store Offer, og at Cooroogs Aand vilde lade sig berolige.

Ved Indgangen til en Klippehule fik jeg Øje paa et Menneskekranium.

Nogle Timer senere skød en Kano af Sted ud over Vandet, skjult af Mørket, denne Gang fra Cooroog til Dipari. Den unge Pige var ikke vaagnet, og hele Natten igennem roede den unge Mand. Ved Daggry naaede de Dipari. Men Cooroog vedblev at udspy Lavastrømme og Røg og Aske, mens der i Høvdingens Hytte paa Dipari laa en hvidklædt Skikkelse udstrakt, stadig bevidstløs, men med et yndigt Smil paa sit Ansigt, som om hun drømte sødt. Ved Siden af hende stod den unge Høvding, ventende, haabende og bedende til sine hedenske Guder. Og hele Diparis Befolkning sluttede sig til hans Bønner. — Den tredie Nat derefter rystede Cooroog under en vældig Eksplosion. Sorte og gule Skyer, glødende Sten og Aske slyngedes milevidt op i Luften og regnede ned over Naboøerne og Havet rundt omkring og naaede ogsaa Dipari. Det var en frygtelig Hævn, Aanden tog, fordi den var blevet bedraget for sit Bytte. Masser af Mennesker omkom, og Høsten tilintetgjordes.

Pludselig faldt Cooroog til Ro igen. Da Luften var renset, og de overlevende vovede sig frem fra deres Skjul, var de forbitrede paa Høvdingen, der havde bragt al den Elendighed over deres Hoveder, og de var alle stemt for at slaa ham og hans Brud ihjel. De fandt den unge Høvding og Pigebarnet sovende i hinandens Arme, og de formaaede ikke at vække dem. Det var den evige Søvn. Men paa det Sted, hvor Hytten havde staaet, groede et stort Træ op, og paa det Træ blomstrede en vild Blomst, saa hvid og skøn, som den unge Piges og hendes elskedes Sjæl."

Saadan lød Historien. Tan Sia tilføjede smilende og maaske en

Hav-Skildpadderne paa Diparis Strandbred var kæmpestore og fulde af Æg.

Smule undskyldende, at Beboerne paa Calayan altid efter et Jordskælv iagttog en ældgammel Ceremoni, der gik ud paa Tilbedelse og Ofringer til *Saguy Yepyep:* den hellige Søvns Orkidé.

„Kan jeg faa Lov at overvære denne Ceremoni?" spurgte jeg. „Eksisterer den virkelig, den hellige Søvns Orkidé?"

Tan Sia sendte mig et besynderligt Blik, trak paa Skulderen og svarede, at han personlig aldrig havde set den Orkidé. Men Folk havde forsikret ham, at den eksisterede.

Der gik Dage og Uger, uden at der viste sig noget Skib. Jeg begyndte saa for Alvor at samle Orkideer til min righoldige Samling hjemme i Manila.

En Aften spurgte jeg en af Mændene, der ledsagede mig paa min Orkidéjagt, om han kendte noget til den mystiske Orkidé, den hellige Søvns Orkidé. Han svarede, at han ikke vidste, om den fandtes paa denne Ø eller paa Dipari. Der var ingen anden end Præstinden, der vidste det.

„Hvor er den Præstinde?" spurgte jeg. „Hvem er hun?"

„Det er Sama, den ældste Datter af en af Efterkommerne af de gamle Herskere over Bataneme," meddelte han mig.

Jeg kendte Sama. Hun var en tiltrækkende ung Pige paa knap en Snes Aar. Efter hvad Manden fortalte mig, havde hendes Moder været Præstinde før hun, ligesom hendes Bedstemoder og Oldemoder havde beklædt den samme Værdighed. Kun de vidste Besked med, hvor denne mystiske Blomst voksede.

„Hvornaar finder denne Ceremoni Sted?" spurgte jeg.

En Gang om Aaret i Oktober, naar Planten blomstrede, lød Svaret. Saa forsvandt Sama ind i Junglen og bad til Blomstens Aand. Hvis Jordskælvene tog slemt paa Vej, og Cooroog truede med at komme i Udbrud, plejede Sama at bede sine Landsmænd bringe hende en hvilken som helst anden blomstrende Orkidé, helst en saa stor som mulig. Saa samlede Befolkningen sig i det gamle Tempel i Udkanten af Junglen, og dèr bad de til Orkideens Aand, at den skulde berolige Cooroogs Aand. Men det var sjældent, at denne Ceremoni fandt Sted, og det skete under alle Omstændigheder kun, naar den hellige Søvns Orkidé ikke var i Blomst.

Hele denne Historie vakte naturligvis min Nysgerrighed, og jeg blev besat af Ønsket om at kunne føje denne mystiske Plante til min Orkidésamling hjemme.

Nogle Dage senere kom en lille Sejlbaad fra den modsatte Side af Øen. Det var faktisk den eneste Baad, Øen Calayan ejede. Den havde Præsten om Bord. Han skulde besørge nogle forsinkede Vielser og Daabshandlinger, og han gav mig Lov til at laane Baaden saa længe. Jeg tog glad imod Tilbudet, og næste Morgen satte jeg Kursen nordpaa til den nordligste Pynt af Øen, der kun var skilt fra Dipari ved en Sømils Afstand. Tan Sia og fire unge Mænd gjorde mig Følgeskab.

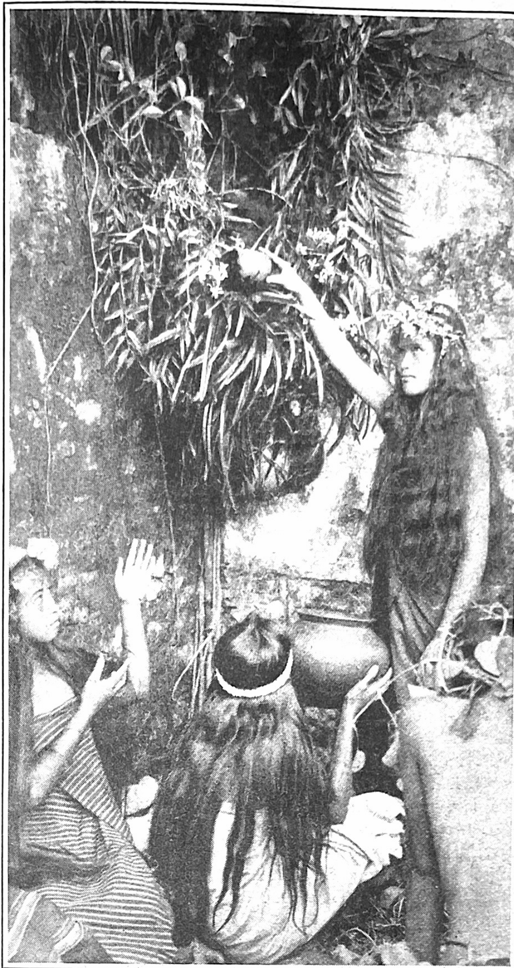
Først nu fortalte Tan Sia mig en anden Ting vedrørende den mystiske Orkidé.

En vældig Tyfon, den værste, der nogen Sinde havde hjemsøgt Øerne, havde engang revet hvert et Træ paa Dipari op med Rode, ogsaa det Træ, paa hvilket den hvide Orkidé groede. Orkideen var blevet fundet af en Kriger, Tip-Tip-Oldefaderen til Sama, og han havde bragt den over til Calayan. Da han var af Herskerslægt, blev hans Datter ganske naturligt udvalgt til Førstepræstinde for Blomstens Aand.

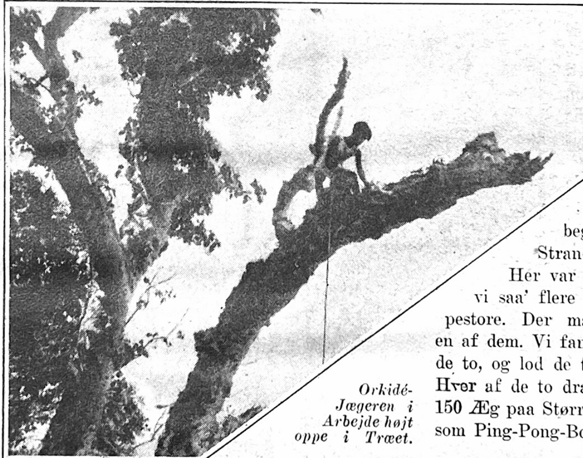
Ved Solnedgang naaede vi Læsiden af Dipari. Brændingen var for stærk til, at vi kunde føre Fartøjet helt ind til Land, vi roede derfor i en lille Jolle ind til Kysten, hvis Klippevægge hæver sig til en Højde af tredive til halvtreds Meter. Da jeg tilfældigt saa' op mod Indgangen til en Klippehule i Nærheden, fik jeg Øje paa et Menneskekranium. Jeg skyndte mig op i Hulen ganske alene. Lidt borte fra Kraniet laa Underkæben. Den havde alle sine Tænder. Spredt rundt omkring i Hulen laa Ribben og andre Knogler.

Hvad var det mon for en Tragedie, her var udspillet? Var det et Varsel? Kraniet stammede øjensynlig fra en ung Kvinde, en indfødt her fra Øerne. Jeg skulde imidlertid nok vogte mig for at nævne noget om mit uhyggelige Fund til Folkene. De vilde uden Tvivl øjeblikkelig vende om og tage ud til Baaden og nægte at gaa i Land igen.

Jeg klavrede videre op ad Klippen, og deroppe ventede Folkene allerede paa mig. Der var en storslaaet Udsigt. Med sine sorte Klipper mindede Dipari mig om Böcklins bekendte Billede af *De dødes Ø.* Betagne blev vi alle staaende en Stund og begyndte saa at stige ned til Strandbredden paa den modsatte Side. Her var fuldt op af Skildpaddespor, og vi saa' flere Hav-Skildpadder. De var kæmpestore. Der maatte fem Mand til at slæbe en af dem. Vi fangede i alt fire, men dræbte kun de to, og lod de to andre kravle tilbage i Havet. Hver af de to dræbte Skildpadder indeholdt over 150 Æg paa Størrelse med og af Udseende omtrent som Ping-Pong-Bolde.

Sama gød Vand over Orkideen. Tre Gange gentog hun denne Ceremoni. Saa bøjede hun sig til sidst dybt for Planten, og hele Skaren gjorde det samme.

Orkidé-Jægeren i Arbejde højt oppe i Træet.

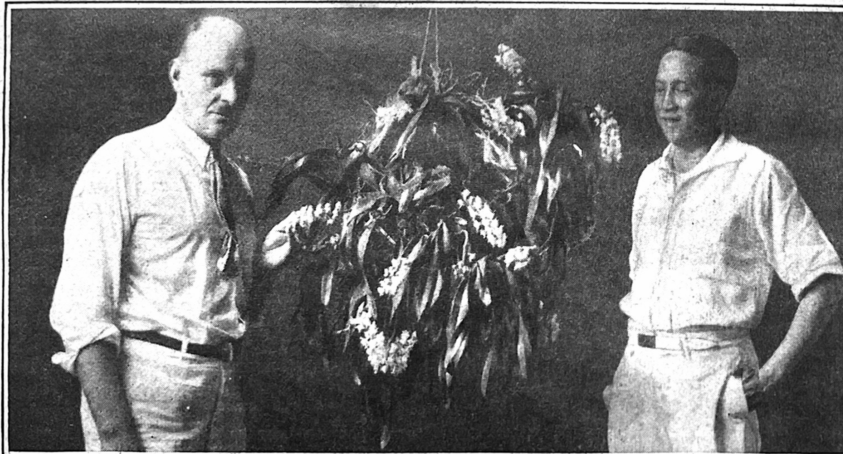
Næste Morgen tidlig blev vi klar over, at paa Dipari kunde der ikke findes Orkideer. Der var ikke et Træ at øjne paa hele Øen. Vi tog derefter tilbage til Calayan.

Kort Tid derefter blev Øen gennemrystet af et stærkt Jordskælv, og om Natten blev den østlige Himmel oplyst af Flammer, der brød frem af Krateret — et Tegn paa, at Cooroog var ved at røre paa sig.

Jeg saa' Sama komme nede fra Floden med en Vandbeholder paa Hovedet. Hidtil havde jeg ikke over for hende villet berøre Spørgsmaalet om den hvide Orkidé, men nu fandt jeg Lejligheden passende.

„Jorden ryster, Sama, og Cooroog er urolig," begyndte jeg.

Hun saa' paa mig med sine smukke, sorte Øjne, som om hun var forbavset over, at jeg kendte noget til de Ting. *(Fortsættes Side 38.)*

Forfatteren og Dr. Eduardo Quisambing med den sjældne Orkidé, som den philippinske Regering købte.

Hans Kirk:

Ti Aar efter

En Historie om den gamle Kæreste, der vendte tilbage.

Det var ved at blive Foraar. Langs Vejen laa Sneen endnu i skidne Driver, men hvor Jorden var at se, skinnede Mulden vaad og sort. Den blegblaa Himmel spejlede sig i Kærets Vandpytter, og man kunde fornemme, at Solen var ved at faa Magt.

En Mand kom vandrende ad den sølede Landevej. Han var i bredskuldret amerikansk Tøj, uden Overfrakke, høj og pæn, men med et magert, ligesom lukket Ansigt. Det var Valdemar, en Mand fra Sognet, som for ti Aar siden var rejst til Amerika og nu var kommet hjem paa Besøg. Han var paa Vej ud i Kæret for at besøge sin tidligere Kæreste, som var blevet gift med en Bolsmand derude.

Han var træt af at tradske i det tunge Føre, en halv Mils Vej havde han allerede bag sig, og det havde i og for sig ikke stor Hast med at naa Maalet. Han satte sig paa et Gærde og faldt i Tanker. Hvordan mon Kristiane saa' ud nu? Hun hørte ikke til den Type, der forandrer sig meget paa en halv Snes Aar. Og i hvert Fald var hun jo den, som hans Tanker atter og atter var vendt tilbage til derude i det fremmede. Han sukkede — i sin Tid havde han maaske ikke handlet, som han burde. Han vidste, der var meget, han kunde bebrejde sig selv. Men nu var Dagen kommet, da han kunde gøre godt, hvad han havde forbrudt mod Kristiane og Drengen.

Han rejste sig og gik videre. Imellem nogle forblæste Træer laa et lille Bolsted. Efter Beskrivelsen maatte det være her, Kristiane boede. Det var ved at blive mørkt, og der var tændt Lys i Køkkenet.

Valdemar bankede paa Døren, og en spinkel, venligt udseende Mand med kønne Øjne og et lidt pjusket Skæg lukkede op.

„Det er nok fremmede," sagde han undrende. „Jeg synes ikke rigtig, jeg kender den Mand."

„Nej," sagde Valdemar og traadte ind i Køkkenet. „Jeg er fremmed her paa Egnen. Men jeg har kendt din Kone i min Ungdom, og jeg vilde gerne have Lov til at tale et Ord med hende."

„Naa, saadan," sagde Manden og kastede et uroligt Blik paa ham. „Ja, nu skal jeg kalde paa hende. Hun er lige gaaet ud for at lukke for Hønsene."

„Jeg kan da godt vente, til hun kommer ind," sagde Valdemar. „Det har ikke saa stort Hastværk. Men jeg maa hellere forklare, hvem jeg er. Det var mig, som var Kristianes Kæreste."

Manden svarede ikke, men det var, ligesom hans Ansigt blev en Kende blegere. Han skruede lidt ved Køkkenlampen, mens hans Hænder rystede, og Flammen blussede alt for hidsigt op og fik Skyggerne til at danse paa Køkkenets hvidkalkede Vægge. I det samme stod Kristiane i Døren. Valdemar glemte alt andet for at se paa hende. Nej, hun havde ikke forandret sig meget. Det var det samme faste, kønne Ansigt, de rolige Øjne og det sorte, blanke Haar.

„Valdemar!" sagde hun kun og blev staaende ved Døren. Et Øjeblik saa' det ud, som lænede hun sig mod Dørstolpen for ikke at falde, saa fik hun Magten over sig selv.

„Hvor kommer du fra?" spurgte hun haardt.

„Jeg er kommet hjem fra Amerika," sagde Valdemar. „Maaske tager jeg derover igen, maaske bliver jeg her, det véd jeg ikke saa nøje endnu. Men jeg vilde da først tale med dig."

„Kan I ikke gaa ind i Stuen og tale sammen?" sagde Kristianes Mand. „En kan jo nok forstaa, at I to har meget at tale ud om."

„Nej," sagde Kristiane hurtigt. „Hvis du har noget at sige mig, Valdemar, saa skal Anders høre paa det. I Enrum kommer vi to aldrig til at tale sammen mere. Men sæt dig ned. En Stol og en Bid Brød vil jeg da aldrig nægte dig. Vi sidder bedre her end i Stuen. Der er saa raakoldt, naar der ikke har været fyret."

Alle tre satte sig ved Bordet midt i det rummelige Køkken, og der blev en kort Pause. Saa begyndte Anders at tale om Vejret. Nu var der godt nok ved at komme Lune i Luften, og det var ikke et Øjeblik for tidligt at begynde at tænke paa Foraarspløjningen. Han talte roligt og sindigt, som om al Forlegenhed pludselig var strøget af ham.

„Har du ogsaa været ved Landbruget derovre?" spurgte han.

„Jeg har givet mig af med snart alt muligt," sagde Valdemar. „De sidste tre Aar har jeg haft en Frugtfarm i Louisiana. Det kaster bedre af sig end Landbruget for Tiden. Dèrovre er Landmændene jo ogsaa ved at gaa fra Gaardene. Men nu syntes jeg, at den Tid var kommet, da jeg kunde tage en Tur hjem. Der var jo ogsaa Forpligtelser, som jeg var rejst fra."

Der blev igen en lille Pause. Anders sagde:

„Aa, ja, du tænkte paa Kristiane og jeres Dreng. Og nu har du saa tænkt dig at hente dem derover."

Han sagde det paa sin milde, rolige Maade, men det gav et Sæt i de to andre. Det var at gaa lige løs paa Sagen.

„Jeg ... jeg har jo nok hørt herhjemmefra i de Aar, der er gaaet," sagde Valdemar, lidt ru i Stemmen af undertrykt Bevægelse. „Og jeg vidste ogsaa nok, at Kristiane var blevet gift. Hun har jo Grund til at være bitter paa mig, men jeg tænkte, at naar jeg traf hende og fik talt med hende, saa kunde hun maaske tilgive mig det, jeg gjorde dengang. Men hente hende og Drengen derover kan jo ikke lade sig gøre."

„Hvorfor ikke?" spurgte Anders.

„Hun er da gift," sagde Valdemar.

„Ja, hun er gift med mig," sagde Anders. „Og jeg har været meget glad for hende. Det kan jeg godt sige, mens du selv hører paa det, Kristiane. Aldrig saa meget som et Sekund har jeg fortrudt, at jeg overtalte hende til at blive min Kone. Jeg tror ogsaa, vi har haft det godt sammen. Men hvis I to stadig føler, at det er jer, der hører sammen, saa skal Kristiane ikke tænke paa mig. Nu er det jo indrettet saadan, at man nemt kan blive skilt fra hinanden."

„Hvorfor rejste du saadan uden videre?" spurgte Kristiane. „Ikke et Ord sagde du i Forvejen. Pludselig var du væk, og jeg sad alene med Drengen — og Skammen. Du havde lovet mig, at du aldrig vilde svigte mig."

„Hvem véd, hvad der faar et Menneske til at handle, som han gør?" sagde Valdemar tøvende. „Jeg var ung, og du véd, hvordan jeg havde det hjemme. Min Far blev helt ude af sig selv, da han hørte, hvad der var sket, og at jeg vilde gifte mig med en Pige, som havde været ude at tjene, fra hun var femten Aar. Han havde sat sig i Hovedet, at det var dig, som havde forlokket mig, og han sagde simpelt hen, at hvis jeg giftede mig med dig, kunde jeg

Han var i bredskuldret, amerikansk Tøj... med et magert, ligesom lukket Ansigt.

faa Lov til at tjene mit Brød som Daglejer, hvis jeg da ikke hellere vilde paa Sognet. Fra ham fik jeg i hvert Fald ikke en Øre. De andre i Familien holdt med ham. Jeg fortalte ikke dig meget om, hvad jeg havde at kæmpe med hjemme — du havde jo Sorger og Bekymringer nok i Forvejen.“

„Og saa foretrak du at rejse?“ sagde Kristiane. „Og lade mig alene med mine Sorger og Bekymringer, som du siger.“

„Jeg var ikke mere end fire og tyve Aar, og jeg tænkte, at jeg kunde vel tjene noget i Amerika,“ sagde Valdemar stille. „Hvis jeg havde talt med dig i Forvejen, havde jeg ikke haft Kraft til at rive mig løs. Hvilken Fremtid havde vi to for os herhjemme? Et Liv i Slid og Slæb og Fattigdom ...“

„Men sammen med hinanden,“ sagde Kristiane.

„Selv om vi var sammen, vilde Fattigdommen have ødelagt os,“ sagde Valdemar. „Naar man kun har Bekymringer for Udkommet, faar Kærligheden snart en Ende. Det har man set saa tit. Min ældste Broder skulde have Gaarden ... og Far forsikrede, at han skulde nok ordne det saadan, at der ikke blev nogen Arvepart til mig, hvad der saa end stod i Loven. Jeg saa' i Tankerne mig selv som en forslidt Daglejer — jeg turde ikke vove det, Kristiane. Saa talte jeg med Far om at faa Rejsepenge til Amerika, og det gik han ind paa at give mig paa den Betingelse, at jeg ikke skrev til dig i to Aar. Han lovede, at Forpligtelserne over for dig skulde han nok opfylde.“

„Ja, din Far kom og tilbød mig Penge,“ sagde Kristiane. „Men en fattig Pige har vel ogsaa en Slags Stolthed. Jeg vilde ikke tage imod dem. Jeg fik Barnet hjemme hos mine Forældre. De havde det smaat ... men de tog imod mig, og aldrig har de nævnet et Ord om den Skam og Sorg, jeg gjorde dem. Men hvorfor skrev du ikke, da de to Aar var gaaet?“

„Det var ikke gaaet mig saa godt, som jeg havde haabet,“ sagde Valdemar tøvende. „Inden jeg rejste, tænkte jeg jo, at det ikke skulde vare længe, før jeg var kommet saa godt i Gang, at jeg kunde skrive til dig og bede dig komme over. Men det gik ikke saa nemt. Jeg havde nogle drøje Aar, og først de sidste Aar har jeg haft Heldet med mig.“

„Du kunde da have skrevet,“ sagde Kristiane. „Jeg har ikke hørt det mindste fra dig.“

„I de første Aar havde jeg jo lovet Far ikke at skrive til dig,“ svarede Valdemar. „Og senere — ja, jeg haabede jo stadig paa, at det skulde gaa fremad for mig. Saa længe det gaar sløjt, har man ikke megen Lyst til at skrive. Saa fik jeg at vide hjemmefra, at du var blevet gift. Hvad skulde jeg saa skrive om? Men der var ikke en Dag, hvor du ikke har været i mine Tanker, Kristiane. Jeg haabede paa, at bare jeg kom hjem, og vi fik talt ud sammen, saa skulde det hele blive godt.“

„Det troede du,“ sagde Kristiane aandsfraværende. „Men nu ... nu er jeg jo gift.“

„Ja, du er gift, Kristiane, men det skal du ikke tænke paa i denne Stund,“ sagde Anders roligt. „Man skal ikke binde et Menneske til noget, der strider mod dets Natur. Du kom her som Husholderske med din Dreng, og jeg kom til at holde af dig. Men jeg har jo altid vidst, at der var en anden, du ikke kunde glemme. Og jeg vil ikke staa din Lykke i Vejen.“

Kristiane saa' sig om i det lune, hyggelige Køkken. En Kedel smaakogte snurrende paa Komfuret. Om lidt var det Tid at begynde paa Aftenmalkningen. Og det varede vel heller ikke længe, før Drengen, som var henne hos en Kammerat i Nabogaarden, kom hjem og skulde have sin Aftensmad.

„Nej, Valdemar,“ sagde hun fast. „Dengang jeg trængte til dig, løb du din Vej fra det hele. Jeg bebrejder dig det ikke. Du var ikke stærk nok til at tage Kampen op. Jeg vilde have gaaet gennem Ild og Vand for dig. Men du var bange for, hvad Folk vilde sige om dig, naar du giftede dig med en sølle Tjenestepige og blev Daglejer. Jeg bebrejder dig ikke noget, man kan vel ikke gøre sig anderledes, end man er. Men du kan ikke komme her og forlange, at jeg stadig skal holde af dig, efter at jeg er blevet gift med en anden.“

Anders' Ansigt var bevæget, og han tog kejtet hendes Haand. Hun klappede ham paa Kinden.

„Jeg forlanger heller ikke noget,“ sagde Valdemar.

„Hvis du ikke forlangte noget, var du nok ikke kommet,“ sagde Kristiane. „Da vi traf hinanden paa Højskolen, syntes jeg, at jeg aldrig havde kendt en Mand som du. Jeg havde sparet sammen til det Højskoleophold af min Løn i flere Aar, og det var en hel ny Verden, der lukkede sig op for mig. Der fandtes ingen Standsforskel, men kun Mildhed og Retfærdighed. Og du var munter og godsindet, og alle Mennesker kunde lide dig. Men i Livet gaar det anderledes til — og du havde ikke Ryg at sætte imod.“

„Det har gjort dig bitter, Kristiane,“ sagde Valdemar sørgmodig.

„Bitter,“ sagde Kristiane og smilede med sine stærke, hvide Tænder. „Nej, bitter har jeg aldrig været. Der var en Tid, hvor jeg var fnysende vred og syntes, at du var en Slubbert og en Kujon. Men bitter ... nej, det blev jeg ikke. Jeg blev Husbestyrerinde her paa Stedet, og Anders og jeg giftede os. I de sidste Aar har jeg vist ikke skænket dig en Tanke.“

„Og jeg har tænkt paa dig hver eneste Dag.“

„Det skulde du saamænd holde op med,“ sagde Kristiane. „Se og find dig en anden Pige og gift dig med hende. Med os var det en Misforstaaelse.“

„Men jeg er da Karls Far,“ sagde Valdemar. „Vil du have, at jeg skal hente ham og sige: Se her, bitte Karl, her er din Far, som løb bort fra din Mor, dengang du skulde komme til Verden — tag og sig pænt Goddag til ham. Ja, Valdemar, du siger, du har tænkt paa os hver Dag, og det tror jeg ogsaa er sandt nok. Men véd du, hvad det er, du har drømt om? Om at komme hjem som en velstaaende Mand og gifte dig med din fattige Kæreste. Saa kunde hele Egnen have set, hvad du var for en Karl. Kan du huske, paa Højskolen lærte vi, at der var noget, som hed Romantik, og noget andet, som var Virkelighed. Virkeligheden kunde du ikke klare. Men med mig var det noget andet. Jeg lærte noget om Mennesker og om Tilværelsen i de strenge Aar.“

Døren blev rask revet op, og en mørkhaaret Dreng blev forundret staaende paa Tærskelen.

„Kan du komme ind og sige Goddag til den fremmede Mand, Karl!“ sagde Kristiane.

Valdemar tog Drengens Haand, mens han søgte at skjule sin Bevægelse.

„Jeg maa vist se at komme af Sted,“ sagde han.

„Det var godt, du kom,“ sagde Kristiane. „Vi har begge to haft Gavn af at tale ud sammen.“

Da Valdemar var gaaet, var Kristiane og Anders tavse. Drengen kikkede nysgerrigt paa dem, som om han havde paa Fornemmelsen, at der var hændet noget usædvanligt.

„Hvad var det for en Mand?“ spurgte han.

„Det var en, jeg har kendt for mange Aar siden,“ sagde Kristiane roligt. „Men hør, Karl, jeg laante i Gaar et Pund Sukker ovre paa Kjærgaarden. Kan du ikke løbe over og levere det tilbage?“

Drengen fik Sukkeret og pilede af Sted.

„Vilde du virkelig have givet mig Lov til at gaa med ham?“ spurgte Kristiane efter en Pause.

„Ja,“ sagde Anders. „Jeg synes ikke, jeg kan raade over andre Mennesker. Og hvis du hellere vilde have ham, skulde du staa frit. Jeg véd jo godt, at du aldrig har brudt dig om mig — paa den Maade.“

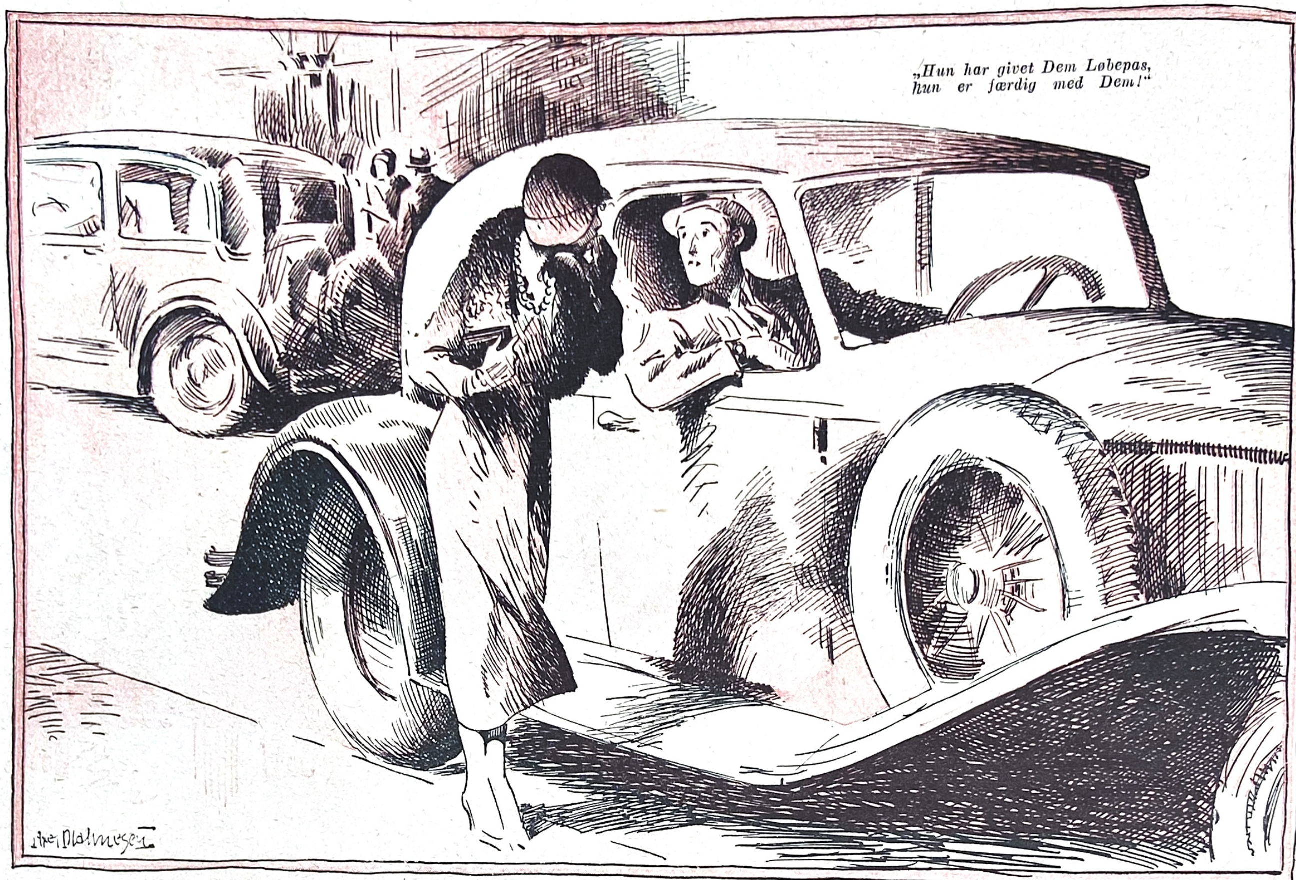
„Hvorfor tror du ikke det?“ spurgte Kristiane.

„Aa, det er vel nærmest noget, jeg har paa Fornemmelsen,“ sagde Anders stilfærdigt. „Du har været en god Kone for mig, det véd jeg nok, du maa ikke tro andet. Men hvis du ikke havde haft den Kærlighedssorg og havde staaet alene med Drengen, saa havde du aldrig giftet dig med mig. Og det siger jeg heller ikke noget til. Men ... jeg er glad for, at jeg skal beholde dig.“

„Hvis jeg stod i Dag og skulde vælge en Mand, saa vilde jeg aldrig vælge nogen anden end dig,“ sagde Kristiane, og det var, ligesom der udstraalede Varme fra hendes Blik. „Jeg sagde til Valdemar, at det var flere Aar, siden jeg sidst havde tænkt paa ham. Og det var sandt. Han var saa fuld af Liv og Lystighed, dengang han var ung. Men der var ingen Styrke i ham, naar det kom til Stykket. Folk, som ikke kender dig, anser dig for en alt for beskeden Mand. Men i Virkeligheden er du stærk. For du er et redeligt Menneske, Anders. Du er saa stærk, at du kan give Slip paa den, du holder af, hvis du mener, det er det rette. Jeg er glad for, at jeg har faaet dig og ikke ham.“

Anders' Ansigt var bevæget, og han gik hen til hende og tog kejtet hendes Haand. Hun klappede ham paa Kinden.

„Tak, fordi du siger det,“ sagde han. „Mange Gange har jeg jo gaaet og været bange for, at du længtes efter ham og var ked af, at det var gaaet, som det gik. Havde du været vred paa ham, vilde det ogsaa have gjort mig ondt. For naar en Kvinde hader en Mand, har hun vist ikke glemt ham. Men da du kunde tale saa roligt med ham, forstod jeg, at du ikke var helt utilfreds med at være sammen med mig.“

En ung Pige skifter Meninger i denne Fortælling, af Sylvia Thorn-Drury:

Færdig med Mart!

Livet var surt for Gaynor Mallock, fordi det ikke paa nogen Maade formede sig for hende, som hun ønskede det. Hun maatte op om Morgenen Klokken syv, naar Vækkeuret kimede, i Stedet for at kunne sove videre til Klokken ti. Ingen bragte hende Morgenmaden ind paa Sengen, hun maatte selv lave den paa Gassen og bagefter tage til Byen med Omnibus i Stedet for Automobil. Hendes Værelse laa i et tarveligt Kvarter af Byen, og kom hun en enkelt Gang i Teatret, var det paa de billigste Pladser. Hun sørgede over, at hun ikke havde Øjenvipper som Greta Garbo eller en Gage som Marlene Dietrich, men mest dog over den skæbnesvangre Lighed, der var mellem Mandag og Tirsdag og Onsdag og alle Ugens øvrige Dage — de var lige dødkedelige alle sammen.

„Hvilket Liv!" klagede Gaynor. „Ja, man kan næsten ikke kalde det for Liv; det er det kedeligste, tristeste ......"

Kirkeuret overfor viste halv ni. Hun var atter sent paa Færde; der var ikke Tid til en Kop Te til, og hun kunde ikke finde sin ene Handske. Medens hun løb ned ad Trappen, tænkte hun vredt paa, at hele Verden bestod af lutter Ure: Vækkeuret, Kirkeuret, Uret i Entreen, Jernbaneuret, alle sammen Ure, der med deres Visere pegede ad hende.

Og hvad var det saa for et Arbejde, hun kom for sent til? Hvis blot hun havde været noget interessant, ved Scenen eller Filmen, Sekretær for en bekendt Forfatter eller stor Forretningsmand eller blot Mannequin, der fremviste vidunderlige Klæder. Men at tilbringe Livet fra ni til seks hver Dag med at sælge Papirsmønstre i Mønsterbutikken: *Klip og kom igen,* det var ikke til at holde ud.

I Forretningen trak Gaynor sin brune Over-all paa, den Uniform, som alle de unge Piger i *Klip og kom igen* bar. Den lignede ogsaa et Papirsmønster, den modbydelige lysebrune Tingest. Hele hendes Liv var skaaret efter Mønsteret af en kedelig, brun Over-all.

Hvis man blot kunde forme sit Liv, som man selv vilde, med Masser af spændende Overraskelser i Stedet for den kedelige Ensformighed, hun nu levede i! Men det lod sig ikke gøre, for i Livet er det uheldigvis Skæbnen, som har det afgørende Ord, og Gaynors Skæbne var øjensynlig den at sælge Mønstre, Dag efter Dag, Uge efter Uge.

„Brystvidde otte og firs, Livvidde fire og halvfjerds, Hofter seks og halvfems. Børnemønstre har vi i alle Størrelser fra et halvt Aar til tolv Aar. Det bliver lige to Kroner, Frue. Til Nummer tre og halvtreds bruges tre Meter Stof og en Meter til Besætning. Nej, Frue, vi har ingen Mønstre til Karnevalsdragter seks og fyrre. Frk. Shepperd, hvor er Blusemønstrene?"

Frk. Shepperd, kaldet Sheppy, smilede virkelig, som om det interesserede hende stærkt, hvorvidt Kundens Eftermiddagskjole blev lavet af mønstret Chiffon eller Crêpe Georgette.

Gaynor begreb ikke, hvordan Sheppy kunde gøre det. Hvor kunde hun lade være at blive irriteret over at skulle sælge Mønstre til Nederdele og Kravlebukser og alt det øvrige? Hvor kunde hun nynne: *I Dag er jeg glad* og faa sig selv til at stikke en gul Tulipan i sin brune Over-all?

„Sheppy, har du ikke undertiden Lyst til at skrige?" hviskede Gaynor irriteret.

„Kun, hvis nogen træder mig paa min Ligtorn," sagde Sheppy muntert og rakte op efter et Mønster til en Prinsessekjole. „Jeg vil sige dig, jeg saa' Ronald Colman i Biografen i Aftes; han var vidunderlig, og vi fik udmærkede Pladser til en Krone og fem — jo, Frue, der er en fuldstændig Anvisning vedlagt alle vore Mønstre."

Sheppy maatte være meget let at tilfredsstille, naar hun kunde være henrykt over at sidde i Biografen paa en Plads til en Krone og fem og drømme om sin Filmsprins; men der skulde noget mere og bedre end en billig Plads i den lokale Biograf til at tilfredsstille Gaynor.

Hun saa' sig i Aanden klædt i en hvid Fløjls-Patou-Model stige ud af sin hvide Packardvogn og gaa ind i en meget fin Restaurant, hvor Orkestret spillede, og Folk hviskede til hinanden: „Det er Gaynor Mallock. Er hun ikke henrivende? Og hvor er hendes Dragt bedaarende!" Eller hun saa' sig selv hensat til et Sted i Udlandet med Maaneskin, Orangetræer og Duft af Heliotroper, og sammen med en Mand, der var ulastelig klædt, og hvis Ansigt var taget lige ud af Filmen. „Elskede," hviskede han, „skønne Gaynor."

„Jeg vil gerne have et Mønster til en Barnekjole," gentog en Kunde taalmodigt.

Gaynor smækkede Mønsterskuffen i. Lyden af Sheppys muntre Stemme i Samtale med Frk. Preston naaede over til hende.

„Jo, hun kom herind med sin lille Dreng; han var yndig, og hun sagde, hendes Mand var vidunderlig, og hun var saa lykkelig — de har et lille Hus med Have i Nærheden af Weybridge; deres Roser er noget af det skønneste ..."

Sheppy blev ved at snakke. Det var Daffy Maddox, de talte om; hun havde ogsaa engang været ansat i *Klip og kom igen,* men var holdt op, fordi hun skulde giftes.

Gaynor huskede tydeligt den Baby, som Sheppy syntes var saa yndig; han lignede mest af alt en Dværg, der var klædt ud som Baby, og sikke nogle Ører han havde. Daffy burde virkelig gøre noget ved dem. Og hvor var stakkels Daffy kommet til at se ud! I Spadseredragt fra forrige Aar og en Hat fra Aaret før. Daffy kunde prale med sine Rosør, til hun blev blaa i Ansigtet; men Gaynor vidste, at de boede i en lille Forstadsvilla med Plads til en Barnevogn i Forhaven og en Klædesnor i Baghaven. Stakkels Daffy, som plejede at være saa godt klædt paa; hun købte nu aldrig andet end Mønstre til Husholdningsforklæder og Børnetøj. Gaynor svor paa, at hun hellere vilde dø end føre saadant et Liv.

To unge Piger kom snakkende ind ad Døren Arm i Arm. Den ene havde en fiks Matroshat kækt paa skraa over sit mørke Haar; den andens Haar var gyldent som de første Paaskeliljer, og hun havde en Slags grønlakeret Underkop med en Blomsterkrans hvilende paa det ene Øre. De var vel nok smarte!

De kom snakkende og leende hen til Disken, hvor de spredte en svag Duft af kostbar Parfume omkring sig.

„Jeg vil gerne have et Mønster til en Strand-Pyjamas,“ sagde den mørke, „noget, der kan faa Folk til at lukke Øjnene op.“ Hun vendte sig til den blonde. „Man kan selv give Stof, og saa syr hun det, saa det ligner en Chanel-Model. Du skal faa hendes Adresse, hvis du vil lade være at give den til nogen.“

Da Gaynor kom tilbage med Pyjamas-Mønstrene, var den blonde midt i en højrøstet Beretning om sine Sorger. Den største Vanskelighed lod til at være en Person ved Navn Mart.

„Han er ganske umulig, siger jeg dig,“ klagede hun. „Jeg mener, han er der hele Tiden; han sidder i Tandlægens Venteværelse og læser gamle Ugeblade, til jeg er færdig, han ringer mig op og vil ikke ringe af igen, han skriver, telegraferer og sender Blomster; det er mig ikke muligt at blive af med ham. Det er til at blive rasende over.“

„Men stakkels Clemencia, jeg troede, du holdt af ham ...“

„Det gjorde jeg ogsaa; men da havde jeg ikke truffet Warren ...“

Gaynor knitrede indbydende med Mønstrene. Mart og Warren og Strandpyjamas blev uopløseligt blandet sammen.

„Bedaarende,“ mumlede den blonde Clemencia svagt; men om det var Mart, Warren eller en Strand-Pyjamas, det gjaldt, var ikke godt at vide. Antagelig var det Warren.

„Utrolig,“ svarede den mørke.

Gaynor spekulerede paa, om Mart vidste noget om Warren og hvor meget? Hun begyndte at faa ondt af Mart.

„Jeg var saa dum at sige til Mart, at han kunde hente mig her og tage mig med ud til Frokost, og saa ringede Warren mig op. Jeg maa være paa *Malmaison* Klokken eet,“ sagde den blonde.

„Saa er du altsaa færdig med Mart.“

„Ja, det er jeg. Nu kan han sidde og vente og vente. Det holder han meget af. Jeg siger bare, at det var en anden Mønsterbutik, jeg mente ...“

De gik ivrigt snakkende ud af Butikken, og Gaynors misundelige Øjne fulgte dem. Hvis hun blot ikke havde andet at gøre end at gaa i Butikker, bruge Strandpyjamas og gaa ud til Frokost med rige, forelskede, unge Herrer. Det var saadan, Livet skulde være, muntert og spændende og ikke trist og kedeligt. Hun vidste nøjagtigt, hvordan Dagen vilde gaa. Om fem og tredive Minutter vilde hun gaa hen i den nærmeste Restaurant, hvor hun i Dag, det var Fredag, vilde faa kogt Torsk med Æggesovs og en Kop Kaffe med et Rundstykke bagefter. Præcis Klokken halv tre skulde hun være tilbage igen og sælge Mønstre, de samme utaalelige Mønstre, og Klokken seks vilde hun blive sparket op ad Skinnebenene, naar hun skulde til at kæmpe for at komme ind i den sædvanlige, overfyldte Omnibus, Klokken syv ...

„Det er en yndig lille Have,“ sagde hun længselsfuldt. „Den er slet ikke tosset,“ sagde Daffys Mand.

„Dette Liv slaar mig ihjel,“ sagde hun fortvivlet til Sheppy.

„Jeg tror nu, Livet er, hvad man selv gør det til,“ kvidrede Sheppy.

Hvordan i Alverden kunde man faa noget ud af et Liv som dette, tænkte Gaynor vredt, medens hun anbragte en pæn, lille Efterligning af den dyre Hat, som hun ikke havde Raad til, paa sit Hoved og knappede Frakken, der var kopieret efter en fransk Model.

Hun gik langsomt ned ad Trappen og ud paa Gaden. Uden for *Klip og kom igen* holdt der en Vogn, en lang, dyr Vogn med en høj, slank, ung Mand ved Rattet. Hans Øjne var fæstet paa Butikkens Glasdør med et haabløst Udtryk. De var klare og blaa, og hans Ansigt var saa brunt, at man kom til at tænke paa Sydens Himmel og Middelhavet — men det var naturligvis den stakkels, taalmodigt ventende Mart. De stirrede paa hinanden, og maaske kunde Mart se paa Udtrykket i hendes Øjne, at hun vidste noget, for han sagde:

„Undskyld, men De har vel ikke set en Dame...“

„Jo, det har jeg,“ sagde Gaynor. „Clemencia?“

Hun trak Vejret dybt og tilføjede hurtigt:

„Hun har givet Dem Løbepas!“

„Hvad har hun?“

„Hun har givet Dem Løbepas; hun er færdig med Dem!“

En pludselig Følelse af bitter Misundelse paa den muntre, ligeglade, bedrageriske Clemencia slog ned i Gaynor. Hun skulde i hvert Fald ikke faa mere Fornøjelse ud af at lege med Mart.

„Ja, Warren ringede hende op i Morges, og hun spiser Frokost med ham paa *Malmaison.*“

„Naa, saadan,“ sagde Mart langsomt, „hun har altsaa faaet en bedre Indbydelse; jeg haaber, hun maa nyde den.“ Han stirrede et Øjeblik tankefuldt op paa den blaa Foraarshimmel og sagde saa: „Men spise maa man jo; har De ikke Lyst til at spise Frokost med mig?“

Livet er, hvad man selv gør det til, og Gaynor svarede uden at tøve:

„Jo, det vil jeg gerne.“

Og saa kørte hun ud til Frokost i den fine Vogn med den aristokratiske unge Mand. De kørte til *Regina,* og undervejs standsede han for at købe de første Orkideer, Gaynor nogen Sinde havde faaet, og fæste dem i hendes Frakke. Og til Frokosten fik de Østers-Cocktails, Kyllingebryst med Aspargeshoveder samt en vidunderlig Blanding, der bestod af Pærer, Vanilleis og glaserede Kastanier.

„Det er vel nok dejligt,“ sagde hun.

„Ja,“ sagde Mart høfligt, men uden særlig Overbevisning i Stemmen.

„Her er vidunderligt!“

„Her er ligesom alle andre Steder.“

„Ja, det er meget muligt; men jeg har aldrig været her før, skal jeg sige Dem.“

„Har De aldrig været i *Regina?*“ gentog Mart i en Tone, der var saa forbavset, som om hun havde sagt, at hun aldrig nogen Sinde havde vasket sit Ansigt.

„Nej, jeg har heller aldrig faaet Østers-Cocktail før eller Orkidéer eller ...“

„Er De en god Veninde af Clemencia?“

„Jeg har aldrig set hende før i Dag. Hvis jeg havde været hendes Veninde, tror De saa, jeg vilde have baaret mig saadan ad over for hende? Det var egentlig grimt gjort; men jeg blev pludselig saa misundelig. Unge Piger som hun og Folk som De har faaet alting: Penge, Fornøjelser og ... Jeg sælger Mønstre fra ni til seks; hele mit Liv er en kedsommelig Trædemølle. Jeg kom til at høre Clemencias Samtale med hendes Veninde i Butikken i Formiddags — det var ikke muligt at undgaa at høre, hvad hun sagde.“

„Nej, det vil jeg nok tro,“ sagde Mart tørt, „Clemencia er lige saa god som en Radioudsendelse.“ *(Fortsættes Side 41).*

Violet M. Methley:

Bag Gardinet

Bessy opdager i sidste Minut, hvordan hendes tilkommende virkelig er.

Bessy Brown prøvede endnu en Gang. Der kom den samme snurrende Lyd som før, men Motoren vilde ikke tage fat. Saa opgav hun det med et Suk og steg ud af Bilen. Hun saa' sig om. Der var mere end ti Kilometer hjem til Gaarden, men for lidt siden havde hun passeret Kroen. Dèr maatte hun kunne faa Hjælp. Den Tanke, der altid sidst dukker op i en Bilists Hjerne, slog nu omsider ned i hende. Mon det var Benzinen, der var sluppet op?

Hun skyndte sig om til Benzintanken og saa' paa Viseren. Den stod ganske rigtigt paa Nul.

„Er der noget, jeg kan hjælpe Dem med?" lød pludselig en Stemme bag ved hende. Hun drejede hurtigt Hovedet. Foran hende stod en ung Mand i Sportsdragt og med bart Hoved. Det let bølgede, tilbagestrøgne Haar lyste i Solen, Øjnene var graablaa og smilende, mens selve Udtrykket i hans Ansigt var mere alvorligt end muntert.

Bessy lo forlegent: „Min Benzin er sluppet op. Jeg kan vist faa lidt henne paa Kroen. Jeg behøver ikke ret meget."

„De skal op paa Herregaarden, kan jeg tænke?" Hun saa' forbavset paa ham. „Ja — men hvordan vidste De det?" Hans Øjne var saa tillidvækkende, hele hans Væsen saa sympatisk, at det slet ikke faldt hende Spor underligt at staa her og passiare med en hende fuldkommen ubekendt ung Mand.

Han nikkede mod Bilen, hvis Døre var prydede med Initialerne A. C.

„Det betyder Adrian Chetwyn, formoder jeg?" sagde han.

„Ja — kender De Sir Adrian?"

Han saa' paa hende et Øjeblik, saa sagde han ligefremt:

„Det er min Far!"

Hendes Overraskelse var saa stor, at han skyndte sig at tilføje:

„Mit Navn er James Chetwyn — jeg er Jim — Familiens sorte Faar — den fortabte Søn, om De vil — som vender hjem."

Hun gjorde sig Umage for at skjule sin Forvirring. „Deres Far —" begyndte hun — „aner slet ikke noget ..."

„Nej," sagde han, „men De skal ikke være bange. Jeg skal nok lade være at falde med Døren ind i Huset."

„Sir Adrian er meget syg," forklarede hun. „Den mindste Sindsbevægelse kan være farlig."

Han nikkede alvorlig. „Jeg véd det. Jeg har set en Notits derom i Bladene. Det er derfor, jeg er kommet. Jeg har ogsaa talt med min Fætter —"

„Med Oswald?"

„Oswald —" Han saa' opmærksomt paa hende et Øjeblik, og der gik ligesom en Skygge over hans Ansigt. Saa smilede han høfligt:

„Ja, saa behøver jeg ikke at spørge om, i hvilken Egenskab De opholder Dem paa min Faders Gaard. De er Oswalds forlovede?" Han saa' paa hendes ubehandskede Hænder. Der var ingen Ring.

Hun svarede ikke, men fik i Stedet travlt med at skrue Dækslet af Benzintanken. „Nu skal jeg løbe tilbage til Kroen og hente noget Benzin," skyndte den unge Mand sig at tilbyde. Et Øjeblik efter var han forsvundet bag Hækken, hvor Vejen drejede.

Bessy Brown satte sig tankefuld paa Bilens Trinbræt. Med Albuerne støttende paa sine Knæ stirrede hun ud for sig i den klare Formiddags solflimrende Luft. Det uventede Møde med Jim, Sir Adrians eneste Søn, havde sat mange Tanker i Bevægelse hos hende. Hvorfor Jim i sin Tid var rejst hjemmefra, eller som Oswald plejede at sige: var blevet smidt paa Porten, havde hun aldrig rigtig faaet Rede paa. Sir Adrian havde aldrig udtalt sig derom. Han nævnede aldrig sin Søns Navn og taalte ikke at høre det. Den Tanke, at Sir Adrian nu pludselig skulde faa ham at se, gik som et Gys igennem hende. Det kunde blive Døden. Den gamle Herres svage Hjerte taalte ingen Sindsbevægelse af nogen Art. Han havde forstødt sin Søn saa grundigt, som det lod sig gøre, forstødt ham fra sit Hjerte og fra hans Rettigheder som eneste Søn og Arving. Oswald, Jims Fætter, var nu Arvingen.

Tanken om Oswald bragte en ny Uro over hende. Oswald havde set Jim — talt med ham. Hvad havde Oswald sagt til sin Fætter? Hvad vilde Oswald gøre? Betragtede han Jims Hjemkomst med Haab om Forsoning mellem Fader og Søn — eller som en Trusel mod sig selv? Hvad vilde han gøre? Bessy Brown gjorde sig med en Gysen klart, at det vidste hun ikke. Hun kendte ikke saa meget til den Mand, hun halvvejs havde lovet sig bort til, at hun følte sig sikker paa, hvordan han vilde opføre sig i et Tilfælde som det, der forelaa. Hun lukkede Øjnene. En svimmel Fornemmelse kom over hende. Hvad vidste hun i det hele taget om Oswald — om hans sande Karakter? Hvad kendte hun til ham udover, at han var en korrekt og elegant ung Mand af god Familie, en køn ung Fyr med et besnærende Væsen, hvormed det ikke havde været ham vanskeligt at blænde en fattig ung Skuespillerinde? Hvad mere vidste hun om ham? Intet! Den Maaned, hun havde tilbragt paa Herregaarden som hans Onkel, Sir Adrians Gæst, havde ikke givet hende nærmere Kendskab til den Mand, der allerede betragtede hende som sin tilkommende Hustru.

Hun blev vækket af sine Grublerier ved Lyden af Fodtrin, der nærmede sig. Hun saa' op og rejste sig hurtigt. Dèrhenne paa Vejen kom Jim slæbende med en Benzindunk. Han smilede til hende og vinkede triumferende. Hun vinkede igen. Det var, som om de var gamle Bekendte.

„Her er Draaber til de næste halvtreds Kilometer," hilste han hende. „Nu skal jeg ordne det for Dem." Han snakkede løs, mens han forsigtigt hældte Benzinen paa. Hun hørte aandeløst efter. Det var næsten, som om han kendte de Tanker, der havde beskæftiget hende under hans Fraværelse de faa Minutter. „Jeg er glad for, at jeg traf Oswald," sagde han. „Han var ude paa en Ridetur og kom ind i Kroen for at drikke et Glas Øl, og dèr sad jeg. Han var morderlig flink. Det var helt forbavsende."

„Saah," udbrød hun, „hvorfor var det forbavsende?"

„Aah, jo — han og jeg har aldrig været, saadan hvad man kalder fine Venner. Men," føjede han forklarende til, „vi er ogsaa saa forskellige. Nærmest Modsætninger. De véd nok, Oswald er altid saa korrekt og stilfuld og pligtopfyldende og alt det. Og hos mig, ser De, er der ikke meget at prale af i den Retning."

„Ikke?" sagde hun.

Forbavset saa' han op. „Det véd De vist meget godt." Han bøjede sig igen for at hælde Resten af Benzinen paa. „Det var ikke for mine Dyders Skyld, at min Far i sin Tid viste mig bort fra Hjemmet. Véd De, hvad jeg havde gjort? Det allerværste, en ung Mand af min Slags overhovedet *kan* gøre. Det alleralleværste, det mest utilgivelige! — Synes De ikke ogsaa?" sluttede han brat.

„Det véd jeg virkelig ikke," svarede hun. „Hvordan skulde jeg vide ...?"

Han drejede Hovedet, og der kom et ironisk Glimt i de graablaa Øjne, idet de mødte hendes. „Jeg troede," sagde han, „at Oswald havde fortalt Dem det."

Hun rystede paa Hovedet. „Oswald har ikke sagt andet, end at De var — meget letsindig."

Den unge Mand brast i Latter, men tog sig pludselig i det. „Undskyld," sagde han, „men det stemmer. Og det ligner Oswald. Han har altid været yderst korrekt. Det var fuldkommen korrekt af ham at skjule den frygtelige Sandhed for Dem. Begrebet *meget letsindig* dækker jo ogsaa over en god Del, lige fra Barnemord til Forgribelse paa de hjemlige Syltetøjskrukker. Men nu skal De alligevel høre Sandheden."

„Aah, nej. Det behøver De ikke ..."

„Jo, vist saa. Men sæt Dem for en Sikkerheds Skyld ned. Jo, ser De, jeg snød."

„Snød?"

„I Kortspil, ja. Værre kan det vel ikke godt være. Nitten Aar gammel snød jeg to ældre Herrer i Kortspil, den ene af dem endda min egen Far."

„Ja, men —"

Chetwyn fortsatte med en Munterhed, der ikke passede til Emnets Alvor. „Det skete en Aften for seks Aar siden. Jeg spillede Kort med min Far og en Baron her fra Egnen. Jeg havde laant et forfalsket Spil Kort af en af mine Venner, som havde hugget det fra en god Bekendt inden for Opdagelsespolitiet, bare for at have det som et rent Kuriosum, forstaar De. Jeg fik Lyst til at se, om jeg kunde dreje de to ældre Herrer en Knap, og brugte altsaa Kortene den Aften. Det gik glimrende. Jeg vandt ustandseligt. Det var min Mening — ja, De maa gerne lade være med at tro det, Frøken —?"

„Brown. Bessy Brown."

„Frøken Brown — for der var ingen af de andre, der troede det, ikke engang min Far, men det *var* virkelig min Hensigt at afsløre mig selv, naar Spillet var forbi. Men —"

„Men hvad saa?"

„Midt under Spillet, netop som jeg sad allerbedst i det, slog Baronen ned paa mig og brølede mig rasende ind i Ansigtet, at jeg var en Snyder og Bedrager. Han havde opdaget Tricket. Og han var ikke til at spøge med, naar det gjaldt Penge. Han kunde simpelt hen ikke *taale* at tabe i Spil. Han var aldeles ude af sig selv. Og dèr sad jeg med en temmelig anselig Gevinst i rede Penge foran mig. Det var en nydelig Situation, kan De forstaa."

„Ja, forfærdelig!" kom det aandeløst.

„En ganske umulig Situation, Frøken Bessy, haabløs. Det indsaa' jeg, da det var for sent. Jeg søgte naturligvis at forklare, men ingen af dem vilde tro mig. Det var maaske ogsaa for meget forlangt — i hvert Fald af Baronen. Saa blev jeg gal i Hovedet, og det gjorde ikke Sagen bedre. Baronen var rødglødende, min Far var en hidsig Mand, hvad De maaske har hørt lidt om, og Enden paa Legen blev, at han viste mig Døren. Det havde han nu ikke behøvet, for jeg var i den Grad opbragt over Beskyldningen, at jeg gik min Vej lige for Næsen af dem og knaldede Døren i. Næste Dag var jeg paa Vej til Argentina."

Han tav og saa' paa hende.

„Stakkels Jim," sagde hun og lagde uvilkaarligt Haanden paa hans Arm.

„Tja," sagde han med et skævt Smil. „Jeg vil snarere sige: Stakkels Far. Det gjorde mig ondt, at han skulde tro det. *Jeg* kunde jo nok klare mig — for saa vidt."

„Hvordan klarede De Dem, Jim?"

„Hvordan?" Han saa' paa hende med forstilt Forbavselse. „Jeg fortsatte naturligvis som Falskspiller, hvad ellers."

Hun saa' paa hans Hænder. De var kraftige og solbrændte og vidnede om haardt Arbejde.

„Faar man den Slags Hænder af at spille Kort?" spurgte hun.

Han saa' paa sine Hænder. „Naah," sagde han, „ja, det er vist nogle grusomme Næver. Men ser De, jeg fik en Faarefarm i Gang ovre i Argentina og drev den op til en temmelig stor Forretning. Som Bibeskæftigelse, forstaar De, bare for at have lidt at pusle med, naar jeg ikke spillede Kort."

„Jim," afbrød hun, „De kan nok forstaa, at *jeg* tror paa Dem. Hvor vilde jeg ønske, at Deres Far ogsaa vilde tro Dem. Jeg er sikker paa, at hvis jeg talte med ham ..."

Han saa' paa hende et Øjeblik. Saa rystede han paa Hovedet. „Tak, Frøken Bessy, men det skal De ikke. Sagen er allerede i de bedste Hænder. Oswald tilbød af sig selv at tale med Far og forberede ham paa mit Besøg."

„Gjorde Oswald —?"

„Ja, han var, som jeg sagde Dem, morderlig flink over for mig. Det var mere, end jeg ventede. Han kunde jo ikke vide, om jeg kom for at bede om godt Vejr, og han er jo nu nærmeste Arving. Jeg misunder ham ikke, jeg er tilfreds med min Faarefarm, og jeg rejser tilbage til den. Jeg kommer bare for at se min Far."

Bessy Brown nikkede aandsfraværende. Saa saa' hun paa sit Armbaandsur.

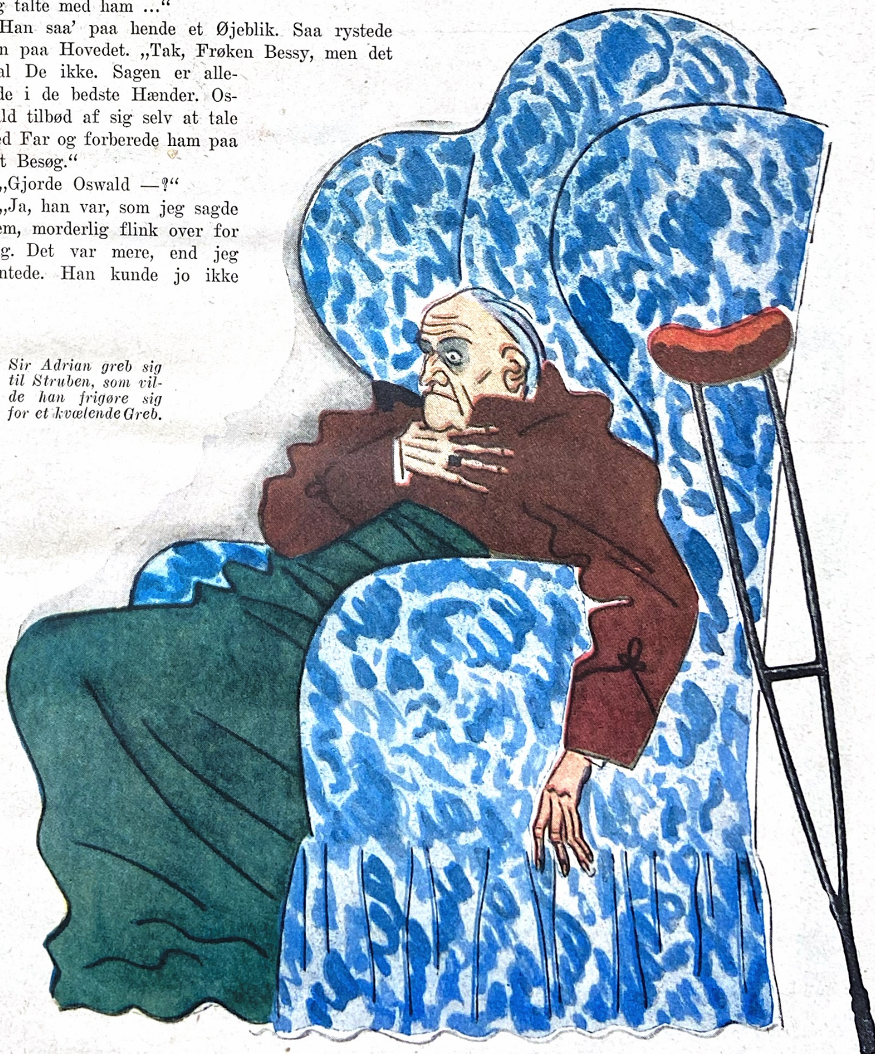
„Nu skal jeg sige Dem en Ting, Jim," sagde hun. „Nu kører jeg tilbage til Gaarden, og saa snart Oswald har talt med Sir Adrian, ringer jeg til Kroen og fortæller Dem, hvordan det er gaaet."

„Udmærket, Frøken Bessy! Eller mange Tak, skulde jeg sige!"

Hun steg hurtigt op i Bilen, startede Motoren og med et lille opmuntrende Nik vinkede hun til ham og kørte af Sted. Han blev staaende og saa' efter hende, indtil Bilen forsvandt over den næste Bakketop. Saa vendte han sig om og gik tilbage til Kroen.

Klokken var halv tolv, da Bessy naaede hjem til Herregaarden. Paa denne Tid plejede Sir Adrian at blive bragt ned i Biblioteksværelset, hvor Oswald eller undertiden Bessy læste Avisen højt for ham. Den gamle Herre formaaede ikke selv at holde Avisen med sine svage Hænder, og desuden var hans Syn meget stærkt svækket.

Bessy holdt Bilen an foran Hoveddøren og skyndte sig op ad Trappen. Men inden hun var naaet halvt op ad den, standsede hun. En pludselig Indskydelse, som hun næppe selv kunde give nogen Forklaring paa, fik hende til at vende om, og i Stedet for at gaa ind gennem Hoveddøren løb hun om til Havesiden og listede op paa Terrassen, hvor Vinduesdøre førte ind til Stuerne. Døren til Biblioteksværelset stod aaben i det gode Vejr. Hun kikkede derind. *(Fortsættes Side 43).*

Sir Adrian greb sig til Struben, som vilde han frigøre sig for et kvælende Greb.

Fem, der har

Marian Marsh er et nyt Navn inden for Filmen. Hendes Spring til Stjernehøjderne er den Undtagelse, der bekræfter Reglen, at Vejen til Berømmelse er lang og trang. Marian var en ubetydelig Statist, men blev alligevel valgt til at spille Trilbys Rolle i „Svengali". At John Barrymore spillede Svengali, gjorde det jo ikke mindre eventyragtigt. Det er den Slags Hændelser, der trækker Tusinder af smukke, unge Damer til Hollywood hvert Aar, Tusinder, der haaber paa, at ogsaa Lykken engang vil tilsmile dem, men som for det meste drager skuffede tilbage igen.

Kan De huske Harold Lloyds gamle Farcer? De var ganske korte og opførtes som Ekstranumre. I deres koncentrerede Form var de i mange Retninger meget morsommere end de lange Films, han nu laver. I over 200 af disse korte Films spillede Bebe Daniels den ledende kvindelige Rolle. Nu er hun blevet en „rigtig" Stjerne, man husker hende bl. a. i „Rio Rita", og i hendes næste store Film „42. Gade" faar hun igen Lejlighed til at synge og danse. Hun har for Resten sunget en Del i Radioen. I øvrigt er hun meget stærkt optaget af sit Hjem. Hun er gift med Skuespilleren Ben Lyon, og de har en lille Pige, Barbara Bebe Lyon, der er godt i Gang med at overtage Kommandoen over hele Hjemmet.

Bebe Daniels er meget dygtig i Forretningssager og har tjent mange Penge ved heldige Grundspekulationer. Ellers plejer Stjernerne i Hollywood at lade Dollaren rulle.

Marian Marsh har kun været ved Filmen i et Aars Tid, men har dog formaaet at svinge sig op til Stjerne.

Bebe Daniels spillede i over 200 Harold Lloyd-Komedier, før hun blev en rigtig Stjerne, der tjener store Penge og har Raad til at rynke paa Næsen, hvis en Rolle ikke tiltaler hende.

Joan Blondell er frisk og naturlig, til Trods for at hun har været ved Teatret, siden hun var en lille Pige, og altid er blevet forkælet og har faaet, hvad hun havde Lyst til.

Joan Blondell har før været omtalt her i Bladet, men hun er nu engang en af de Skuespillerinder, man ikke kan spise af med en enkelt Omtale. Hun er saa at sige født i Teatret. Begge hendes Forældre var Varietéskuespillere, og saa snart den lille Joan kunde gaa, fik hun Lov at spille med. Indtil hun var 22 Aar, havde hun aldrig været mere end to Aar i Træk i den samme By. Familien var ustandselig paa Rejse, snart i Europa og snart i alle Amerikas Byer. Hendes første Roller i Filmen var udprægede Danseroller, men nu har man opdaget, at hun ogsaa kan spille de mere krævende Partier, til hvilke hun nu anvendes flittigt. Hun er gift med George Barnes, der ogsaa er beskæftiget med Film, om end ikke som Skuespiller.

naaet Maalet

I Daaben fik hun Navnet Gretchen Young, men Gretchen blev til Loretta, da hun begyndte sin Filmskarriere. Det var tilfældigt, at hun i det hele taget begyndte. En Dag blev der ringet til hendes Hjem og spurgt efter hendes Søster, Polly Ann. Polly Ann skulde møde og spille en Rolle i en ny Film, men Polly Ann var ude at rejse. „Men Gretchen er hjemme," sagde Broderen, der havde taget Telefonen, „og hun ligner Polly Ann meget."

„Send hende herud!" sagde Instruktøren, og Gretchen kom — og sejrede. Saa let kan det gaa — naar man ser ud som Loretta Young. Hun var dengang saa ung, at Selskabet engagerede Privatlærer til hende, saa hun kunde fuldende sine Studier, samtidig med at hun arbejdede ved Filmen.

Loretta Young har ingen hemmelige Skønhedsopskrifter. Hun holder ingen streng Diæt. Hun kender intet til Kogekunst, og Ægteskab interesserer hende ikke. Hun har været gift en Gang, men efter en meget kort Tid blev de enige om at skilles. Der er i det hele taget intet sensationelt ved hende — undtagen som Skuespillerinde — men det er jo ogsaa tilstrækkeligt. Sidst saa' vi hende herhjemme i „Livet begynder".

Loretta Young overtog sin Søsters Rolle — og blev berømt. Et Ansigt som hendes er Guld værd.

Ann Dvorak sled i det i 5 Aar, før hun fik den store Chance, der med eet Slag gjorde hende til Stjerne.

Ann Dvoraks første Job i Hollywood var en Korpiges Rolle i en stor Revyfilm. Da Filmen var indspillet, fik hun Lov til at blive som Danseinstruktør. I tre Aar var hun Danselærerinde for Selskabets Stjerner og Korpiger, men skønt hun undertiden fik Lov til at optræde som Statist, var der ingen, som vilde engagere hende til en større Rolle.

En Dag saa' Howard Hughes hende. Hughes skulde til at indspille Filmen „Scarface", Forbryderfilmen, som Censuren forbød her i Danmark. Han ønskede en fyrig Type og mente, at hun passede. Det viste sig hurtigt, at han havde truffet det rigtige Valg, og før Filmen var færdig, fik hun en Kontrakt paa et Aar. Han havde opdaget en Stjerne — en „Stjerne", der havde gaaet løs omkring i et Filmsselskab i tre Aar!

Hun er gift med Skuespilleren Leslie Fenton. Før hun blev Mrs. Fenton, hed hun Ann McKim. „Dvorak" er et Navn, der er fulgt med Berømmelsen.

Ann Dvorak bliver let irriteret, naar man kalder hende for „den sidste Hollywood-Askepot" eller „en Stjerne, der er skabt paa en Dag". Det vilde være ensbetydende med, at hun havde naaet Højderne, straks da hun var kommet til Hollywood. Hun kan ikke glemme de Aar, hun arbejdede som Danserinde og Statist — næsten fem Aar i alt. Imidlertid har hun Raad til at smile ad disse Benævnelser. Hendes Stilling er saa grundfæstet, at hun har kunnet tage til Europa et Par Aar med sin Mand og dog kunnet være sikker paa Engagement, naar hun kom tilbage.

Aldrig mere til Tyskland

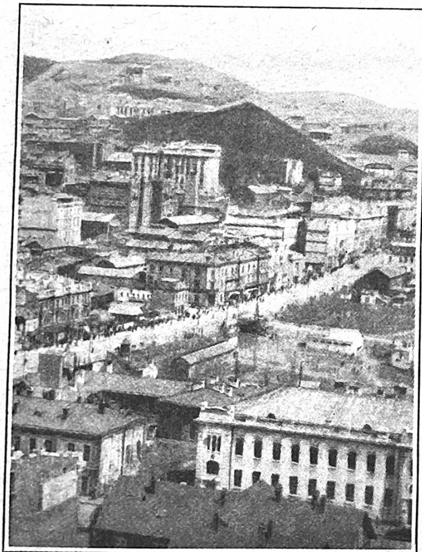
En mærkelig Koloni i Sibirien

I Verdenskrigens andet Aar under Kampene nær Baranovichi tog de russiske Tropper engang 4000 Tyskere til Fange, hovedsagelig Landmænd fra Westphalen. Efter Ordre fra den zaristiske Regering sendtes de til en af Sibiriens Koncentrationslejre. Da Borgerkrigen brød ud i Rusland, forlod Fangerne deres Lejr og prøvede at slutte sig til Admiral Koltschaks hvide Armé for under dens Beskyttelse at naa ud til Stillehavskysten, hvorfra de haabede at kunne blive sendt tilbage til deres Fædreland. Men Koltschaks Hær blev slaaet, og Tyskerne befandt sig nu mutters ene i Sibiriens vidtstrakte Skove. Bevæbnede med Økser og hjemmelavede Lanser rykkede de længere og længere østpaa. Mange af dem omkom af Sult og Kulde eller druknede i Sumpe. Kun 1800 overlevede denne Rædselsmarch, tre Gange saa lang som Afstanden mellem Tysklands østlige og vestlige Grænse. Endelig kom Krigsfangerne til et Sted, hvor de besluttede at slaa sig ned — og siden da har de boet dèr.

Under Ledelse af deres tidligere Befalingsmand, Kaptajn von Frese, begyndte Tyskerne at fælde Træer, bygge primitive Hytter, jage i Skoven og dyrke Jorden. Deres nye Hjem, Baranovichi-Uhilla, som de kaldte det, laa i et vildt Landskab med kun spredte Bebyggelser i de tilstødende Egne, men herfra hentede Kolonisterne snart russiske Kvinder, saa at Koloniens Indbyggertal nu ligger omkring 4000. Den nøjagtigste Angivelse af dens Beliggenhed er: Nordøst for den sibiriske Havneby Vladivostok, i en Afstand af 35 Dages Ridt fra denne By.

Energi har Tyskerne ikke manglet. De opdrætter Heste og sælger dem til den russiske Hær, de har forbedret deres Landbrugsmetoder og organiseret en Pelsværksindustri. Et Par Gange om Aaret drager Karavaner med Koloniens Salgsvarer til Vladivostok. Mellem den lille Gruppe Tyskere og Sovjetmyndighederne hersker i øvrigt det bedste Forhold.

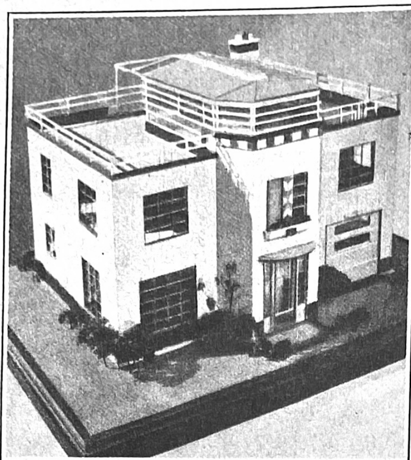
Disse tysk-sibiriske Kolonister har ingen som helst Berøring med das grosse Vaterland. Kun een af dem, Dr. I. Hilton, har foretaget en Rejse til Tyskland — for Resten for ganske nylig — og han var lykkelig over at kunne vende tilbage til det øde og kolde Sibirien. De nuværende Begivenheder i Tyskland diskuteres ikke i Kolonien. Indbyggerne modtager ingen Aviser, og Drøftelse af Politik er forbudt. Men de har deres eget Blad, udelukkende helliget Noveller, Poesi og lignende, deres eget Teater, mere end hundrede

Blik over Vladivostok, Nord for hvilken Tyskerne bor.

Fonografer og deres eget Bibliotek. Koloniens Skole har de almindelige tyske Latinskoler til Forbillede.

Den ejendommelige Koloni styres af en Borgmester, som har Myndighed til at afgøre alle Spørgsmaal. Der hersker fuldkommen Ro og Orden i Kolonien. Hilton udtalte, at det Samfundssystem, de forhenværende Krigsfanger havde skabt, kunde betegnes som ideelt kommunistisk, „for enhver faar fuldt Vederlag for sit Arbejde, og samtidig deler alle, hvad de har, med de fattige og svagelige. Enhver føler sig hjemme i alle Koloniens Huse."

Et Hus af Staal

I den sidste halve Snes Aar har man i Amerika foretaget mangfoldige Eksperimenter paa Villabygningsomraadet i Haab om at kunne faa sat Omkostningerne ned. Staal blev anvendt atter og atter, men disse Forsøg faldt ikke helt tilfredsstillende ud, for saa vidt som Staalhusene altid kom til at koste *mere* i Stedet for *mindre*. Eet Eksperiment med Benyttelse af Staal, men fuldkommen ulig de andre, blev dog lavet billigere. I Stedet for at have et Staalskelet har dette Staalhus kun Staalplader — til Vægge, Gulve, Lofter og ydre Flader. Ikke et eneste Stykke Staal i Huset er tykkere end en Femogtyveøre. Der findes ikke en Sparre, en Stolpe eller overhovedet nogle af de sædvanlige Skeletdele.

Der behøves ikke særlig mange Haandværkere til at opføre et saadant Hus. Tømrere driver Nagler i, lægger porcelænsglacerede Staalplader paa, hvor *det* nu ønskes, og betrækker Staalgulvet med haardt Træ. Blytækkerne og Elektrikerne udfører deres normale Arbejde.

Den særlige Metode, hvorpaa Staalplader anvendes i Konstruktionen af det skeletløse Hus, giver Mulighed for, at man kan benytte en hvilken som helst Kombination af Maal og faa dem nøjagtige selv paa Brøkdele af en Tomme. Et Hus med Garage, Køkken, Spiseværelse, Dagligstue, fire Soverum, to Badeværelser, flere W. C.'er og et fuldkomment Opholdstag kan i Øjeblikket bygges for 20,000 Kr. Men Masseproduktion vil drive Omkostningerne stærkt ned.

Huset er grundigt isoleret. De ydre Mure dannes af porcelænsglaserede Plader, der aldrig falmer eller forringes. Valg af Farver overlades naturligvis til en selv. Køkkenet er fuldt moderne og vil fryde enhver Husmoder. Paa Grund af den fuldstændige Isolation kan man faa Ro i et Værelse, selv om andre laver Støj i Nærheden. Gulve og Trapper slaar sig ikke, de er stive og solide. Paa Chicago-Udstillingen i Aar vil man kunne se et Eksemplar af Slagsen.

Det næste Skridt vil være et mindre Hus til omkring den halve Pris. Herved skulde det blive muligt for en Masse Familier at blive Husejere.

Ved De det?

1. Hvad er det, der maales ved Beauforts Skala?
2. Hvilken Institution uddeler Nobelprisen i Medicin?
3. Hvor er Quito Hovedstad?
4. Hvad hedder Mars' to Maaner?
5. Fra hvilken Film stammer Melodien „Min Skat, jeg elsker din Parfumes Duft"?
6. Hvad kaldes den romersk-katolske Messe for de afdøde?
7. Paa hvilken Ø sad Griffenfeld fra 1680 til 1698?
8. Hvad hedder den sidste af de palæozoiske Jordperioder?
9. Hvilke tre Dele falder Dantes „Guddommelige Komedie" i?
10. Hvem vandt Sværvægtskampen i Bokselandskampen mellem Danmark og Sverige?
11. Hvilken oldgræsk Filosof fremsatte først Atomteorien?
12. Hvad hedder U. S. A.s Finansminister?
13. Hvilket Mineral er Jaspis en Varietet af?
14. Hvad betyder det svenske Ord „ryktbar"?
15. Hvilke Romaner er blevet kaldet „Almuens Kongebøger"?

Svarene findes Side 40.

Forskellen mellem Buskmand og Hvid

er saamænd ikke saa stor efter en civiliseret Buskmands Mening

Under en Klubfest i Chicago holdt Hr. Bata Kindai Amgoza Ibn Lobagola, en forhenværende Buskmand fra Sudanjunglen, der opfører sig som en kultiveret hvid Mand, en lang Tale, der ofte fik Latteren til at skylle gennem Forsamlingen. Lobagola viste sig som en hel Ekspert i at forme smaa fikse Strøtanker. Blandt dem fortjener et Par Stykker at nævnes: „Hvis en Mand har en Snes Koner, sætter han dem naturligvis ordentligt i Arbejde for at faa dem til at forholde sig rolige." „Mit Folk er saa primitivt, at det ikke vurderer Tiden. Vi har ingen Sekunder, ingen Minutter eller Timer. Vi har Tid til alt." „Vi er vilde, fordi vi er nøgne, og vi er grusomme, fordi vi er uvidende. Fetichismen er den herskende Religion — en Dyrkelse af onde Aander, af hvilke ikke en eneste har et Gran af Godhed tilovers for Tilbederne." „En Mand i mit Land elsker ikke sine Koner; der er for Resten mange Mænd her, der heller ikke gør det."

Den hvide Mand er Junglebeboernes Bussemand; og i Lobagolas mærkelige Historie spiller det en betydende Rolle. En Dag, da han blev træt af at slaas med Aber, foreslog han en Del Kammerater, at de skulde gaa lidt bort fra Landsbyen og saa fare tilsyneladende rædselslagne tilbage og sige, at de havde set en hvid Mand. De gik imidlertid for langt bort og kunde ikke finde tilbage. Den ældste af Flokken, der talte 14 Drenge, var kun 11 Aar gammel, den yngste 5.

I 45 Dage vandrede Smaafyrene, og da de kom ud af Ondo-Skoven, befandt de sig paa Afrikas Vestkyst, 175 Mil fra Hjemmet. Dèr stod de 14 haardføre, nøgne Purke paa Bredden, kikkede paa Brændingen og saa' sorte Mænd padle Kanoer ud til Skibe i Havnen. De smaa Fyre erobrede en Kano, og efter mange forgæves Forsøg fik de den endelig ud i Guineabugtens rolige Vand og manøvrerede hen til en mærkelig stor Tingest, de aldrig før havde set — en Damper. Efter at de havde klatret op ad Rebstigen, mødte der dem nye Overraskelser — virkelige levende hvide Mænd. Det mest komiske ved dem var, at de havde Bukser paa. Drengene skrupgrinede. Som nysgerrige Aber sværmede de over Dækket. Lobagola saa' en Trappe og gik ned, naaede Maskinrummet og stirrede paa Hjulene. Mens han opholdt sig dernede, lød Damperens Sirene, for at de besøgende kunde forlade Skibet i Tide. De smaa Buskmænd blev helt lamslaaede, fo'r alle som een hen til Rælingen og hoppede over Bord. Guineabugten er Hajernes Eldorado, og trods Mandskabets ihærdige Bestræbelser for at redde Drengene blev de alle et Bytte for de graadige Rovfisk. Intet Under, at Lobagola gebærdede sig som en afsindig, da han kom op paa Dækket og erfarede sine Kammeraters Skæbne.

Han kender baade sorte og hvide ud og ind.

Da Damperen naaede koldere Himmelstrøg, gjorde man Forsøg paa at iføre Drengen nogle Klæder, men han slog saadan om sig, at man maatte opgive det. Mens Mandskabet i Glasgow havde travlt med at losse, løb den sorte nøgne Dreng ned ad Landgangsbroen. Han samlede naturligvis Opløb, og en venlig Skotte førte Flygtningen til sit Hjem. Han gav ham Mad og Klæder, sendte ham i Skole og opdrog ham som sin Søn. Lidt Besvær med Lobagola maa Skotten utvivlsomt have haft. Det tog saaledes et Aars Tid at lære Knægten at sidde paa en Stol og ligge i en Seng. Fem Gange blev Lobagola sendt Tur-Retur til sit eget Land, første Gang efter 4 Aars Forløb. Klædt i Plusfours, Jakke, Sko og Strømper vakte han berettiget Opsyn blandt Buskmændene. Men han gjorde flere Brud paa Junglebeboernes Etikettelove end at vise sig iført Tøj. Han talte med Kvinder, saa' dem oven i Købet samtidig i Øjnene, og stirrede Mænd, der var ældre end han selv, ind i Ansigtet, alt sammen Ting, en Buskmand ikke *kan* gøre.

Roosevelt vil rydde op fra Grunden!

Haardkogte konservative, der frygter enhver Forandring, kan vente en ulykkelig Tid i de Forenede Stater i de næste fire Aar," siger George Creel, en kendt Mand i den amerikanske Offentlighed og en gammel Ven af Roosevelt, „for den ny Præsident har tiltraadt sit Embede med Øjnene rettet mod venstre. Det er hans faste Overbevisning, at Amerika er kommet til Slutningen af en Epoke — en, der var kendetegnet af planløs, ukontrolleret og uøkonomisk Produktion — og at vi nu oplever ikke en Krise alene, men et Systems Sammenbrud.

U. S. A.s ny Præsident er gaaet i Gang med at opbygge et forbedret Samfundssystem.

Den gamle og den ny Præsident. Under Hoover blev Forholdene værre end nogen Sinde. Kan Roosevelt forbedre Verden?

Det eneste Formaal med et økonomisk System, mener han, er at forsyne dem, der lever under det, med Livets Nødvendigheder og at befri dem for Frygten for ikke at kunne opretholde en ordentlig Eksistens. Kan Systemet ikke det, er det færdigt og maa vige Pladsen for et nyt. Med Millioner af sultende, skønt Varehusene bugner af Varer, og med Banklukninger og Bankerotter, skønt Bankernes Kældre er fulde af Penge, føler han, at tilstrækkeligt Bevis er ført for, at det nuværende System er fallit.

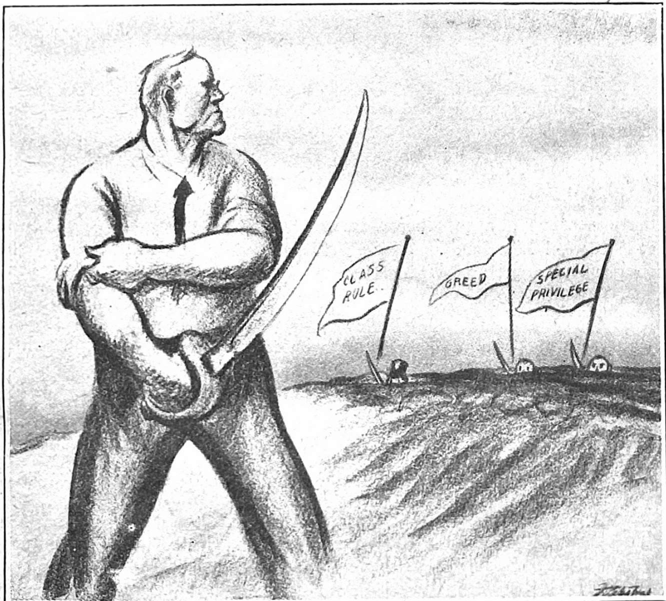
Roosevelt vil ikke gaa de traadte Stier. Ingen Mand er mindre end han bundet af gamle Traditioner. Blot at høre, at en Ting ikke kan gøres eller ikke maa gøres, fordi den aldrig før er blevet gjort, er en stærk Udfordring til hans Mod og Virkekraft. Som Undersekretær i Marineministeriet under Krigen holdt han paa, at den eneste Maade at komme Undervandsbaadene til Livs paa var „at lukke dem inde i deres Rede". At lægge et 500 km langt Baand af Miner fra Skotland til Norge fandt de konservative umuligt, og Planen blev henlagt som uigennemførlig. Men Roosevelt sagde: „Det kan gøres, fordi det skal gøres." Og han havde den Tilfredsstillelse til sidst at se det blive gjort og prist som et „af Krigens Vidundere" — men det var først efter, at meget var slaaet i Stykker.

Ligesom gamle Traditioner ikke hæmmer ham i hans Bevægelser, er han ogsaa kold over for udslidte Talemaader. „Lige Betingelser" er et bombastisk og ilde anbragt Slagord i en Tid, hvor der eksisterer et økonomisk Oligarki, et Pengevælde uden Lige, og man kan ikke tale om „sund Individualisme", naar omkring 600 kæmpemæssige Korporationer kontrollerer to Tredjedele af amerikansk Industri.

Nu til Dags hedder det „Kollektivisme", siger han, hvad enten vi synes om det eller ej. Men han ynder ikke fascistisk eller bolschevistisk Kollektivisme. Han hører til dem, der endnu tror paa, at Demokratiet er Vejen til bedre Forhold. I den Retning, som i saa mange andre, er han en direkte Arvtager af Wilsons Ideer. Hvor Wilson maatte give op i Kampen mod Klasseherredømme, Privilegier, Ulighed og Uretfærdighed, der vil hans Discipel og Arvtager fortsætte.

Et af de alvorligste Problemer for Verden og særlig for de Forenede Stater er Arbejdsløsheden, og Roosevelt er ligesom de fleste andre klar over, at den ikke længere er periodisk, men har antaget Karakter af en kronisk Samfundssygdom. Maskinen har naturligvis Skylden her, men bag den staar den usunde altopædende Konkurrence, som er endt i en skadelig Overproduktion. Roosevelt vil sørge for, at Industrien organiserer sig i selvkontrollerende Korporationer, som kan bringe Produktion og Konsumption paa Linie med hinanden. Spild og Udtømning af Samfundets Rigdomskilder maa undgaas, samtidig med at en fornuftig Arbejdsløshedsunderstøttelse indføres.

For at naa saa vidt maa der indføres Kontrol med Monopoler og Truster paa en mere effektiv Maade, end det hidtil er sket. Roosevelt tænker ogsaa paa at foreslaa Alderdomspension og Indførelse af seks Timers Arbejdsdag. Som Guvernør for New York Stat førte han disse to Ting igennem, det sidste dog kun for Statsvirksomheders Vedkommende.

En amerikansk Tegning, der viser Roosevelt i Færd med at indlede den gigantiske Kamp mod: Begærlighed, Klassestyre og Privilegier.

Men indtil dette Reformarbejde begynder, er der store offentlige Arbejder, som kan gøres og hjælpe til at mildne det Tryk, Arbejdsløsheden øver paa hele Samfundet. Det er Roosevelts Mening, at Samfundet har Pligt til at tage sig af dem, der ikke kan faa Arbejde. Og der er nok at gøre: Regulering af Floder, Skovplantning, Opførelse af nye Bygninger og Istandsættelse af Veje. Alle saadanne offentlige Arbejder bør fremmes for at skabe Købekraft, som kan medvirke til at tømme Lagrene. Og paa samme Maade vil han hæve Bøndernes Købekraft. Han garanterer dem en vis Pris paa deres Produkter og opkræver desuden en Skat af den, der overtager Varerne. Dette overskydende Beløb gives til Bønderne, ganske vist kun imod at de paatager sig visse Forpligtelser med Hensyn til deres Produktion, saaledes at vi ogsaa paa Landbrugsomraadet kan tale om Planøkonomi.

Da Roosevelt var Guvernør i New York Stat, sørgede han for, at Staten begyndte et storstilet Opkøb af Jord, der ikke egnede sig til Agerbrug. Denne Jord lod man kultivere og beplante med Træer, og det giver godt Arbejde at bygge Veje, at passe Nyskoven, at oprette Telegraf- og Telefonlinier og at bygge Skoler og Huse til Arbejderne. Det er naturligvis en Udgift i Øjeblikket, men det er Penge, der ikke er spildt, og som kommer igen med Renter om føje Tid.

De mægtige Kraftværker, der findes i de Forenede Stater, vil han have lagt ind under Regeringens Indflydelse, hvorved det bliver muligt at anvende dem direkte i det store Arbejde for at kultivere og behandle Jorden overalt i Landet. Netop paa saadanne Punkter, hvor det er Landets naturlige Rigdomme, det drejer sig om, mener han, at det er nødvendigt med Statsdrift. I andre Tilfælde vil han lade Enkeltstaterne selv overvaage, at der ikke af den private Virksomhed lægges for store „Skatter" paa det købende Publikum. Der skal ogsaa holdes Øje med den storslaaede Svindel, som stadig væk drives ved Dannelsen af nye Selskaber, hvis Aktier er uden Værdi undtagen for den Udsteder, der forstaar at putte Folk Blaar i Øjnene. Den største Offentlighed i Forbindelse med alle Udstedelser af Aktier og Obligationer og andre Værdipapirer er hans Maal. De Forretningsmænd, der ønsker ærlig Handel, har intet at frygte — men de andre! Paakrævet er ogsaa en hurtig Omordning af hele det amerikanske Banksystem, som netop nu har vist sig saa daarligt. Jernbanerne skal moderniseres og elektrificeres, saa de bliver i Stand til at optage Konkurrencen med Biltrafikken.

Ja, der er nok at gøre. Og der er offentlige Udgifter, for hvilke man i Aarevis intet har faaet, men som er blevet opretholdt af gammel Vane, af gammel Tradition; her kan der skæres mange Millioner. Naar de Forenede Stater endnu betaler mange Penge i Pensioner til Enker efter Soldater, som blev dræbt i Krigen 1812, saa finder Roosevelt, at her er der noget galt. Og ikke mindre end 4 Millioner Dollars udbetales hvert Aar i Pension til forhenværende Officerer, der har trukket sig tilbage i en tidlig Alder, og hvoraf de fleste sidder i gode Stillinger. Nogle Institutioner skal helt nedlægges som utidssvarende. Offentlige Subsidier til Luftpostruter og Dampskibslinier, der demoraliserer det, de skulde hjælpe, bør skæres ned til lidt eller intet, og saa videre og saa videre.

Amerikanerne faar at føle, at de har faaet en Præsident, der vil udrette noget, og hvis han kan bane Vejen for et sundere System, har han gjort en stor Gerning, selv om han maa gaa nogles Interesser for nær."

Fortsat Roman af Alice Ross Colver

Lokkeduen

Sygeplejersken gik sagte ud. Dixies Øjne vandrede fra det ene til det andet. Dér var hendes Toiletbord med de blanke Sølvting paa. Og dér — gennem den halvaabne Dør ind til Garderoben kunde hun se alle sine Kjoler. Det var hendes Værelse. Det var hendes eget dejlige Værelse, som hun engang havde forladt. Hvordan var hun kommet her? Uden for Vinduesskodderne kvidrede Fuglene i et søvnigt Godnatkor. Søen laa derude som en stille slumrende Flade under Taagens lette Slør. Var det en Drøm? Eller havde det andet kun været en Drøm? Den frygtelige Køretur — alt det andet —?

Sygeplejersken kom ind igen med en stor Kop varm Bouillon. Duften af den fik Dixies Tænder til at løbe i Vand. Hun tog hungrigt imod den, medens Sygeplejersken madede hende med en Ske.

„Saadan!" Den kølige Haand lagde sig atter over Dixies Pande og lukkede hendes Øjne til. „Nu kan De sove. De maa slet ikke tænke. Prøv, om De ikke kan lade være. I Morgen kan De tale om det alt sammen, men i Aften skal De sove. De kan sove ganske, ganske trygt, for der er ikke Spor mere at være bange for."

Ikke Spor mere — at være bange for?

Hvor kunde det være muligt?

„Hvor er Dean?"

Det kom som et angstfuldt Udbrud, næsten som et Skrig, og ved Lyden af det kom han til. I Løbet af et Sekund var han ved Siden af hende og holdt begge hendes Hænder fast i sine.

„Det er godt alt sammen — der er ikke Spor mere at være bange for!" Hvor underligt, at han brugte netop de samme Ord som Sygeplejersken. Hvad var det, han sagde?

„Det er sandt, min egen lille Pige — der er slet ikke noget at være bange for mere — ikke det allerringeste!"

„Ja, men, Dean — jeg er —"

Hans Kys standsede hende.

„Du er min Dixie — min lille elskede Dixie — og saa er alt andet ligegyldigt. Du er min Hustru, Dixie. Glem ikke det. Og sov nu bare. Du er i fuldkommen Sikkerhed, og jeg skal nok passe paa dig, kan du stole paa. Der er ikke noget at være bange for. I Morgen kan vi snakke sammen, vi to."

Dixies Øjne lukkede sig. Langt borte fra naaede nogle Ord hendes Øre. Var det virkelig noget, hun havde hørt — eller var det kun en Drøm? „Du er i fuldkommen Sikkerhed, og jeg skal nok passe paa dig — min lille elskede — lille elskede —"

Det var en Drøm. Men nu vilde hun sove. „Lille elskede —" Det var en Drøm — og hun var i Himlen. „Lille elskede —" hvis det var en Drøm, vilde hun ønske, at hun aldrig vaagnede mere.

XXIV

Fri —!

Dagene gled hen saa blidt og saa roligt. Morgenen gryede med Solskin og Fuglesang og Varme og milde Blomsterdufte. Aftenen faldt paa og bragte Hvile — Søvn. Dagen igennem blev Dixie plejet paa det omhyggeligste, men hun havde ikke faaet Lov til at tale ret meget. Saa længe hun var saa svag, var det dejligt at være omgivet af Deans Ømhed og tage imod den i Tavshed og tro paa, at han forstod hende og tilgav hende. Men efterhaanden som Kræfterne begyndte at vende tilbage, voksede hendes Ønske om at faa alting drøftet igennem, saa at de kunde faa talt ud om det, der trængte til at blive klaret imellem dem.

Hun ønskede det allermest utaalmodigt den første Dag, hun var oppe og gik omkring i Huset. Hun fandt nemlig en gammel Avis med et Referat af hendes Forsvinden. Med store Overskrifter stod der, hvorledes Dean var blevet lokket til Biografen af en berygtet Bande Forbrydere, der havde bortført hans unge Hustru og nu holdt hende fanget mod Løsepenge.

Dixies Kinder brændte, da hun lagde Avisen fra sig. Nu forstod hun Deans Ømhed imod hende. Nu forstod hun, hvorfor han tilsyneladende havde tilgivet hende det med Pengene. Dean havde simpelt hen ikke den fjerneste Anelse om, hvem hun i Virkeligheden var. Han var stadig paa Vildspor, og hun maatte forklare ham, hvordan det hang sammen. Hun maatte fortælle ham rent ud, hvem hun var. At han selv havde været Mester for den Historie i Avisen, faldt hende mindst af alt ind.

Omsider fik hun Lejlighed til at komme ind paa Spørgsmaalet. Sygeplejersken var rejst, og da Dean havde kørt hende til Stationen, vendte han sporenstregs tilbage i største Hast. Til sin Forundring saa' han, at Dixie var staaet op, selv havde klædt sig paa og uden Augustas Hjælp var naaet ud i Sofaen paa Verandaen.

Han sprang op ad Trappen, standsede foran hende og stirrede bestyrtet paa hende.

„Ja, men hør — hvem i Alverden har givet dig Lov til det, Dixie —?"

„Jeg følte mig rask nok til det, Dean —" forklarede hun bønligt. „Jeg kan da heller ikke blive liggende i Sengen til evig Tid. Een Gang maa jeg da staa op. Og her kan jeg jo ikke blive!"

Dean satte sig hen til hende.

„Hvad vil det sige — at du ikke kan blive her?" spurgte han.

Dixie tog dybt efter Vejret, idet hun mødte Deans Øjne. De var alvorlige og gode, som de altid havde været. Hendes egne var store og urolige, men der var ingen Angst i dem. Ude fra Køkkenet lød Augustas vemodsfulde Nynnen. Den melankolske Sang og Fuglenes Puslen i Træerne udenfor var de eneste Lyde i Stilheden. Dixie tog et Sekund Øjnene til sig, og hendes Blik vandrede fra Deans Ansigt ud over den rolige, blaa Sø, de graa Mosdraperier og de grønne Graner. Det var saa skønt — næsten fuldkomment skønt alt sammen. Hvis blot hun kunde lukke sine Øjne over det Billede nu og aldrig blive nødt til at sige eller gøre noget, som ødelagde det —! Men hun tog sig sammen og saa' atter paa Dean og tvang sig til at bryde Tavsheden.

„Jeg kan ikke blive her," sagde hun ganske roligt. „Jeg —" men saa gik der pludselig en Skælven over hendes Ansigt, det fortrak sig som et Barns Ansigt, før Graaden bemægtiger sig det — „jeg kan ikke blive her."

Var det en Drøm — det vidunderlige, ufattelige, der skete i næste Øjeblik? Var det virkelig Deans Arme, der holdt saa fast og knugende om hende? Var det hans Kys, der brændte paa hendes Øjne og hendes Læber? Var det virkelig noget, hun hørte, det, han med hæs og hviskende Stemme sagde:

„Du skal blive her. Du skal! Jeg kan ikke leve uden dig. Véd du ikke det endnu? Er det ikke gaaet op for dig? Dixie — jeg elsker dig! Jeg elsker dig!"

Dixie turde næppe trække Vejret. Det var hende heller ikke muligt at tænke klart, som hun skulde. Alting druknede i det Væld af Følelser, der skyllede over hende. Hun lod Dean tale — hun afbrød ham ikke, førend hans heftige Kærlighedsforsikringer igen gik over til Ømhed.

„Du indser altsaa, Dixie, at det er det rene Nonsens af dig at snakke om, at du ikke kan blive her. Det er Vanvid, simpelt hen."

Taarerne brændte i hendes Øjne. Han gjorde det saa svært for hende at faa det sagt, som skulde siges. Uvilkaarligt løftede hun hans Haand og pressede den mod sin Kind.

„Hvor er du god, Dean! Hvor har du altid været god og sød imod mig! Fortæl mig nu det alt sammen. Hvordan kom jeg i det hele taget ud af Sumpene? Hvordan gik det til, at du fandt mig dèr?"

Han forklarede hende det alt sammen, og hun lyttede, ganske forundret. Da han var færdig, løftede hun sit Ansigt fra hans Skulder, hendes Øjne lyste af Sindsbevægelse.

„Og alt det gjorde du for mig, Dean! Hele Natten kørte du af Sted til de forfærdelige Sumpe — søgte efter mig i to Dage — bar mig ud af Sumpskoven og kørte hele den næste Nat igen — og du har ikke haft eet eneste Anfald?"

Dean rystede paa Hovedet. „Ikke eet eneste!"

„Ja, men saa er du jo kureret!"

„Det tror jeg ogsaa, Dixie. Det lader til det. Egentlig var jeg saa godt som overbevist om det i Forvejen, jeg trængte ikke til Beviser — men jeg fik Beviser i Overflod. Det er saa godt, at jeg knap tør tro paa det. Jeg har været hos Tucker igen, og han undersøgte mig."

„Ja —?"

„Og han siger, at jeg er all right!" Deans Tone var triumferende. „Nu længes jeg ogsaa efter den Tur nordpaa, som vi talte om. Vores — Bryllupsrejse!" Han bøjede sig igen over hende, hans ivrige Øjne søgte hendes. Hun mærkede hans varme Aande paa sin Kind. „Er du klar til at tage af Sted, Dixie — er du?"

Hans Spørgsmaal mindede hende om det andet, som hun maatte sige ham. Naar hun havde sagt det — naar han havde faaet det at vide — vilde han saa stadig bryde sig om hende? Hvad vilde han mon sige, naar hun fortalte ham, at hun ikke var blevet bortført — ikke paa den Maade, som han troede? Hun gjorde sine Hænder fri af hans Greb og forsøgte at skyde ham fra sig.

„Dean — du skal ikke røre ved mig. Jeg er det ikke værd. Vent, til du véd alt!" udbrød hun.

„Jeg véd tilstrækkeligt."

Men hun rystede paa Hovedet.

„Nej, du gør ikke. Der er meget mere — som du ikke véd. Du véd ikke, hvem jeg er — hvad jeg i Virkeligheden er. Du maa give mig Lov til at fortælle dig — —"

En Støj udenfor afbrød dem. Den kom langt borte fra, men nærmede sig. En Anelse om noget ondt og truende kom over dem begge, mens de lyttede og ventede paa, at det Automobil, de havde hørt, skulde komme og gøre Holdt uden for Døren. Det overraskede ingen af dem, da Sheriffens store, aabne Vogn styrede hen imod Huset, og Sheriffen selv sprang ud af den og steg op ad Trappen. Bag ham fulgte en lille Mand, iført en snehvid Skjorte og Kakibenklæder. Hans hvide Haartjavser stod lige i Vejret efter Køreturen i den aabne Vogn, hans rødmossede Ansigt og milde, brune

Øjne dannede en paafaldende Modsætning til Sheriffens. Det var Dr. Tucker. En tredie Mand var med, Bob Conway.

Uden mindste Indledning skridtede Sheriffen lige hen til Dean og Dixie. Hun trykkede sig dybere ned i Puderne. Dean rejste sig og mødte roligt den forbitrede Embedsmand, medens Dr. Tucker gled bag om ham og tog Plads henne ved Dixie.

„Naa, De vilde altsaa spille mig et Puds!" sagde Sheriffen.

„Det var ikke noget Puds," svarede Dean roligt. „Jeg traf tilfældigt min Hustru flakkende om i Sumpene, og saa tog jeg hende med hjem. Jeg har bestandig ventet paa, at De skulde indfinde Dem. Jeg ønsker lige saa meget som De at faa denne Sag opklaret til Bunds, saa at vi kan blive færdig med den."

„Vi skal nok blive færdig med den. Vi kan sætte Punktum for den her paa Stedet!" Sheriffen vendte sig brat væk fra Dean og gjorde Mine til at gaa hen til Dixie, men Dean strakte i en Fart Armen ud og standsede ham.

„Det er muligt," sagde han. „Men før De tager hende med Dem, maa De høre hendes Historie, Sherif."

„Den kan hun fortælle i Retssalen."

„Hun fortæller den først *her!* Der er Tid nok. De skal ikke bilde mig ind, at det har saadan et Hastværk. Nick og Buck er døde, og De har opgivet Jagten paa Pete. Der er rigelig Tid, og nu er der ingen, der er interesseret i at faa hende bort herfra. Sæt Dem ned, Sherif. Tag en Stol! — Tak, skal De have, Dr. Tucker." Deans Væsen var præget af Ro og Beslutsomhed, og Sheriffen gav efter, om end modvilligt. Saa vendte Dean sig til Dixie.

„Saa, Dixie, nu vil jeg bede dig fortælle mig din Historie lige fra Begyndelsen. Fortæl den paa din egen Maade, men lad os faa de klare og sandfærdige Kendsgerninger. Og husk hele Tiden paa, mens du fortæller, at du er mellem Venner. Dr. Tucker er din Ven. Jeg er din Mand — din Ven, véd du, jeg altid har været. Og Sheriffen dèr synes maaske ikke i Øjeblikket at være din Ven, men han er ikke desto mindre en Mand, der ønsker, at Retfærdigheden skal ske Fyldest. Han vil være retfærdig over for dig, det maa du huske."

Der blev Tavshed i den lille Kreds. Sheriffens store, truende Skikkelse taarnede sig uhyggeligt op foran Dixie og lammede hende, indtil hun kunde tage sig saa meget sammen, at hun saa' forbi ham og hen paa Dean og Doktor Tucker. Dean —! Hvor den Sherif dog betød lidt i Sammenligning med Dean! Det var til Dean, hun talte, og under hele sin Fortælling glemte hun ikke et Øjeblik, at det var Deans Kærlighed, hun kæmpede for, mere end for sit eget Liv. For hvis hun ikke kunde beholde hans Kærlighed, var der intet ved Livet. Sheriffen var saa ligegyldig. Fængselet var saa ligegyldigt. Der var kun eet, som betød noget, det var Dean, og han skulde have hele Sandheden at vide — saa hæslig den var. Bagefter vilde hun faa at se, om han stadig holdt af hende — stadig kunde holde af hende. Hun tog dybt efter Vejret, næsten glad over, at dette Øjeblik, hun havde frygtet, omsider var kommet. Saa begyndte hun.

„Først da jeg var blevet stor, fik jeg at vide, at min Far hørte til en Bande fredløse."

Ordene kom klart og tydeligt. De lød forfærdende selv i hendes egne Ører, skønt hun saa længe havde gjort sig fortrolig med alle Enkelthederne. Hvordan mon den Oplysning virkede paa Dean? Gjorde det Indtryk paa ham? Hans Øjne mødte hendes med uforfærdet Ro. Hun samlede alt sit Mod og fortsatte:

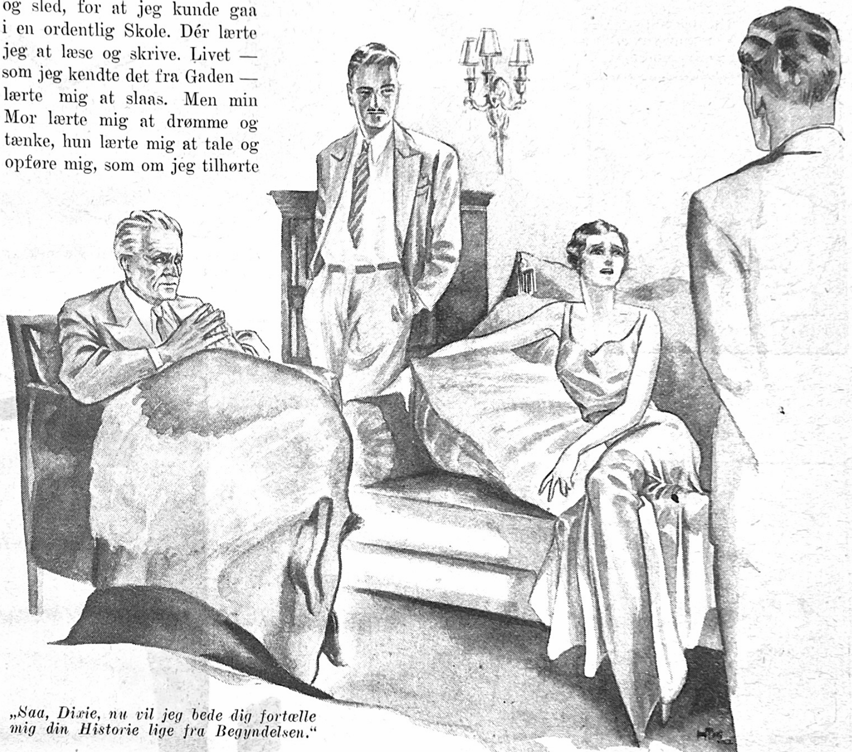
„Da min Far blev skudt fra et Baghold — det var sikkert Dem, der sørgede for det, Sherif — indtog min Bror hans Plads som Fører. Det var en Æressag inden for Familien at bevare Førerskabet for Banden. Pete var meget ung, men han var uforfærdet og fuldkommen hensynsløs."

Dean nikkede.

„Min Mors Familie var af en ganske anden Oprindelse. Min Mor var fra Kentucky — af fattig, men hæderlig Familie. Hun giftede sig med min Far imod sin egen Fars Vilje. Det var engang, da min Far var søgt over Bjergene for at skjule sig. Min Far var stor og saa' godt ud. Mor var ung og havde et heftigt Temperament. Han bedaarede hende med de Smykker, han overvældede hende med. Hun vidste ikke, før hun kom her til Florida sammen med ham og giftede sig med ham — hvad han var, og hvor han fik alle de Smykker fra. Da hun opdagede det, var hun for stolt til at vende tilbage til sin Familie. Min Mor" — Dixies Stemme skælvede lidt — „min Mor var en fin og ædel Karakter. Jeg vil aldrig glemme hende. Hun gav mig det bedste, hun havde. Hun hjalp mig med alt, hvad hun kunde — selv da hun var mærket af Døden og sygnede hen Tomme for Tomme —"

„Du boede hos din Mor dengang, og ikke hos din Far?" indskød Dean for at berolige hende. Han saa', at hendes Selvbeherskelse truede med at bukke under. Den unge Pige nikkede og tog sig sammen med en Kraftanstrengelse. Et Øjeblik efter fortsatte hun:

„Min Mor tog mig bort fra Rønnen i Everglades-Sumpene, da jeg var lille. Hun arbejdede og sled, for at jeg kunde gaa i en ordentlig Skole. Dér lærte jeg at læse og skrive. Livet — som jeg kendte det fra Gaden — lærte mig at slaas. Men min Mor lærte mig at drømme og tænke, hun lærte mig at tale og opføre mig, som om jeg tilhørte en respektabel Familie. Jeg levede i to Verdener. Den ene Verden var hos hende, den anden udenfor. Jeg var ensom og bitter og længtes efter alt, hvad der var smukt i Verden. Det véd du, Dean —"

„Saa, Dixie, nu vil jeg bede dig fortælle mig din Historie lige fra Begyndelsen."

„Ja, Dixie, jeg *véd* det."

„Men saa længe jeg var hos min Mor, gik det alt sammen meget godt. Hun fortalte mig aldrig noget om min Far. Jeg vidste ikke, hvad han var, før Mor var død. Jeg sad alene i vores lille Kammer, træt og sulten og bedrøvet — der var ikke flere Penge — og saa kom Pete. Han sagde til mig, at han vilde hjælpe mig. Han sagde, at han vilde skaffe mig Arbejde. Dengang forstod jeg ikke, hvad det var for Arbejde. Jeg havde ikke Spor af Erfaring, jeg kendte ikke noget til Verden — jeg var kun atten Aar. Han sagde, at jeg skulde i Grunden ikke bestille noget — jeg skulde bare bruge mine Øjne og være Udkikspost, kaldte han det. Han sagde, at det kunde ingen gøre mig noget for — og han vilde betale mig saa meget, at jeg kunde rejse, hvorhen jeg vilde, og lære noget nyttigt. Men da jeg først havde været med til det — saa — saa — —" Hun vred sine Hænder nervøst og trak Vejret hurtigt. „Da jeg først var kommen ind i det, lo han ad mig og sagde til mig, at jeg var lige saa godt en Tyv, som hvis jeg selv havde stjaalet. Han sagde, at Politiet ikke skelnede mellem Forbrydere og dem, der hjalp Forbryderne. Han sagde, at hvis jeg ikke hjalp ham, naar han havde Brug for mig, vilde han melde mig til Politiet. Han fortalte mig ogsaa, at han havde betalt mig med stjaalne Penge. Jeg havde taget imod dem og brugt dem — og saa var jeg medskyldig, sagde han —"

„Og fra det Øjeblik maatte du lystre, naar han fløjtede —?" sagde Dean opmuntrende.

Dixie nikkede.

„Jeg hadede at være med Pete. Jeg hadede det af hele min Sjæl. Jeg prøvede igen og igen at bryde ud, men han var mig for stærk. Jeg fik aldrig en Chance — —" Dixie tog sig op til Halsen, hun havde en Følelse, som om den snørede sig sammen. „Der er ikke noget værre end at leve med Had til sig selv, Had til Verden — angst for et Menneske — altid angst. Og jeg var saa sikker paa, at der var mange andre Maader for mig at ernære mig paa. Jeg saa' jo andre Mennesker leve hæderligt — men de var ligesom paa den anden Side af en Skillestreg, som jeg ikke kunde komme over. Til sidst blev jeg syg — og — saa véd du Resten, Dean —"

„Ja, *jeg* véd Resten," sagde Dean, „men det gør Sheriffen jo ikke. Fortæl ham det hele, Dixie."

Hun vendte sig nu for første Gang mod den Mand, der holdt hendes Skæbne i sine Hænder. Han hørte opmærksomt efter, hans skarpe, mørke Øjne var fæstet paa hendes Ansigt, men det var hende umuligt at se, om hendes Historie havde blødgjort ham, eller hun havde talt for døve Ører.

„Jeg prøvede paa at tage Livet af mig ved at drukne mig," sagde hun roligt. „Og Dean frelste mig. Saa gav han mig en Chance til at leve paa den rigtige Side af Tilværelsen. Han foreholdt mig alt det skønne, der var i Verden, og som jeg havde drømt om. Han hjalp mig over paa den anden Side. Det var alt for vidunderligt, og —"

Det var, som om Dixie helt glemte, at hun talte til nogen. Hendes Stemme blev uklar af Sindsbevægelse, da hun talte om Deans Godhed imod hende, og hendes store Øjne røbede hendes Forundring over hans Ædelmodighed, en Forundring, der greb hende, hver Gang hun tænkte derpaa. Anstrengelsen ved at fortælle havde givet hendes Kinder Rødme, og hun saa' saa yndig ud med denne lette Kærlighedsrødme over sine Kinder.

„Det kan godt være, at jeg ikke burde have modtaget Deans Tilbud," sluttede hun. „Jeg burde vel ikke have bildt mig ind, at jeg kunde begynde helt forfra som et nyt Menneske — leve et helt andet Liv. Men Muligheden var saa fristende, at jeg ikke kunde staa imod. Bebrejder De mig det, Sherif?"

(Fortsættes Side 37).

HJEMMETS HUMOR

„Hvordan kunde du holde ud at være i Byen i Sommer? Det var jo en skrækkelig Varme."
„Den led jeg ikke meget under, jeg gik rundt til Bekendte for at laane Penge, saa var jeg sikker paa at faa en kølig Modtagelse."

„Og hvis De nu finder min lille Delle, Hr. Betjent, vil De nok være rar og give ham et Stykke ristet Franskbrød med to mellemstore Sardiner i Olie paa!"

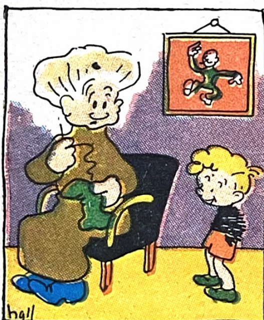
„Hvad døde han af?"
„Af Kaffe!"
„Hvordan det?"
„Han fik en Sæk med 200 Pund i Hovedet!"

„Næh, jeg skulde aldrig have nedsat mig her i Byen!"
„Ja, men, Frederik, saa havde du jo aldrig lært mig at kende."
„Ja, ja — saa fik det være!"

„Der er i Grunden ikke megen Forskel paa en Pilsner og en tom Flaske."
„Naah — véd du nu hvad!"
„Næh — den ene er fuld — den anden er drukken!"

„Nede hos Manufakturhandler Jensen har de faaet nogle Strømper hjem, man ikke kan slide Hul paa Knæene af!"
„Saah — hvad er det for en Slags Strømper?"
„Halvstrømper!"

„Hvem var den Herre, du havde til Bords ved Festen i Aftes?"
„Det var Ludvig den Fjortende!"
„Ludvig hvad for noget?"
„Ja — han bli'r altid inviteret, naar der ellers vilde blive tretten til Bords."

„En af os maa meddele Fru Jonassen, at hendes Hund er kørt over, men vi maa gøre det skaansomt, hun elskede den Hund."
„Ja — vi kunde maaske begynde med at lade, som om det kun var hendes Mand!"

„Hvor megen Jord har De, Hr. Godsejer?"
„300 Tønder Land, Frue!"
„Tænk! Det maa da tage en farlig Masse Plads!"

Hun: „Hvor tør De understaa Dem i at kysse mig?"
Han: „Jo, Frøken — De véd nok, der staar: gør mod andre, hvad du vil, de skal gøre mod dig!"

Kvindelig Passager: „Hør, Færgemand, er De ikke bange for, at Baaden skal synke, naar der er saa mange i den?"
Færgemanden: „Næ, det er jeg ikke. Jeg skal nemlig sige Dem — jeg har altid et Redningsbælte under Vesten!"

„Der gik to Negre — den ene var den andens Søn — men den anden var ikke den førstes Far!"
„Den kan jeg ikke ta'!"
„Det var nemlig hans Mor!"

Camilla C. Pers:

Omstilling

En lille Historie om to, der fandt hinanden efter samme Prøvelse.

En enestaaende dejlig Sommerferie havde det været, og for Elise var det en stor Triumf, at det blev hende, der fik Magisteren.

Megen Ondskab blev da ogsaa luftet i den Anledning. Nogle mente, det var, fordi hun dansede saa godt, andre, at det skyldtes Badedragten, og der var atter andre, der rent ud sagde, at hvis ikke Elises Fader var kommet til, lige idet Holme kyssede hende Godnat ved Havelaagen, saa havde han aldrig for Alvor forlovet sig med Elise.

Men hvordan det nu var kommet eller ikke, Alvor var det blevet. Fine, litograferede Kort med „den Glæde" og „min Datter Elises Forlovelse" blev sendt ud, og Festmiddagen holdtes som sædvanlig hos Onkel Konrad.

Alle de unge i Familien havde erfaret, hvordan blot Tanken om denne Middag — der var uundgaaelig for alle nyforlovede i Slægten — som ved et Trylleslag formaaede at skille Hveden fra Klinten. Anton Holme, cand. mag., Adjunkt ved en ærværdig gammel Latinskole, han gik glat igennem. Og hans Tale! Efter Bordet sagde Værten, som var gammel Latiner og meget kritisk: „Endelig engang igen en aandfuld Tale. Rammen saa fast som en antik Kumme og deri et sprudlende Væld af korrekte Citater."

Elise var blevet lykønsket og kysset af Tanter og Kusiner og havde været lykkelig og kæphøj uden Grænser; og saa nu dette ubegribeligt forfærdelige: paa een Gang det hele forbi!

Den stakkels Pige sad og stirrede paa Brevet, saadan som hun havde siddet, lige siden hun om Morgenen havde faaet det og fuld af Forventning var begyndt at læse det. Han „hævede Forlovelsen", kunde ikke længere „udholde den falske Stilling", kom ikke over til København i Pinseferien, som han havde lovet, og foreslog, at det skulde hedde sig, at det var Elise, der havde slaaet op.

„Naar du blot siger, at du alligevel ikke gider begrave dig i denne Ravnekrog her i Provinsen, saa vil alle Vennerne forstaa det."

Elise var som himmelfalden. Et saadant Forslag! Han maatte da vide, at det var umuligt, fuldkommen vanvittigt at tro, at hun kunde bruge en saa latterlig Løgn. Hvem vilde ikke straks gennemskue det hele?

Hun satte sig til at skrive. Kun et Par Ord. Hun nægtede kategorisk at drøfte den Sag skriftligt og regnede sig for hans forlovede, indtil de havde talt sammen i Pinseferien.

Elise satte ikke straks nogen Underskrift, hun skrev uden paa Konvolutten først, og da hun saa skulde til at sætte sit Navn under, brast det hele for hende. At skrive saadan til Anton! ... Det var jo meningsløst, hendes Anton, hendes elskede, hendes eneste......

Hele Dagen og Aftenen gik med at lave Udkast. Papirkurven struttede af Stumper i alle Tonarter. Den hyperforbavsede, den krænket vrede, den blidt forurettede, ogsaa den skinsygt mistænksomme og den overlegent spydige fik Form, men det blev dog ganske simpelt en fortvivlet, ensom lille Piges Klage, der langt ud paa Natten kom i Konvolutten. En lille Pige, der tiggede og tryglede om Kærlighed; som lovede at blive en beskeden, flittig Hustru, der værnede om sin Mands Arbejdsfred og aldrig lod sig mærke med, at Indtægterne var smaa. Elise hulkede højt, mens hun skrev det. Hun saa tydeligt sig selv som den ideelle Skolelærerkone i den lille Bolig, hvortil hun allerede havde bestemt Farver og Møbler.

Ogsaa Linned havde hun købt. Graaden overvældede hende ganske, da hun kom til at tænke paa Pudevaaret, som hun stred for at faa færdigt, saa Anton kunde faa det paa sin Pude i Pinseferien. Hulsømme og Huller, Masser af Huller og *E A H* i særlig heldigt Slyng. Hun manglede kun 25 Huller.

Hun bad om Omstilling til hans Værelse paa Thaysens Hotel. Saa snart hun fik Forbindelsen, hørte hun en kurrende Kvindelatter og saa pludselig Antons Stemme.

Men hvad nu? Kom han i det hele taget? De sidste Ord i hendes Brev var blevet: *P. S. Saa stoler jeg paa, du kommer*, og Elise syntes, at saa maatte han ogsaa komme.

De næste Dage stod i Pudevaarets Tegn. Elise syede, hver Gang hun havde et ledigt Øjeblik, og hun blev efterhaanden roligere. Naar Anton havde sovet en Nat paa det Pudevaar, saa vilde hans Sind igen vendes imod hende, der havde syet sin Kærlighed ind i disse Masser af Huller og tillidsfuldt slynget deres Navne saa fast sammen.

Antons Svar faldt som Kølleslag: Om hun virkelig troede, det var bedre at gøre Pinen lang? Naar hun absolut vilde have Bærmen med i Form af et Opgør, saa vær saa god, men han havde hellere set, at de havde ladet Slatten staa, saa de havde kunnet mindes hinanden og den dejlige Sommerferie uden bitter Smag i Munden. Han skulde nok komme over en Dag i Ferien, men tog ind paa Hotel.

Ingen kunde se paa dette Brev, at ogsaa det var blevet til efter svære Veer, og at hans Kakkelovn var proppet fuld med Kladder. Elise anede det ikke og blev fortvivlet over en saadan Raahed, oprørt, vred og haard.

Skønt Elise havde slaaet fast for sig selv, at hun havde opgivet Anton, bad hun alligevel Pigen vaske og stryge Pudevaaret.

Og da den første Dag af Pinseferien var gaaet uden Antons Besøg, kunde hun ikke holde det ud længere. Hun tog sig for at telefonere til alle Hoteller i Bogstavorden og fandt ham ved T. Med hamrende Hjerte bad hun om Omstilling til hans Værelse paa Thaysens Hotel.

Saa snart hun fik Forbindelsen, hørte hun en kurrende Kvindelatter og saa pludselig Antons Stemme.

„Ja, du ler," sagde han. „Det er dit Trick. Naar du ikke ved, hvad du skal sige, saa ler du."

Det faldt ikke noget Sekund Elise ind, at hun lyttede.

Kvindens Latter blev ved, drillende og overmodig, en enkelt Gang afbrudt af „du dumme Dreng" eller „du morer mig virkelig", men til sidst tog hun fat og sagde: „Hvad er det, du vil? Sig det hellere rent ud, hvor latterligt det end lyder. Du synes maaske passende, jeg kunde gifte mig med dig? Du synes, at jeg snart er i den Alder, hvor man faar Smag for Idyllen, hvad? Skolelærermadam ... ha, ha..." Her antog Latteren Karakter af Vrinsken, og hun kunde lige faa fremstønnet: „Du maa jo være tosset".

Med klangløs Stemme begyndte Anton at tigge. Præcis, som Elise havde tigget ham i Brevet. Han lovede, ganske som Elise havde lovet ham.

Det var forfærdeligt at høre, men alligevel saa forunderligt sødt for Elise.

Damens Svar faldt som Kølleslag, nøjagtig som Antons var faldet: om han virkelig troede, Kærlighed var noget, man fik, fordi man tiggede om det? Hvorfor havde han ikke sparet dem begge for denne Samtale? Hun havde jo skrevet alt, hvad han behøvede at vide. Han havde sin Frihed, og hvis han ikke var fornøjet med deres Forhold, saadan som det havde været i Aar og Dag, saa kunde han jo bare lade hende være og gifte sig med sin Backfisch hellere i Dag end i Morgen, saa giftesyg som han aabenbart var.

Anton svarede, at han havde hævet sin Forlovelse.

Hvem i Alverden havde bedt ham om det? Hun stod saa vist ikke nogen i Vejen.

„Ingen Mand af Ære kan gifte sig med en uskyldig Pige......"

Her kom den vrinskende Latter igen: „Ja, er det ikke det, jeg siger? Mænd af Ære er forfærdelig besværlige, dem skal man holde sig fra. Ha, ha, ha."

Lige ind i Elises Øre klang denne hjerteløse Latter, og hun følte sig saa mat, som om hun skulde besvime, men samtidig havde hun en underlig Fornemmelse, der mindede om Lykke. Anton kendte det altsaa, han vidste, hvad hun led. Der blev ogsaa traadt paa hans Hjerte. Stakkels Anton! Elise løftede Gang paa Gang Haanden som for at trøste ham.

(Fortsættes Side 45.)

Kun en Slædehund

En Historie fra det høje Nord,
af Sewell Peaslee Wright.

Kimber snublede, og instinktmæssigt fo'r Taban efter Mandens Strube.

Taban lagde sit raske Øre tilbage. Det var det eneste Tegn, han gav, da han saa' de to Mænd nærme sig.

„Han er ikke videre besværlig," sagde den ene af Mændene. „Hold bare godt Øje med ham og spar ikke paa Pisken, saa gør den Hund Arbejde for to. Læg Mærke til hans Størrelse."

„Ja vist — og til de Skrammer, han har i Hovedet. Det er ikke for ingenting, han har faaet Ry for at være en Helvedeshund. Jeg trænger til et kraftigt Dyr, men jeg véd ikke, om jeg kan tumle det Uhyre dèr."

Tabans Herre trak paa Skulderen. „Du faar ham billigt."

„Ja vist," nikkede den anden og studerede tvivlraadig Hunden.

Tabans opmærksomme Blik skiftede fra den ene til den anden. Han hadede begge Mændene — sin Herre, fordi han kendte ham og hans tunge Pisk, den anden, blot fordi det var et Menneske, og Taban hadede alle Mennesker.

„Det er Mackenzie-Blodet i ham, som gør ham saa stridbar," sagde Tabans Ejer. „De store, sorte Krabater er nogle Vilddyr. Jeg havde hans Mor, og hende kom ingen nær uden at miste en Haand. Men som Arbejdsdyr findes deres Mage ikke."

Han gik forsigtigt et Skridt frem. Taban løftede Hovedet op fra Forpoterne, og hans Nakkehaar rejste sig strittende. Det var en Advarsel. Hvorfor kunde de dumme Mennesker ikke tage sig i Agt? Men det gjorde de aldrig. Tabans Herre kom nærmere, holdende Pisken omvendt og svippende med Blyhaandtaget.

Tabans Læber trak sig tilbage, saa man kunde se hans hvide Hjørnetænder. Dybt i hans Strube rumlede hans sidste Advarsel.

„Taban!" Mandens Stemme skar som et Piskeslag. „Rolig — ellers slaar jeg Skallen ind paa dig!"

Ogsaa det var en Advarsel. Taban kendte den Tone, han vidste, hvad den betød, lige saa nøje, som om han forstod Ordene. Hvis han sprang til nu — og hans Baglemmer skælvede af Længsel efter at sende ham i et Spring lige i Struben paa Manden — vilde Piskens blyindlagte Haandtag komme susende ned over hans Snude, og det gjorde smertelig ondt. Derefter vilde Piskesvøben hvine om hans Hoved, og Forbandelser vilde regne ned over ham. Det var mærkeligt, at Mandens Stemme, naar den var vred, kunde svie lige saa haardt som hans ubarmhjertige Pisk.

Ansigt til Ansigt med Manden og hans Pisk lod Taban sit Hoved synke tilbage paa Forpoterne, og den truende Knurren i Struben døde hen. Hans Nakkehaar strittede stadig, og der var Had i de rødrandede Øjne, som uden at blinke var rettet mod hans Herre. Men han havde givet Køb, han bøjede sig, skønt Hadet i ham voksede.

„Dèr kan du se!" kluklo Manden. „Han vil gerne vendte det laadne ud, men han véd, hvad en Pisk betyder. Og som jeg siger, Billy, som Arbejdshund eksisterer hans Lige ikke. Hvad siger du saa?"

„Jeg tror, jeg ta'r ham. Fire Hunde er for lidt. Jeg holder ikke rigtig af at have et Uhyre af den Slags i Forspandet, men der er vel ikke noget at gøre ved det."

Taban iagttog dem med sammenknebne Øjne, der glødede af Hadet i hans Sjæl. — —

De to Mænd kom ud fra Lejren. Andre fulgte dem i nogen Afstand. Tabans gamle Herre bar sin Pisk. Den anden Mand — hans nye Herre — bar Seletøjet og ligeledes en Pisk, der meget lignede den, Taban havde gjort Bekendtskab med saa mange Gange.

„Du skal bare ikke lade dig dupere af ham, Billy," sagde Tabans gamle Ejer. „Gaa lige hen til ham, og hvis han snapper eller snerrer, giver du ham en over Snuden, saa falder han til Føje."

„Jeg har endnu aldrig været bange for en Hund," sagde Billy roligt. Han gik støt nærmere med Seletøjet i venstre Haand og Pisken svingende i højre. Taban stod og saa' forundret paa ham. Ingen uden hans Herre havde nogen Sinde før lagt Sele paa ham. Og ingen anden skulde faa Lov til det.

Taban advarede ham i god Tid. Han rejste Nakkehaarene og lagde Øret tilbage. Men Manden med Selen kom nærmere uden at standse.

„Taban!" kommanderede han advarende, men denne Mand var ikke Tabans Herre. Med en Snerren sprang Hunden lige efter Mandens Strube.

Men Taban havde glemt sin Lænke. Den strammedes med et dumpt Ryk og standsede ham midt i Springet. Han faldt omkuld, og før han kunde komme paa Benene igen, blev han tynget ned af Vægten af Mandens Legeme.

„Rolig!" Der var ingen Vrede, ingen Hidsighed i Mandens Stemme. Den var kun en staalhaard Kommando. Halsbaandet blev trukket over Tabans Hoved og fæstnet paa Plads ved Skuldrene. Et Øjeblik var Tabans Hoved frit, han vendte sig som et Lyn, og hans Tænder huggede ned i de behandskede Hænder, som holdt ham. I samme Nu susede noget ned over hans Snude, og Tabans Hjerne rystede under Smerten af Slaget. Hvad der derefter skete, stod ikke Taban helt klart, men da hans Hjerne begyndte at klare, var han spændt for som den næstsidste i et fremmed Slædeforspand.

Vaklende kom Taban paa Benene og stod dèr og dinglede. Der var en, der lo, og Taban saa' bagud over sin Skulder, medens Hadet flammede op i hans flængede, rødrandede Øjne.

„Han havde klippet Haanden af dig, Billy, hvis Eddy ikke havde været saa hurtig med Pisken," sagde en eller anden.

„Saa havde det været min egen Fejl," svarede Billy. „Jeg kendte ham og skulde ikke have givet ham den Chance. Men Handskerne hjalp mig. Naa, saa maa vi se at komme af Sted." Han vendte sig mod Forspandet og sendte Piskens sorte Svøbe i et Smæld hen over Hundenes Hoveder.

„Kip!" raabte han. „Af Sted, Drenge!" Han vinkede med sin behandskede Haand til Mændene paa Flodbredden og knaldede igen med Pisken. „Fremad, Kip — Hi-ya! Fremad!"

Kip, den graa Førerhund satte i. Trækremmene strammedes, og Taban, der endnu var svag efter Slaget over Snuden, blev halvt slæbt med de første Skridt. Saa snappede Hunden bagved ham i Flankerne til Opmuntring, og Taban strammede sine egne Trækliner.

Da de den Aften slog Lejr, vendte Taban sig mod Pete — den bageste Hund — og aabnede dens Skulder med et enkelt Hug af sine skarpe hvide Hjørnetænder. Saa var de kvit for den Gang.

Til Gengæld fik Taban en Gang Prygl af sin nye Herre, ikke som før over Hovedet, men over Flankerne. Det hjalp ham til at forstaa, at han havde faaet en ny Herre. En Herre, der var noget forskellig fra den første, men — et Menneske.

Og Taban hadede alle Mennesker, hadede dem lige saa selvfølgeligt, som han trak Vejret, og med et Had, der var lige saa stærkt som hans Kærlighed til Livet.

I de Uger, der fulgte, lange, kolde Uger, drøje og slidsomme, lærte Taban noget, som forbavsede ham. Han lærte en ny Grund til at hade Mennesker.

Hans nye Herre brugte ikke Pisken saa hyppigt som hans gamle Herre, men han brugte den øjeblikkeligt og ubarmhjertigt ved det mindste Tegn paa Fjendtlighed. Han nærmede sig aldrig Taban, hvad enten det var for at fodre ham, lægge Selen paa eller tage den af, uden at det tung Piskeskaft svingede i hans højre Haand. De eneste Ord, han talte til Taban, var korte, kommanderende eller advarende Ord.

Saadan var han ikke over for de andre Hunde. Han talte med dem, naar han fodrede dem, og naar han spændte dem for eller spændte dem fra. Undertiden legede han med en af dem, medens Taban saa' til, snerrende af Had og Foragt.

Hver eneste Hund i Forspandet bar nu et Mærke af Tabans Had. Tre eller fire Gange havde Taban snappet efter sin nye Herre, og hver Gang havde han tavs taget sine Prygl. Han vidste, at han havde fortjent sin Straf, at han selv havde været ude om den, men det gjorde ikke Piskesvøben mindre sviende. Taban sov hver Aften ind med Hadet ulmende i sine Øjne.

Maanen blev stor og klar to Gange, og stadig var der ikke sluttet Fred mellem Hunden og den Mand, han hadede. Om muligt hadede Taban ham mere for hver Dag, der gik, fordi han var den eneste af alle Hundene i Forspandet, som aldrig fik et Kærtegn eller et venligt Ord. Han var en Paria, et Udskud iblandt dem, og det stod den kloge Hund fuldkommen klart. — — —

Ved Daggry vaagnede Taban, kravlede ud af sin Sovehule og strakte sig.

Det sneede, og det begyndte at blæse op. Taban saa' sig omkring. Manden var allerede oppe og gik

og puslede paa sin Lejrplads. En fremmed Lyd fangede samtidig hans og Hundens Opmærksomhed. De drejede begge Hovedet i den Retning, hvorfra Lyden kom. Den gentog sig. Det var en Mandsstemme.

Tavs og opmærksom ventede Taban. Manden kom nærmere, for hver Gang han raabte, blev Stemmen tydeligere. Han havde aabenbart faaet Øje paa den Røgstribe, der steg op fra Billys Lejr. Kip kom ud og begyndte at gø rasende, og i næste Nu var hele Lejren i Oprør.

Et Hundeforspand kom asende gennem Snefoget. Hundene saa' ud, som de lige akkurat kunde slæbe sig af Sted, og Manden, som gik foran gennem den friske Sne, vaklede af Sted.

„Kimber!" raabte Tabans Herre og løb ud i Stormen for at tage imod den fremmede. „Hvad er der i Vejen?"

„Alt er forkert!" svarede Manden. Det var en høj, knoglet Fyr med et ubehageligt Ansigt og tykke, sorte, buskede Bryn. „Jeg har været paa Farten lige siden i Gaar Eftermiddags, og Hundeskravlet dèr kan snart ikke mere." Han pegede med en træt Haandbevægelse paa Hundene, der havde kastet sig i deres fulde Længde i Sneen i det Øjeblik, Manden standsede.

„Det kan jeg se. Men hvad er der paa Færde? Hvad er der sket?"

Kimber trak Handsken af højre Haand og stak Haanden dybt i Lommen paa sin Pelspjækkert.

„Det skal jeg sige dig. Jeg er paa Flugt. Og du skal ikke prøve paa at standse mig, Billy. Forstaar du? Alt, hvad jeg forlanger af dig, er, at du spænder dine egne Hunde for min Slæde, saa skal jeg forsvinde herfra med det samme — uden Spektakler. Jeg har haft Spektakler nok ..."

„Er du rigtig vel forvaret?" bed Billy ham af og gik et Skridt nærmere og stirrede Kimber ind i Ansigtet.

„Ja! Men tag dig i Agt, Billy. Jeg har en Revolver her i Lommen, og den peger lige paa dig i dette Øjeblik. Jeg vil have dine Hunde. Vær nu ikke Idiot. Inden to Dage har jeg en Politimand i Hælene paa mig, saa du forstaar, jeg har ingen Tid at spilde. Spænd de Hunde for!"

Billy tøvede, saa vendte han sig med en Skuldertrækning om mod den Række Smaapæle, hvor Hundeselerne hang. „Du er gal, Kimber," sagde han. „Hvis Politiet er ude efter dig, saa bliver du nappet alligevel. Det burde du være klar over."

„Spænd de Hunde for og lad mig om Resten!" knurrede Kimber. „Jeg véd nok, hvad jeg gør. Kan du se den Oppakning, jeg har med mig paa Slæden — der er for to Tusind Dollars Skind. Dem skal jeg have gjort i Penge, og saa forsvinder jeg ud af Landet, førend nogen faar at vide..."

„Hvilket?" spurgte Billy, han var i Færd med at lægge Halsbaandet over Petes Hals.

„At jeg plaffede Roy Tefft ned."

Billy spændte Petes Bugrem, før han svarede:

„Ja, saa," sagde han. „Du var nødt til det, kan jeg forstaa."

„Selvfølgelig," gryntede Kimber. „Det var i Selvforsvar. Men hvem skal jeg faa til at tro det?"

Billy svarede ikke. Han fortsatte med at spænde sine Hunde for den anden Mands Slæde.

„Det er godt," brummede Kimber. „Du vilde vist ikke have noget imod at spænde Ben for mig og overgive mig til Politiet, hvis du kunde?" tilføjede han med en barsk Latter.

„Nej — det vilde jeg ikke," sagde Billy langsomt.

„Det kan jeg tænke," Kimber lo atter. „Men det bliver der ikke noget af denne Gang. Farvel, du!"

— Aftenmørket begyndte at falde paa, og med Mørkets Komme lagde Stormen sig. Sneen faldt nu næsten lodret og ikke nær saa tæt. Omsider blev Luften helt klar, og en knugende Stilhed sænkede sig over alt.

Taban var dødtræt. Hans Hale hang ned mellem Benene, og for hvert andet Skridt snappede han en Mundfuld af den friske, nyfaldne Sne. Selen gnavede mod hans Skuldre, saa det var næsten ulideligt, Piskens Svirp over Hoved og Flanker sved og brændte.

Taban var vant til haardt Arbejde, men en Dag som denne havde han aldrig oplevet før. Kimber havde drevet Hundene frem paa det ubarmhjertigste — med kun tre smaa Pusterum i Løbet af hele den lange Dag. Han havde gjort Holdt ved Middagstid blot saa længe, at han kunde tænde et Baal og varme sig en Smule Mad. Saa af Sted igen.

Det største Stykke af Vejen havde Kimber siddet paa Slæden, halvt sovende, men dog vaagen nok til at lange ud med Pisken, naar Hundene sagtnede Farten. De fire andre Hunde var i en endnu værre Tilstand end Taban. Kip, den graa Førerhund, svinglede fra Side til Side og vendte atter og atter sit Hoved om mod Manden, ligesom bedende. Gamle Pete haltede foruroligende og klynkede. Der var Blodpletter i Sneen efter hans forskaarne Poter. Men Kimber drev dem videre og standsede ikke, før Mørket gjorde det umuligt for ham at naa længere.

Han slog Lejr ved en lille Sø og valgte et Sted, der laa i Læ af noget lavt Fyrrekrat. Først da han havde faaet tændt Baal og rigget sit Sovetelt til, tog han sig af de dødtrætte Hunde.

Taban betragtede ham skummelt, mens han spændte Kip og de to næste Hunde fra. Da Kimber naaede til Taban og saa' Glimtet i hans Øjne, bandede han.

„Det er svært, som du glor paa mig!" snerrede han. „Jeg skal straks lære dig noget andet." Hans Pisk hvinede og klippede et Stykke af Tabans eneste raske Øre. Taban rystede af Smerte og krummede sig dybere ned i Sneen. I hans Strube rullede en advarende Knurren, som Manden ikke syntes at ænse, og hans Nakkehaar rejste sig truende.

Manden kom nærmere. Hans svære Øjenbryn var tæt sammentrukne, og hans Læber fortrak sig i et hæsligt Smil.

„Nu skal du spændes fra, og hvis du laver Kunster, slaar jeg dig halvt fordærvet. Har du forstaaet?" Pisken hvinede igen, og Taban snappede vredt efter Snerten, som skar ham i Flanken. Kimber kluklo. Han snoede Piskesvøben om sin ene behandskede Haand og svingede truende det tunge Skaft. „Det var bare en Forsmag," sagde han. „Tag dig i Agt!"

Forsigtigt nærmede han sig, og Taban spændte Musklerne til Spring. Han vidste, at han ikke maatte springe til endnu. Han var stadig fastgjort i Trælinerne — han maatte vente, til han var fri!

Manden bøjede sig ned og hægtede Træklinerne af, med venstre Haand alene.

Langsomt drejede Taban Hovedet og jagttog ham over Skulderen, med Øjnene fæstet paa det dinglende Piskeskaft.

Det var dette Piskeskaft, han frygtede — dets tunge, blyindlagte Haandtag. Snertens sviende Svirp kunde han taale, men det bedøvende Slag af den tunge Blyklump over Snuden kunde han ikke klare sig imod. Det kan ingen Hund.

Kimber tog med et fast Tag Linerne i venstre Haand, rettede sig op og lo spottende.

„Saa fik jeg lært dig, hvem der var Herre, hvad?" sagde han. „Og jeg skal lære dig mere end det. Af Sted!" Han huggede Piskeskaftet haardt ned over Hundens Ryg.

Taban sprang frem, saa Linerne strammedes. Kimber, som var træt efter de mange Timers Kørsel og af Mangel paa Søvn, snublede i den bløde, forræderiske Sne, og instinktmæssigt snurrede Taban sig rundt med et Ryk og fo'r efter Mandens Strube. Kimber dækkede den med en bøjet Arm og naaede derved i yderste Øjeblik at redde sit Liv.

I næste Sekund kastede Hunden sig med sine halvfems Punds Vægt ind paa Manden og forsøgte forgæves at hugge Tænderne gennem hans tykke Skindbeklædning. Han maatte slippe Taget, faldt ned og sprang til igen. Denne Gang huggede han sine Hjørnetænder i Mandens Ben lige oven for Knæet.

Med et Smertenshyl, der gav Ekko over den tavse Sø, slap Kimber Pisken og greb ned i Lommen af sin Pelspjækkert. En blank Genstand glimtede i hans Haand, og Taban vidste, hvad denne blanke Genstand betød. Med en behændig Drejning rykkede han sig løs og sprang af Sted.

Det glimtede rødt fra Revolveren, og et skarpt Smæld hørtes. Et Sprøjt af Sne stod op ved Siden af Tabans Snudespids, og Hunden satte i et Spring af Sted over nærmeste Bakkekam.

Det røde Glimt gentog sig, og en brændende Fornemmelse jog over Tabans Skulder, akkurat som efter et Piskeslag.

Revolveren knaldede igen, og denne Gang sprøjtede Sneen op en halv Meter forude for den, saa følte Taban Søens Is under sine Poter, og Manden og hans Forbandelser var kun en forvirret Støj langt borte.

Med Trælinerne slæbende efter sig og Halsbaandet dinglende løst om Halsen travede Taban af Sted gennem Natten, indtil Mandens Lejr var opslugt i Mørke og Stilhed. Saa kunde Taban ikke længere beherske sine dødtrætte Lemmer. Han kastede sig i en lille Lavning i Sneen, lagde Haledusken over Snuden og sov.

Langsomt gled Tabans Skygge foran ham, idet han humpede af Sted paa vaklende Ben som et graat Genfærd i det hvide Sne-Øde. Han dinglede og snublede, men fortsatte sin Kurs.

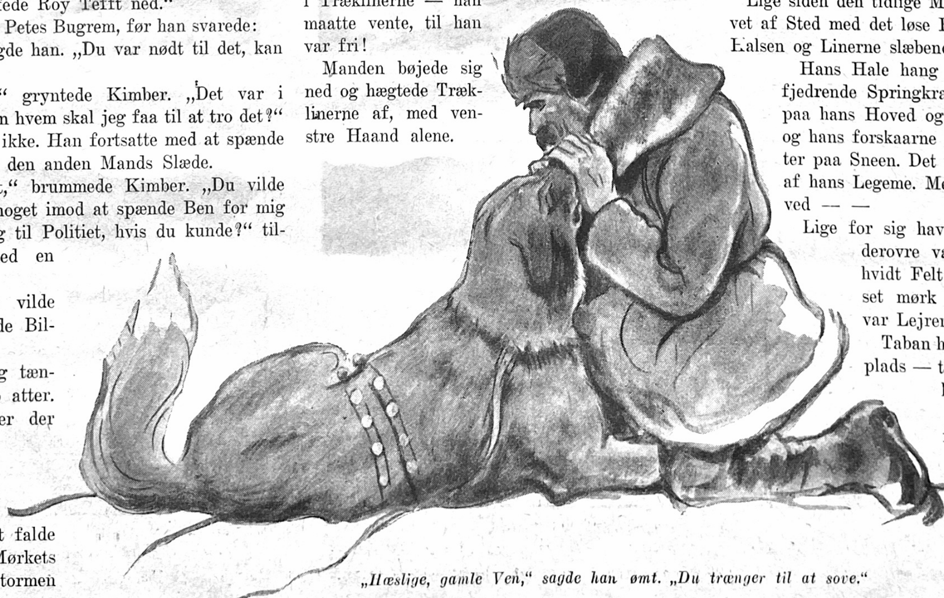
Lige siden den tidlige Morgen havde Taban travet af Sted med det løse Halsbaand dinglende om Halsen og Linerne slæbende efter sig i Sneen.

Hans Hale hang lavt, og der var ingen fjedrende Springkraft i hans Ben. Saarene paa hans Hoved og Sider brændte sviende, og hans forskaarne Poter efterlod Blodpletter paa Sneen. Det værkede i hver en Fiber af hans Legeme. Men han blev ved — blev ved — —

Lige for sig havde han Søens Bred, og derovre var der et uregelmæssigt hvidt Felt med en skarpt afgrænset mørk Firkant i Midten. Det var Lejren.

Taban holdt Øje med denne Lejrplads — thi det var den Lejr, hvor han hørte hjemme.

Lige siden han havde faaet Øje paa den fjerne Lejrplads, var det, som om nye Kræfter strømmede igennem ham. Hans Hjerte hamrede ivrigt.

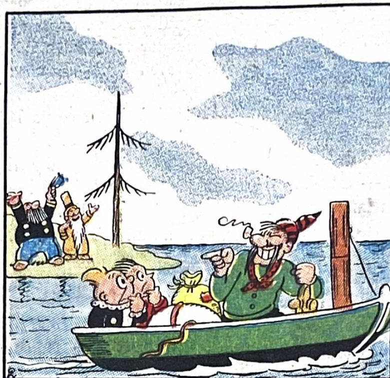
„Hæslige, gamle Ven," sagde han ømt. „Du trænger til at sove."

(Fortsættes Side 46.)

Den store Jæger Krups er igen saa klog.

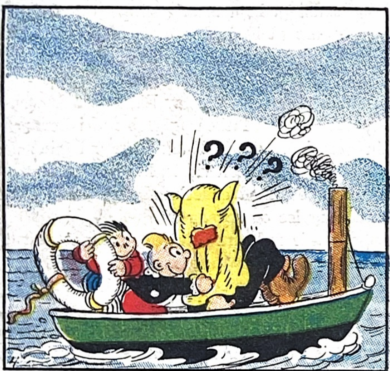
Vom: Det var en god Idé, De fik, at sætte Ungerne i Land paa en øde Ø. Naar de faar en Sæk Kartofler og nogle Beskøjter med, maa de klare sig!
Krups: Det er endda alt for godt til dem!

Krups: Og dèr, hvor jeg, den store Jæger Krups, sætter jer hen, bliver I, til jeg henter jer, I Maddiker! Og det vil vare noget, forstaar I!
Vom og Smæk: Tre Hurraer for Krups!

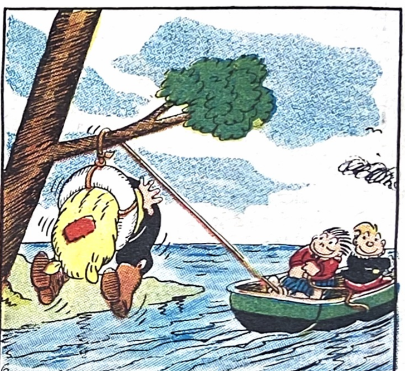
Tot (sagte): Er du parat, min elskede?
Knold: Ja, min Skat, jeg har løsnet denne!
Krups: Naar I kommer over paa Øen, kan I lave saa meget Grin, I vil — med jer selv! Haha!

Tot: Ja, Tak skal De have, men vi foretrækker nu at lave Grin med *Dem!*
Knold: Det klarede du fint, Tot! Det var, som om jeg saa' mig selv arbejde!

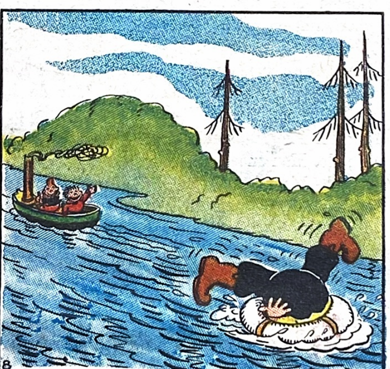
Krups: Slip mig løs, I afskyelige Unger, jeg skal myrde jer begge to!
Knold: Det er meget fristende Fremtidsudsigter, men vi synes nu, at dette er morsommere!

Knold: Synes du, at vi skulde lade ham hænge dèr og saa skyde til Maals efter ham?
Tot: Nej, jeg gider ikke! Slip ham bare, han trænger svært til at faa en Dukkert!

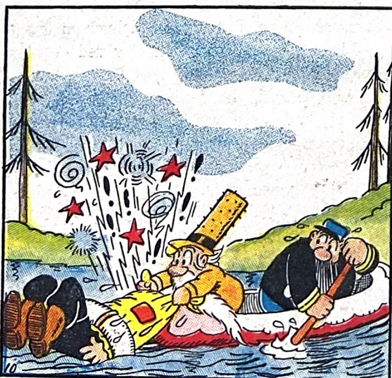
Knold: Nu kan Gribbene komme til at spise af den ene Ende af ham, og Hajerne af den anden!
Tot: Ja, vi er altid gode ved Dyrene!

Knold: Farvel, farvel, kære Hr. Krups!
Tot: Hvor ser han godt ud! Jeg vilde ønske, at jeg havde lige saa graciøse Bevægelser!

Smæk: Hvad i Alverden er det for noget? Er det en Fugl eller en Fisk?
Vom: Det er vist hverken Fugl eller Fisk!

Smæk: Saa, nu har jeg fat i ham!
Vom: Hvem mon det er?
Smæk: Der er ikke Tvivl om, at det er ham, den store Jæger Krups for der er ingen anden, der bruger saa rædsomme Ord!

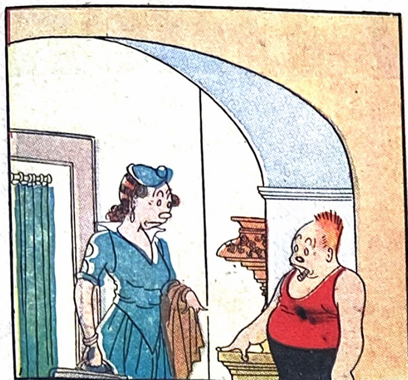

Krups: Hvor er Deres forbistrede Djævleunger? De skal slaas ihjel begge to!
Vom: Hvor de er! Sikken et Spørgsmaal! Har De ikke selv sat dem i Land paa en øde Ø?
Smæk: *Dèr*, hvor *De* sætter dem, bliver de jo!

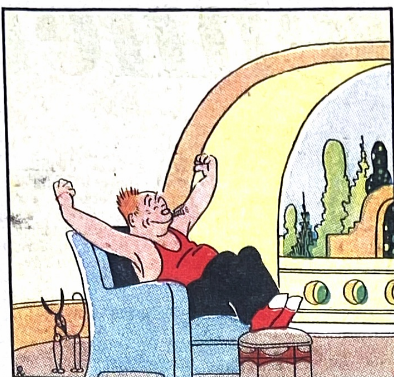

Tot: Er vi ikke søde, at vi gi'r dig den Tur?
Fru Vom: Jo, det er I rigtignok! Naar vi kommer hjem, skal I faa Pandekager og Syltetøj!
Vom: Vi maa vente! Naar Mutter er med, faar vi ikke Lov til at røre dem!

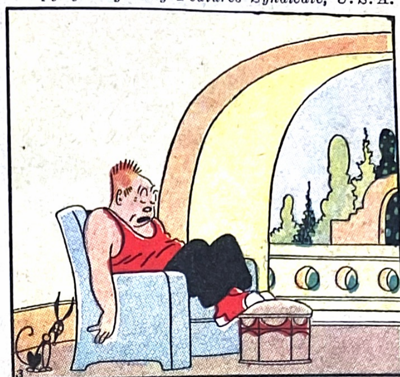
Gyldenspjæt har onde Drømme.

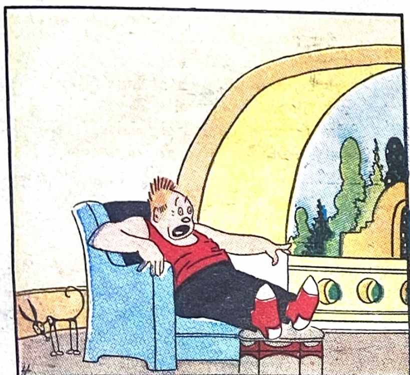
Fru Gyldenspjæt: Jeg bliver borte i tre Dage. Pas nu godt paa Huset i den Tid.
Gyldenspjæt: Ja, lille Rasmine! Jeg vilde ønske, at du var hjemme igen, mit Lam!

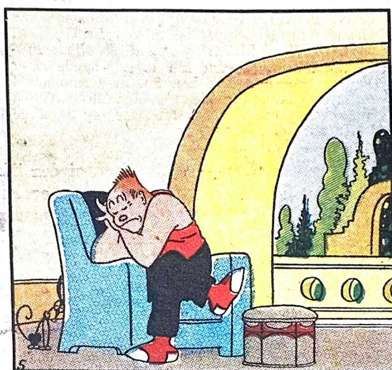
Gyldenspjæt: Hurra! Hele tre Dage er jeg en fri Mand! Det er næsten alt for godt til, at det kan være sandt! Sikken et Held, at hun tog af Sted i Dag! Jeg skal til et vanvittigt Sold i Aften!

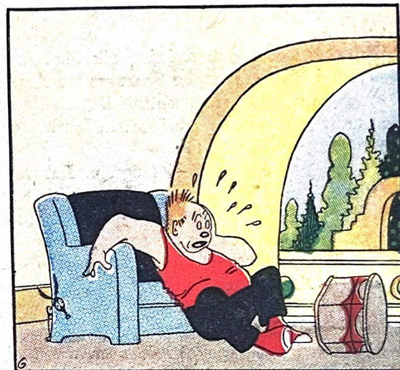
Gyldenspjæt: Det er bedst, at jeg tager mig en rigtig god Lur først! Aa, hvor er det dog dejligt, at den Havgas ... jeg mener min kære Kone er rejst. — — Puh — Pyh — (snorker).

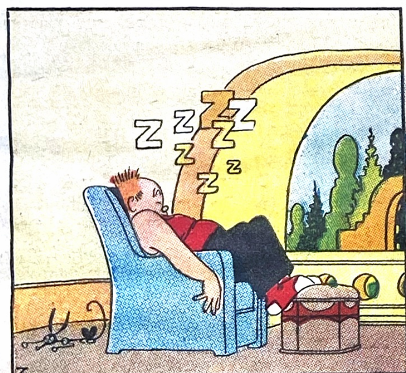
Gyldenspjæt: Uha, uha, det var dog en forfærdelig Drøm! Det var min Sandten godt, at jeg vaagnede! Jeg vilde ikke have den afskyelige Drøm om igen for meget godt!

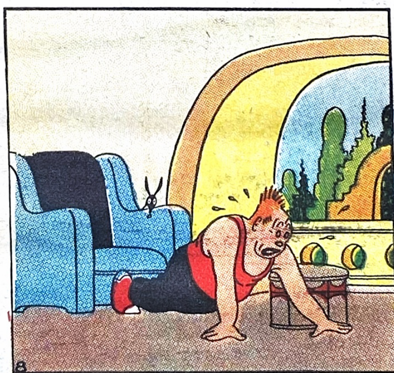
Gyldenspjæt: Jeg maa forsøge at sove lidt igen, for jeg maa samle Kræfter til Soldet i Aften henne hos Smørstikkeren. Jeg kommer vist næppe hjem i Aften før i Morgen!

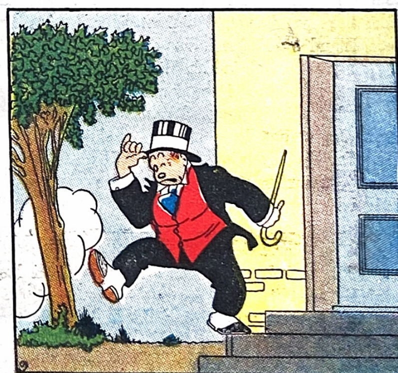
Gyldenspjæt: Næ, nu har jeg aldrig kendt saa galt! Hvad mon det skal betyde? Nu drømte jeg akkurat den samme rædsomme Drøm igen! Av, hvor jeg slog mig!

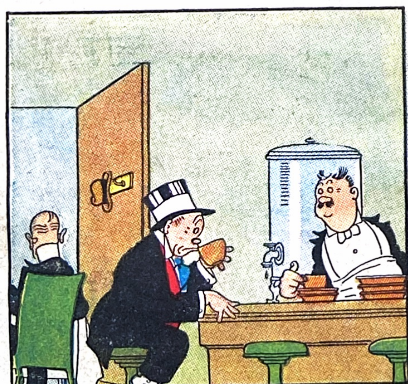
Gyldenspjæt: Sn—or—or—r—iss! (taler i Søvne): Aa, nu var jeg saa glad! Men hvor længe var Adamsen i Paradis?

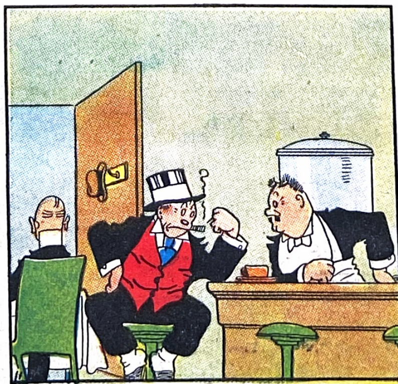
Gyldenspjæt: Det var dog frygteligt! Jeg drømte igen, og det var endnu mere rædselsfuldt end de andre to Gange!

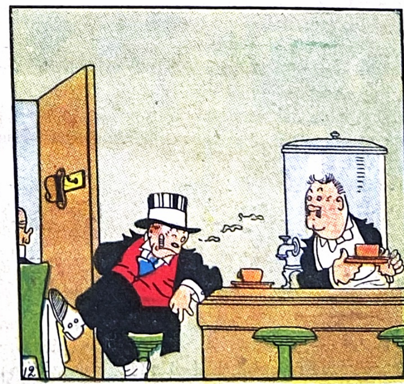
Gyldenspjæt: Jeg tør ikke sove mere! Jeg vil hellere gaa et Slag hen til Gelinde-Peter og faa mig en Kop stærk Kaffe!

Gelinde-Peter: Du drikker saa meget Kaffe i Dag, Spjæt! Hvordan kan det være?
Gyldenspjæt: Det har en bestemt Grund!

Gyldenspjæt: Jeg drikker Kaffe for ikke at falde i Søvn, for saa drømmer jeg maaske!
Gelinde-Peter: Kan du da ikke lide at drømme?

G.: Jo, i Reglen har jeg ikke noget imod det, men nu har jeg tre Gange drømt om min Kone!
Peter: Uha, ja, saa forstaar jeg dig!

Fortsat Roman af C. Fraser-Simson:

Gennem Ilden

Resumé:

En af Politiet efterlyst ung Pige, Jennifer Wilde, kaldet Jenny Brown, søger Tilflugt i en Villa, tilhørende en Martin Windthorpe, der skaffer hende ind til London. Gennem Sagførerfimaet Blinksop, Blinksop & Morrison kommer hun i Forbindelse med sin rige Slægtning Fru Tracey, der engagerer hende som sin Selskabsdame. Forinden hun tiltræder sin Plads, kommer hun i Kløerne paa en Spiritist, Hr. Field, som spærrer hende inde. Det lykkes hende dog at flygte. Hun har nu tiltraadt sin nye Stilling hos Traceys, hvor hun træffer Tantens to Sønner, af hvilke den ene, Sherwart, gør Tilnærmelser, og — Martin Windthorpe, der ejer Ejendommen, men af økonomiske Grunde har maattet leje den til Familien og nu fungerer som dens Godsforvalter. Sherwart frier til Jennifer, men hun giver ham en Kurv. En Dag kører hun Fru Tracey til Jernbanestationen, og paa Hjemvejen mærker hun, at ingen af Bremserne fungerer. I en Kurve vælter Bilen og kommer i Brand. Jennifer slipper dog ret godt fra Ulykken. Men hun faar Mistanke om, at Familien Tracey paa denne Maade har stræbt hende efter Livet, skønt hun ikke kan forstaa Grunden til en saadan Handling. Hendes Angstfølelse dysses dog efterhaanden til Ro. Sherwart og Jennifer tager ud paa Rejefangst.

Efter et sidste Blik omkring gik Sherwart og Jennifer i Baaden igen, og Sherwart tog Aarerne. Han roede rundt til en anden lille Bugt, satte Baaden ind paa Sandet og gik igen fra Borde. Jennifer fulgte hans Eksempel.

De tog saa fat paa Rejefangsten. Det var et ideelt Sted til den Sport, lavvandet og med hvid Sandbund. Der var Masser af Rejer — nogle smaa og gennemsigtige, andre store og skæggede.

Jennifer og Sherwart tilbragte en Times Tid med dette Arbejde og fangede Masser. Da omsider den sidste Pøs var fuld, kastede Jennifer sit Net fra sig og lagde sig igen ned paa Sandet for at døse. Hun laa og spekulerede over, hvor flink Sherwart i Grunden var blevet i den senere Tid. Ved flink forstod hun, at han var ganske upersonlig i sin Opførsel over for hende uden en eneste Gang at falde tilbage til sin gamle Taktik. Hun nød denne Eftermiddag i fulde Drag. Den vilde ikke have været nær saa fornøjelig, tænkte hun, hvis Eland og Helen havde været med.

Et Øjeblik efter kaldte Sherwart paa hende, og hun saa' ham skubbe Baaden ud igen.

„Vi har ikke forsøgt den næste Bugt," sagde han. „Jeg kunde have Lyst til at kikke lidt paa den. Har De noget imod det?"

„Nej, naturligvis ikke. Det er saa vidunderligt Vejr i Dag, at jeg bare ønsker at være saa nær ved Vandet som muligt, enten ved Vandet, paa Vandet — eller *i* det."

„Vi har jo heller ikke badet endnu," sagde han. „Har De Lyst?"

„Om jeg har Lyst? Det vilde da blive Dagens store Øjeblik!"

Han saa' opmærksomt paa hende, saa tog han til Aarerne.

„Skal jeg ikke ro?" spurgte hun og vidste ikke selv, hvorfor hun havde følt sig saa ilde berørt af det Blik, han havde sendt hende.

„Nej, lad mig bare," svarede han. „Sæt Kursen til venstre ud af Bugten — saadan."

Den næste Bugt laa et godt Stykke borte, men da de naaede derhen, viste den sig ikke at svare til Forventningerne. Den var for lille og for dyb, og der var ingen Steder, hvor de kunde sætte Baaden paa Land.

„Det kan ikke nytte noget," sagde Sherwart og hvilede paa Aarerne.

„Nej, det tror jeg heller ikke. Hvad er det for en mægtig Sten derude?" spurgte Jennifer og pegede ud over Vandet.

„Det er den saakaldte „Maagesten". Det er et helt lille Fuglefjeld. Masser af Fugle bygger deres Rede dèr om Foraaret. Hvis De har Lyst til at se lidt nærmere paa den, kan vi godt ro derud."

„Ja, lad os det," sagde Jennifer og spejdede ud mod den ejendommelige Klippe, der sikkert engang havde haft Forbindelse med Kysten. Nu laa den isoleret, cirka et halvt Hundrede Meter ude. Den var vel tredive—fyrretyve Meter høj.

Da de kom nærmere, saa' Jennifer, at den ikke var saa glat, som hun først havde troet, og hun fik pludselig Lyst til at klatre omkring paa den.

De naaede helt ud til den, og Sherwart afbødede Stødet med Aaren, idet de lagde til.

Maagestenen knejsede over dem, barsk og massiv, næsten truende at se til.

Sherwart strakte Benene og saa' for første Gang paa denne Eftermiddag varm og anstrengt ud.

„Du Almægtige — sikken Hede!" sagde han. „Lad os vente lidt her, før vi ror tilbage. Men hør — hvad siger De til, at vi bader herfra? Det vilde slet ikke være saa tosset."

„Det vilde være herligt," sagde Jennifer, der havde været lidt skuffet over at forlade Rejebugten uden først at faa et Bad.

„Saa gør vi det. De kan gaa over paa den anden Side, saa tager jeg mit Badetøj paa her og svømmer om til Dem. Jeg skal raabe til Dem, naar jeg gaar i. Hvis De svømmer til højre, og jeg svømmer til venstre, saa kan vi mødes," tilføjede han og viste hende Retningen ved at pege.

De steg ud af Baaden, og Sherwart gjorde den fast, medens Jennifer begyndte at klatre op ad det lille Fjeld.

„De kan gaa rundt om Toppen," sagde Sherwart. „De behøver ikke at kravle over!"

„Jeg synes, det er morsomt," svarede hun.

Det var hverken nogen langvarig eller besværlig Bjergbestigning. Nogle Øjeblikke efter havde Jennifer naaet Toppen og var kommet om paa den modsatte Side. Hun fandt en meget bekvem, lille Afsats, hvor hun satte sig og saa' ud over Vandet, medens Solheden sendte sine varme Bølger ned over hende. Havfuglene kredsede skrigende omkring Klippen, som om de med deres klagende Stemmer tog paa Vej over, at der var trængt fremmede ind paa deres Enemærker. Til højre for hende var der kun det aabne Hav, til venstre ragede en Pynt ud fra Kysten. Den dækkede rimeligvis for en Bugt længere henne.

Saa optaget var hun af sine Omgivelser, at hun helt glemte Sherwart, og hans Raab til hende fra den anden Side af Klippen kom hende fuldstændig overrumplende. Hun gav selv et Raab til Svar, entrede hurtigt ned, anbragte sin Hat og sin Sweater paa en fremstaaende Spids paa Klippen og lod sig saa glide ned i Vandet.

Det var vidunderligt, dette Bad, som hun havde længtes efter hele Dagen. Hun blev liggende længe paa Ryggen og plaskede af lutter Velvære.

Da hun igen vendte sig om for at svømme, opdagede hun, at hun var drevet et lille Stykke bort fra Klippen. Hun erindrede Sherwarts Instrukser og begyndte at svømme fremefter for at mødes med ham paa den anden Side af Maagestenen. Hun svømmede med rolige og magelige Tag og Ansigtet vendt mod Horisonten, sidelæns for at undgaa Vandsprøjtet i Øjnene. Da hun lidt efter, i den Tanke at hun nu maatte være i Nærheden af Sherwart, drejede Hovedet for at se efter ham, opdagede hun, at hun ikke var naaet den mindste Smule frem, men at hun tværtimod var drevet længere bort fra Klippen, saa Afstanden hen til den var større nu, end da hun begyndte at svømme.

Medens hun konstaterede dette, drev hun endnu et Stykke videre, parallelt med Kysten og en lille Kende længere ud mod det aabne Vand end Maagestenen. Hun tog sig sammen og svømmede af alle Kræfter hen imod Stenen, men da hun lidt efter standsede for at puste ud, saa' hun, at hun med sine Anstrengelser kun havde opnaaet at modvirke, at hun drev længere ud, men at hun faktisk ikke var kommet Stenen nærmere.

Hun følte sig træt og lod sig drive et Stykke. Hvad var det for noget meningsløst noget! Hun holdt ikke af at kalde paa Sherwart og bede ham om Hjælp, men nu indsaa' hun, at hun blev nødt til det, for hun vilde umuligt ved egen Kraft kunne naa hen til Stenen.

Strømmen vilde maaske ogsaa være lovlig kraftig for ham, men naar han kom, kunde hun foreslaa ham at hente Baaden. Det vilde være en let Sag for hende at holde sig flydende saa længe.

Saa løftede hun sin Røst og raabte, men det forekom hende selv, at hendes Raab lød saa uendelig spagt.

Hun pustede ud og trak saa atter Vejret dybt.

„Sherwart!" raabte hun. Det var bedre. Det kunde han ikke undgaa at høre.

Hun gjorde nu ikke længere Forsøg paa at kæmpe imod Strømmen, men svømmede med rolige og sindige Tag, medens hun hele Tiden følte, at for hvert Svømmetag drev hun et lille Stykke længere ud mod det aabne Hav.

Med ængstelige Øjne holdt hun Blikket fæstet ved Maagestenen, og det slog hende pludselig, at det var underligt, Sherwart ikke for længe siden var kommet til Syne. De havde jo aftalt, at de skulde svømme hinanden i Møde.

Kunde det tænkes, at han ogsaa var blevet grebet af Strømmen og havde nok med at klare sig selv? Nej, det var umuligt, for i saa Tilfælde vilde Strømmen have ført ham ned i Retning af hende.

Saa sneg en frygtelig Rædsel sig over hende. Hun mindedes paa ny det mærkelige Tilfælde med Bilbremserne, og hun blev nu grebet af en vanvittig Angst for, at Sherwart vidste, at hun blev ført bort af Strømmen, og at han ikke havde i Sinde at frelse hende.

XVI.

„De hader mig!"

Indtil det Øjeblik, da Jennifer begyndte at faa Mistanke om, at Sherwart med Vilje havde udsat hende for Livsfare, kostede det hende ikke ringeste Besvær at holde sig flydende. Men den pludselige Angst tog Vejret fra hende, og som Følge deraf begyndte hun øjeblikkelig at synke.

En lille Bølge oversprøjtede hendes Ansigt, og hun slugte en Mundfuld Vand. Dette bragte hende straks til Besindelse. Med en Kraftanstrengelse fik hun sig vendt om paa Ryggen og prøvede at forholde sig fuldstændig rolig.

Hun sagde til sig selv, at det vilde være meningsløst at drukne paa en saa vidunderlig Solskinsdag, naar Vandet var saa roligt og saa varmt. Hun vilde sagtens kunne holde sig flydende i Timevis, om det skulde være. Det gjaldt blot om at holde den blinde Rædsel i Skak, som truede med at suge Kraften ud af hendes Lemmer.

Hun fandt det lettere at være helt rolig nu, da hun ikke havde Maagestenen for Øje og ikke saa', hvordan hun drev længere og længere bort fra den. Men Rædselen fulgte med hende, parat til at kaste sig over hende, tage Vejret fra hende og trække hende til Bunds. Hendes eneste Haab var, at hun ikke gav efter for Skrækken, men holdt et fast Tag i sig selv.

Og dog — hvorfor skulde hun gøre det? Hvad vilde det i det hele taget nytte? Der var ikke fjerneste Chance for, at nogen skulde komme og hjælpe hende.

Kysten var ganske øde og tom, og hun vilde snart være drevet saa langt ud, at ingen kunde se hende derindefra. Hun drejede Hovedet og stirrede ind mod Land. Kystlinien blev fjernere og fjernere for hvert Sekund. Lavere og lavere. Den hævede sig til en Højde af cirka 35 m over Vandet. Hun kunde endnu se de mægtige Sten nede ved Vandkanten, Buskadserne og de underernærede Træer længere oppe og Græs- og Lyngbæltet øverst oppe, hvor Kreaturer gik nok saa fredeligt. Men der var ikke et menneskeligt Væsen at øjne noget Sted.

Skulde dette blive hendes Endeligt?

At tænke sig, at hun skulde drukne paa en Dag som denne, da Livet syntes at række hende alt, hvad hun kunde ønske sig.

Hendes hele Jeg protesterede mod en saadan Skæbne, og det fik hende til at gøre et nyt Forsøg paa at redde sig selv. Hun vendte sig om fra den flydende Stilling, men til sin Bestyrtelse opdagede hun nu, at Maagestenen var borte. Hun kunde ikke øjne den noget Sted. Hun maatte være ført rundt om Pynten — den Landtange, hun havde lagt Mærke til, da hun sad og ventede paa, at Sherwart skulde blive færdig.

Hun satte Kursen indefter mod Land og svømmede til af al Kraft, men efter nogle Øjeblikkes Forløb indsaa' hun det haabløse deri. Hun var ikke naaet et Hanefjed nærmere. For hvert Svømmetag, hun tog, mærkede hun, hvordan en kraftig Understrøm uimodstaaeligt holdt hende tilbage.

Aah — det var haabløst — haabløst!

Angsten fik Greb i hende paa ny, og hun gik under, men kun for at komme op igen endnu mere udmattet. Hun lagde sig paa Ryggen og tog gispende efter Vejret.

Hun lukkede Øjnene. Solen, som hun for lidt siden havde været saa glad for, plagede hende nu til det ulidelige. I sit stille Sind hviskede hun de Bønner, som Angsten fik hendes Hjerte til at bede.

Det hele maatte snart være forbi. Hun vilde ikke kunne holde Stand ret meget længere. Hun begyndte nu ogsaa at faa Kuldegysninger trods den brændende Sol. Til sidst var det, som om hendes Krop var aldeles gennemisnet, medens kun hendes Hoved føltes brændende. Et vildt Had til Søen greb hende. Dette ubarmhjertige Hav, der var saa vældigt, saa ligegyldigt. Kom man først i dets Magt, hvad Haab havde man saa om Redning? At ligge her i dets Favntag var som at svæve i et tomt Rum — der var intet fast Holdepunkt over eller under eller omkring en!

En underlig Uvirkelighedsfornemmelse kom over hende. Det kunde ikke være hende — Jennifer Wilde — der laa her og var ved at drukne ganske alene paa det store Hav. Nej — nej — det var hændt for andre, som hun havde kendt, men det kunde ikke ske med hende selv.

Saa var det pludselig, som om Havet blev forvandlet til en Skikkelse, en gammel ondskabsfuld Knark. Det var et Billede, der dukkede op for hende fra en Pantomime, hun havde set engang i sin Barndom.

En lille Bølge skvulpede igen over hendes Ansigt. Ja, saadan var det. Han kunde ikke trække hende til Bunds, derfor kom han nu op og væltede sig over hende. Nu greb han fat i hende, og hun hørte hans triumferende klukkende Latter, der til sidst blev saa virkelighedstro, at hun — kæmpende som en vild — paa ny aabnede Øjnene og opdagede, at hun stirrede ind i Martin Windthorpes sammenbidte Ansigt.

Det var kun et Glimt, hun saa' af det Ansigt, for i næste Nu slap hun ud af hans Greb og gik under. Hun kom op igen, halvkvalt og hostende, og greb den Haand, han rakte ud imod hende. Saa lykkedes det hende at faa Tag i Kanten af hans Baad. Hendes Ben blev øjeblikkelig suget ind under den, og den hældede over imod hende.

„Pas paa! De faar Baaden til at kæntre. Kan De ikke naa hen i Bagstavnen! Min Badestige hænger fast dèr!"

Med Haand over Haand arbejdede Jennifer sig langs Rælingen. Ikke for alt i Verden vilde hun give Slip nu. Aldrig, syntes hun, havde hun følt noget saa velsignet sikkert som denne Ræling.

Hun naaede Badetrappen, og med Anspændelse af sine sidste Kræfter kravlede hun om Bord.

Hun sank sammen, aldeles udmattet, og laa i Bunden af Baaden og gispede og gispede.

Martin Windthorpe lod hende ligge en Stund, saa bøjede han sig over hende og hjalp hende op i siddende Stilling, saa at hun støttede mod en af Tofterne.

Han tog en Flaske frem fra Magasinet agterude. Det var Kognak. Han skænkede et lille Bæger til hende og rakte hende det.

„Dèr — drik det!" sagde han, og Jennifer førte lydigt Bægeret til sine skælvende Læber.

Det var, som om den stærke Drik rislede helt igennem hende fra Hoved til Fod i en ildnende Strøm, og hun følte sig straks lidt bedre tilpas.

„Tænk — at De gi'r mig ren Kognak —" stønnede hun med en Antydning af sin gamle Galgenhumor. „Kan De huske — dengang jeg maatte — tigge Dem om en lille Draabe Whisky?"

Han svarede ikke, men kastede et Haandklæde hen til hende.

„De maa hellere prøve at frottere Dem med det dèr. Saa har jeg et Par korte Lærredsbenklæder liggende og en Sweater. Det ligger derhenne under Toften, som De støtter Dem til. Tag det paa," sagde han. Han tændte sin Pibe, vendte Ryggen til hende og sad og kikkede ud over Vandet, medens Baaden langsomt drev af Sted.

Jennifer var glad for at faa sin Badedragt af. Hun gned og frotterede sin frysende Krop, saa godt hun kunde, og iførte sig saa de Klædningsstykker, han havde foreslaaet hende.

De var selvfølgelig alt for store, men til Benklæderne hørte der et Bælte, som hun kunde spænde ind, og Sweateren var saa lang, at hun kunde trække den helt ned til Knæene. Den gav dejlig Varme, fordi den var saa vid.

Da hun var færdig med at klæde sig paa, begyndte hun hurtigt at komme til Hægterne igen. Hun lænede sig træt tilbage mod Toften og følte, hvordan Livskraften paa ny strømmede igennem hendes Lemmer.

„Saa er jeg paaklædt," sagde hun og rystede Haaret ud. Det stod som en Glorie omkring hendes Ansigt og fik hende til at ligne et Barn.

Windthorpe vendte sig om og begyndte straks at ro tilbage til Foxholes-Bugten.

„Nu syntes jeg, det kunde være passende, om De forklarede mig, hvordan De var kommet i den Situation. Hvis jeg ikke tilfældigvis var kommet til, var De uhjælpeligt druknet."

„Jeg badede ude fra Maagestenen," svarede Jennifer.

„Fra Maagestenen? Er De vanvittig? Ethvert Barn ved jo, hvordan Strømmen er dèr. De kan prise Deres Held, at De blev taget op. Det er sjældent, der er Baade ude paa de Kanter."

Hun kom op igen, halvkvalt og hostende, og greb den Haand, han rakte ud imod hende.

„Ja," sagde Jennifer langsomt. „Jeg priser ogsaa mit Held. Det er anden Gang, under mit Ophold paa Foxholes, at jeg er blevet reddet i den ellevte Time fra den visse Død. Jeg regner med alle gode Gange tre."

„Det skal De ikke regne med. Den Slags kan maaske lade sig gøre een og to Gange, men tredie Gang gaar det som Regel galt. Og at bade alene ud fra Maagestenen er det rene Selvmordsforsøg, kan jeg godt sige Dem."

„Jeg var ikke alene. Sherwart Tracey var der ogsaa."

„Tracey! Ja, men han véd da, hvor farlig Strømmen er dèr. Hvad er der blevet af ham?"

„Det ved jeg ikke."

„De ved det ikke? Hør — det er vist bedst, at vi kommer ud og ser efter!"

„Jeg vilde i Deres Sted ikke gøre mig nogen Bekymring for hans Skyld. Han vilde gaa i Vandet fra den anden Side af Stenen, hvor der vistnok ikke er nogen Fare paa Færde. Det var bare hans Hensigt, at jeg alene skulde drukne," erklærede Jennifer roligt.

(Fortsættes næste Side).

Gennem Ilden.

Fortsat fra Side 27.

„Det var Pokker til Paastand!"

„De tror mig ikke?"

„De maa indrømme, at den i hvert Fald trænger til nærmere Forklaring," sagde Martin Windthorpe.

„Det indrømmer jeg. Og skønt jeg tror, den vil kede Dem, saa skal De alligevel høre den nu med det samme, for jeg kan ikke holde ud at gaa og spekulere paa alt det ganske alene. Det er anden Gang, at Familien Tracey har gjort Forsøg paa at slaa mig ihjel. Jeg ved meget godt, at det lyder baade hysterisk og fantastisk og idiotisk, men det er ikke desto mindre sandt. Jeg er fuldkommen sikker i min Sag. Jeg havde en stærk Mistanke første Gang, men nu *ved* jeg det."

„Hvornaar var første Gang?" spurgte Windthorpe paafaldende roligt.

Jennifer gav ham en Skildring af Bilkatastrofen og begyndte derefter at fortælle ham Enkelthederne om Badningen ud fra Maagestenen.

„De tror mig stadig ikke?" sagde hun, da hun var færdig.

„Det har jeg ikke sagt. Jeg vil vente med at afgive min Kendelse, indtil jeg selv har overbevist mig."

„Ja, men det er Sandhed. Jeg sværger —"

„De har muligvis Ret, men De maa indrømme, at det lyder ret usandsynligt. Hvorfor skulde Familien stræbe Dem efter Livet?"

„De hader mig — alle sammen. De har aldrig kunnet lide mig, men siden jeg afviste Sherwarts Frieri, hader de mig alle uden Undtagelse."

„Det er meget muligt, men fra at hade et Menneske og til at slaa vedkommende ihjel er der dog et langt Spring. Hvis det var Coutume at myrde den, man hadede, saa havde jeg slaaet Sherwart Tracey ihjel for længe siden."

„Hader De da ham?" spurgte hun forbavset.

„Mindst dobbelt saa meget som De."

„Men De tror alligevel ikke, at han med Forsæt vilde lade mig drukne?"

„Endnu ikke. Naar jeg har faaet talt med ham, kan jeg maaske sige Dem det nøjagtigt."

Paa det Tidspunkt var de naaet ind til Maagestenen. De lagde til for at tage Jennifers Sweater og Hat om Bord og roede saa omkring Stenen for at se efter Sherwart, men hverken han eller Baaden var noget Steds at øjne. Der var begyndt at blæse en frisk Brise. Windthorpe tog Aarerne ind, hejste Sejlet, og snart var de paa Vej ind mod Kysten med god Medvind.

Da de rundede den sidste Pynt, fik de Øje paa Sherwart, der roede af Sted i samme Retning.

Jennifer krøb sammen i Bunden af Baaden, saa at han ikke kunde se hende.

„Jeg holder mig skjult, til vi er ganske nær," sagde hun. „Saa dukker jeg pludselig op. Pas godt paa hans Ansigt, naar han ser mig."

Windthorpe styrede Baaden hen paa Siden af Sherwarts og tog Sejlet ind. Da de var helt henne ved ham, stak Jennifer Hovedet op og sagde i en forstilt tragisk Tone:

„Havet giver sine døde tilbage!"

De studerede begge Sherwarts Ansigt, og det kunde ikke nægtes, at han saa' bestyrtet ud, men det kunde ogsaa skyldes hans Overraskelse over at se hende dukke op saa pludselig.

„Du Almægtige!" udbrød han. „Hvor har De været? Jeg har ledt efter Dem alle Vegne."

„Alle Vegne — undtagen i Strømmen bag ved Maagestenen. Det er anden Gang, Deres Plan er mislykkedes."

„Hvad mener De?"

„Frøken Wilde spiller bare lidt Komedie," afbrød Martin Windthorpe. „Men sig mig, Tracey, De maa da vide Besked med, hvor farlig Strømmen er bag om Maagestenen, hvordan kunde De saa lade Frøken Wilde gaa i Vandet fra den Side?"

„Bedste Windthorpe, jeg er da ikke helt sindssyg. Jeg har virkelig ikke ladet Frøken Wilde gaa ud fra den Side."

(Fortsættes i næste Nr.)

Til Bord og til Bakke

89—1116: *Puden, som laves paa en Aften. Moderne Silke-Flammé med Guldagraman med en original Paasyning i to Farver.*

110—1123: *Moiré-Bordtæppet med den morsomt paasyede Agraman af Gammelguld.*

En større Bakkeserviet.

Her er anvendt det smukke ecrufarvede Etamine, der danner en udmærket Baggrund for et Broderi i smukke og stærke Kulører. Broderiet udføres med Amagergarn (2 Traade), og Farverne er følgende: rustrødt, brunt, gult og grønt. Arbejdet er Fladsyning, Knaphulsting og Kontursting, og Mønstret, som det ses af Billedet, meget enkelt og fikst.

Servietten maaler 45×30 cm. Den koster, paategnet, paabegyndt og med Garn: 2 Kroner.

Og saa en moderne Pude.

Puder med meget Broderi paa er ikke det, Damerne griber efter i den kommende Tid. Men der findes ogsaa andre Maader at skabe fikse Resultater paa, og det med minimalt Arbejde.

Denne Pude er af brunt Silke-Flammé-Stof med en Besætning bestaaende af en Gammelguld-Agraman, syet paa med morsomme Sting i to Farver, en blaagrøn og en drap. Det er altsaa en Pude, man kan lave paa en Aften, og som dog kan lægges i selv den fineste Sofa.

Puden maaler 65×50 cm og koster, paategnet, paabegyndt og med Tillæg af Garn og Agraman samt Stof til Bagklædning: 5 Kr. 95 Øre. En Kapokpude kan købes for 3 Kr. 60 Øre.

Ønskes der andre Farver til Paasyningen af Agramanen, kan man faa det, naar blot man opgiver det ved Bestillingen.

Fikst Bordtæppe.

Stoffet er det meget moderne Moiré-Stof i en smuk Bronzefarve, changerende i mørke og lyse Striber. „Broderiet" bestaar ganske enkelt af en Agraman i Gammelguld, der paasys Stoffet med fikse Sting, som udføres med Silke og Leukureagarn — et Arbejde, der kan gøres færdig paa nogle faa Timer.

Tæppet maaler 120×120 cm. Det koster, paategnet, paabegyndt og med Tillæg af Agraman og Garn: 9 Kr. 85 Øre.

Om ønskes, kan Tæppet ogsaa faas rustfarvet. — —

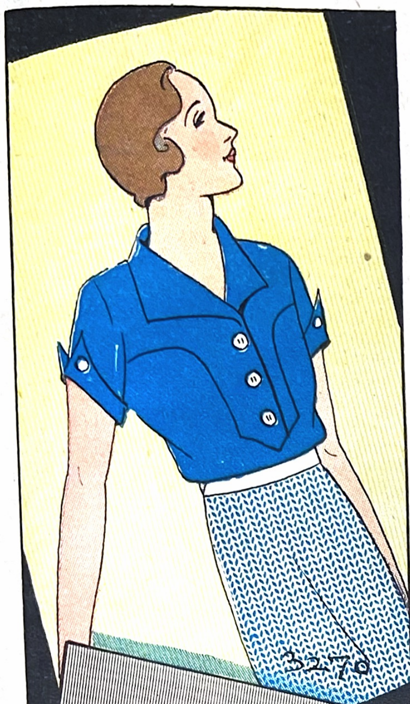
Bestillinger kan indsendes til „Hjemmet"s Haandarbejdsafdeling, Gutenberghus, Vognmagergade 10, København K.

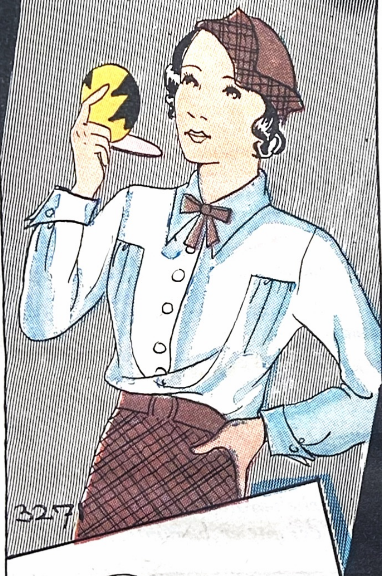
Beløbet kan indbetales paa „Hjemmet"s Post-Girokonto Nr. 941. Porto maa medsendes, 40 Øre for en Pakke og 25 Øre for et Brev.

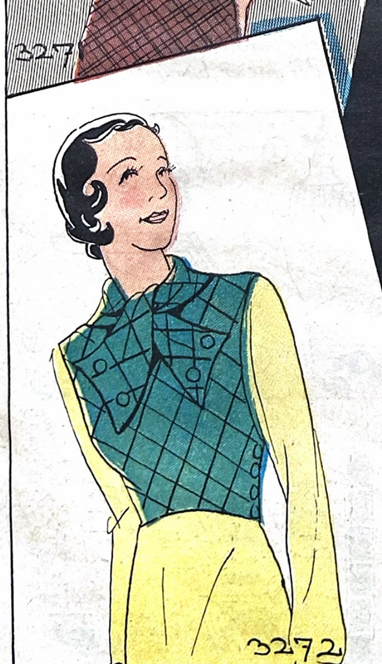

20¾—1125: *Bakkeservietten af ecrufarvet Etamine med kulørt Broderi.*

Den variable og saa praktiske Bluse.

Blusen er i dette Foraar naaet saa langt bort som overhovedet muligt fra den Standardfacon, man for ikke ret mange Aar siden ansaa' for den eneste anvendelige. Blusen, som vi bruger den i Aar, ses i mange og meget forskellige Variationer. Den kan gaa under Nederdelen eller over den, gaa over den fortil, men under den bagtil eller omvendt. Den kan have lange Ærmer, halvlange, korte eller slet ingen — den kan hvad som helst. Og dette gælder ikke alene Facon, men ogsaa Materiale og Farver.

Selvfølgelig kan man sy Blusen i hvidt, men da maa Grunden være den, at hvidt klæder en bedst, for ellers er omtrent enhver anden Farve at foretrække. De store Modehuse lancerer en brun Bluse til en beige Nederdel eller f. Eks. lyserødt til gult, sorte Bluser bruges sammen med vinrød Dragt, gul Bluse til graa Nederdel, mahognifarvet Bluse til mørkebrun Nederdel — en Sølvbluse til Teaterbrug, hvis man ikke vil klæde sig paa i Selskabstoilette. Og Materialet bliver Lærred, Bomuld, Musselin, Silke, Crêpestoffer o. s. v., som man kan vælge ensfarvet, stribet, ternet eller prikket, alt som det passer og klæder bedst.

Snitmønster Nr. *3270*, Størrelse 46, vil egne sig for en almindelig lille Dagligbluse, syet i f. Eks. Bomuld eller det saa moderne grove Lærredsstof. Her har vi det meget moderne Ærme, der mest af alt minder om et opsmøget Ærme paa en travl Dag i Huset, og som er saa klædeligt for en køn Arm.

Snitmønster Nr. *3271*, Størrelse 48, giver med sit vesteagtige Forstykke en god Facon for den noget sværere. En Række Knapper ned foran virker i samme Retning.

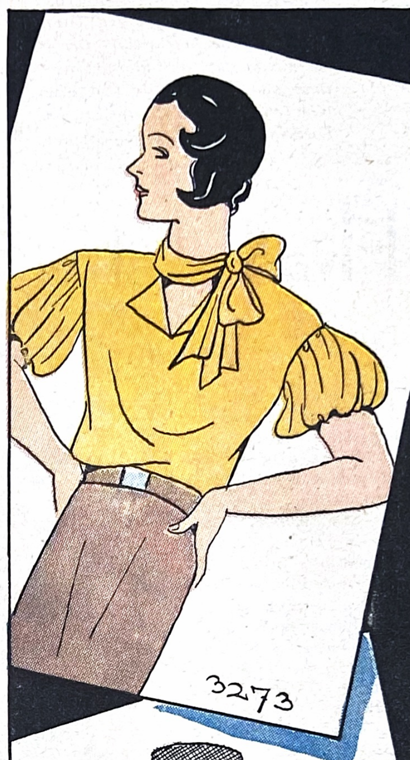
En fiks lille Vest, klædelig og meget nyttig, ses i Snitmønster Nr. *3272*. Den laves morsom ogsaa ved Valg af Stof. Kraven, der fortil knyttes som Tørklæde, er syet fast til Vesten i Ryggen. Det er et ungdommeligt Klædningsstykke, hvortil Mønster foreligger i Størrelse 44.

Snitmønster Nr. *3273*, Størrelse 42, giver en Bluse, der godt kan bruges til Nederdel, men som især er beregnet til at bruges under en Spencerkjole. Den sys i et let Materiale. Udskæringen i Halsen er meget fiks med det lille Tørklæde, der knyttes paa Siden med en blødt faldende Sløjfe. De smaa Pufærmer vil netop klæde Spenceren.

Vi bringer dernæst en decideret Sportsbluse i Nr. *3274*, der naturligvis maa sys i et praktisk Vaskestof. Den lange Række Knapper ned foran skal helst knappes med rigtige Knaphuller ligesom Knappen ved Haandlinnningen. Blusen kan ogsaa lukkes med Tryklaase, saa kan man bruge Slips under den lille Nedfaldskrave. Mønsteret er klippet i Størrelse 44.

Snitmønster Nr. *3275* er en Vest i Størrelse 48. Den kan sys i Bomuldsstof eller f. Eks. Duvetine, der vil virke smukt sammen med en let Kjole.

Mønsterkuponen findes Side 46.

Ungdommens Side.

I sidste Uge fortalte vi om Teltet — denne Gang kommer Turen til det øvrige Lejrudstyr. Der er her tænkt paa en Standlejr, mens man paa en Cykletur kan undvære en Del ved at slaa af paa Fordringerne til Middagsmaden.

Hvad skal vi tage med i Lejr?

Hvis du anvender denne Huskeseddel sammen med din egen sunde Fornuft, vil du ikke klare dig helt daarligt i Lejren.

Poul skal i Lejr. Og nu er han ved at pakke sin Rygsæk. Foran ham paa Bordet, paa Gulvet, paa alle Stolene flyder det med Lejrudrustning — et komplet Køkkenudstyr næsten, foruden Størstedelen af Klædeskabets Indhold. Kaster vi et Blik paa Rygsækken, dernæst paa de store Bunker og endelig paa Pouls fortvivlede Ansigtsudtryk, forstaar vi hele Situationen: 14 Dage — paa Cykletur — sammen med tre Kammerater — med fuld Oppakning.

De tre første Ting staar fast; men det med „den fulde Oppakning“ er i Øjeblikket et meget svævende Begreb. Thi een Ting er givet: Kun en Trediedel af de opstablede Ting vil komme til at gøre Cykleturen med; men hvilke?

Ja, hvad skal man tage med sig, naar man skal 14 Dage i Lejr? Mange af vore unge Læsere vil vist til Sommer komme i den samme Situation som Poul, og vi skal derfor her paa Forhaand spare jer Bekymringerne ved at give en Oversigt over Lejrudstyret til en Lejr paa 8—14 Dage.

Lad os straks bemærke, at der selvfølgelig er Forskel paa, om det er en *Cykletur*, man skal ud paa, med Telt og det hele fordelt paa de fire Cykler, eller om man begiver sig et Sted hen for at ligge i *Standlejr*. I det sidste Tilfælde kan man pakke det hele ned i Kasser, sende det som Fragtgods og transportere det helt ud til Lejrpladsen paa Gaardmandens Trillebør eller Brugsforeningens Trækvogn. I saa Tilfælde kan man tage mere med og ogsaa tænke lidt paa sin Bekvemmelighed. — Og i sidste Instans vil det jo altid bero paa et Skøn, hvad der hører med til Lejrudrustningen.

Det personlige Udstyr.

Men lad os ikke spekulere mere paa alle disse Spidsfindigheder, men straks tage fat og i Fællesskab samle Udstyr sammen til en 10 Dages Tur for 4 store Drenge. En Del er *Fællesudstyr*, lad os se paa det først:

Teltet omtalte vi i sidste Nummer. Det er det ene Rum i Lejrens tre Værelsers-Lejlighed: Soveværelset. Dagligstue og Spisestue er hele den fri Natur, den behøver vi ikke at have med hjemmefra. Men Køkkenet maa vi tænke paa, inden vi drager ud.

Vi skal senere omtale Ildstederne i et Lejrkøkken og selve Køkkenets Indretning. Her skal det blot nævnes, at vi til Ildstederne skal bruge *nogle Jernpløkke*, lidt større end Teltpløkkene. Har vi *en lille Pose* med ti, er det et Par Stykker at smide væk af. Til at sætte over Ilden skal vi have *et Par Gryder*, begge med Laag. Og det vil være praktisk, hvis de er ulige store, saa de kan sættes inden i hinanden under Transporten. Ogsaa *en Pande* maa vi have — med Træskaft, ellers er den ikke til at røre ved. Vi maa jo huske, det er ikke et Gasapparat, vi har at gøre med ude i Lejren.

Mens vi er ved de store Ting, nævner vi *en Lærredsspand* og *et Lærredsvandfad*. Begge Dele fylder ikke meget under Transporten, men vi faar god Brug for dem i Lejren. Lejrkokken maa have et Sted, hvor han kan vaske sine Hænder, naar han har rodet i Ilden. — Til at hente Mælk e. l. er *en lille emailleret Spand* nødvendig — det er ikke rart at skulle laane sig frem med den Slags Ting. Og *et Halvlitermaal* vil vi heller ikke kunne undvære.

Resten af Køkkensagerne er Smaating: *Et Par Træskeer, en Karskrubbe* og *en Skurebørste, en Brødkniv* og evt. *et Spækkebræt*. Desuden *et Par Karklude* og *en Kaffepose*.

Det vil ogsaa være praktisk at have noget til at opbevare de forskellige Fødevarer i. Til Mel, Sukker og den Slags er *smaa Lærredsposer* storartede, og til Salt, Peber o. l. ganske *smaa Daaser*.

Og saa har vi vist kun glemt de to uundværlige Redskaber *Øksen* og *Spaden*, som vi i hvert Fald til Standlejren ikke maa glemme hjemme.

Jo, for Resten — det er klogt at have *en vandtæt Æske med Tændstikker* og et Par Stykker Strygeflade fra en Tændstikæske. Der er intet værre end at staa i øsende Regnvejr uden at kunne faa Ild, fordi Tændstikkerne er drivvaade.

— Nu er maaske mange af vore Læsere allerede blevet rædselslagne over at se, hvor meget der skal til for at ligge i Lejr. Og maaske vil man ogsaa paa en Cykletur kunne undvære en Del ved at slaa af paa Fordringerne til Middagsmaden og for en stor Del leve af Tørkost. Men vil man leve ganske som til daglig og f. Eks. af og til blive et Par Dage paa samme Plet, maa de nævnte Genstande vist siges at være nødvendige.

Den vigtigste Del af den personlige Udrustning er den, der hører Natten til. Du behøver ikke at have saa meget med, naar det bare er det rigtige, og herved forstaas *en Sovepose*, der kan være syet af et almindeligt, solidt Tæppe, og som maa være rigeligt lang. Foruden Soveposen maa du have *et ekstra Tæppe* og *en Lagenpose*. Den sidste kravler du først i, dernæst i Soveposen, og endelig pakker du Tæppet om Benene og spænder det fast med en Rem, saa du ikke ryster det af dig om Natten. Lagenposen kan skiftes, naar den bliver snavset, og kan eventuelt vaskes ude i Lejren.

Foruden *Lejrdragten* (Benklæder, Sko og Skjorter til Lejrbrug) maa du have ekstra Tøj med til Regnvejrsbrug: *Benklæder og Sko*, der for begges Vedkommende ikke maa være for tynde. Til Regnvejr skal du desuden bruge *en Regnfrakke* og til de kolde Sommeraftener *en Sweater*. Naar vi saa endelig nævner, at du selvfølgelig maa have *Skifte-Undertøj* med, har vi vist kun glemt *Svømmebenklæderne*, før Listen over Beklædningsgenstandene er komplet.

Poul forstaar nu, hvad „fuld Oppakning“ er.

Til Morgentoilettet skal du have *Haandklæder*, ligeledes til Formiddagens Badning. De øvrige *Toiletartikler*: Kammen, Sæben, Tandbørste, Tandpasta, og for de størstes Vedkommende, Barbersager, kan du bedst have i en lille Cigarkasse. Her maa du ogsaa finde Plads til en lille *Forbindspakke*; den vil der let blive Brug for til Smaaskrammer og den Slags.

Lommelygte og *Lommekniv* behøver vi vist ikke at huske dig paa, derimod maaske *Lommetørklæderne*. Og saa er der kun *Spisegrejerne* tilbage: En Pose med to Emailletallerkener, en anden med Ske, Kniv, Gaffel og Teske — og endelig et Emaillekrus (ikke for lille, det vil du fortryde).

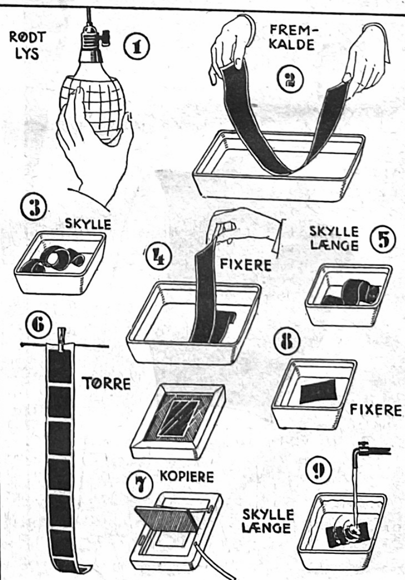
Lad det blive et Foto-Aar i Aar!

Tag fat paa at indrette dig et Mørkekammer, saa er du godt rustet for Foto-Sæsonen, der nu er begyndt.

Det er slet ikke saa svært at fremkalde og kopiere sine Films, som de fleste tror. Til Gengæld er det meget besparende, saa der bliver Penge tilovers til at tage *endnu flere* Billeder for. Og kun derved kan du faa den Erfaring, som gør dig til en dygtig Foto-Amatør.

Hvis du ikke har gjort det før, bør du derfor straks tage fat paa at indrette dig et lille Mørkekammer. Det vil ogsaa være til stor Nytte senere, naar du skal til at lave Forstørrelser og den Slags. Ved at sælge Billeder til de Venner og Bekendte, der er blevet foreviget paa dine Fotografier, kan de Penge hurtigt tjenes ind igen, som Mørkekammerets Indretning kommer til at koste — og mere til, maaske.

Tegningen ved Siden af disse Linier repeterer Gangen i Behandlingen af Rullefilms. Hvis du følger den og i øvrigt tager Hensyn til de Brugsanvisninger, der følger med Fixersalt, Kopipapir o. l., gaar du aldrig helt galt i Byen.

Husk fremfor alt, at du ikke maa have for stærk Fart paa i Mørkekammeret. Det kan være fristende at skynde sig for at se, hvor godt Billedet bliver; men hvis Fixering og Udskylning ikke bliver gjort grundigt nok og tilstrækkeligt længe, vil Billedet snart forsvinde fra Filmen eller i hvert Fald blive graat og kedeligt — og saa er det hele jo i Grunden ødelagt.

Begynd din Træning i Foraarsmaanederne og skaf dig allerede i Aar en smuk Fotosamling.

En Gullaschfrøken

Fortsat Fortælling for Ungdommen, af Helene Hørlyck. Ill. af Ingeborg Hyldahl.

Det var netop paa det Bal blevet Juliane klart, at ingen af alle de andre Kavalerer var som Rolf. Hun havde savnet ham umaadeligt. De andre unge Mænd komplimenterede hende og gjorde Kur, men paa en støjende Maade, som irriterede hende. Hun fandt deres Latter og Vittigheder kedelige. Og dog vidste hun, at hun ikke kunde undvære det, som nu fyldte hendes Tilværelse og gav hende Følelsen af at udrette en hel Del Ting. De selskabelige Pligter forekom hende nu mere nødvendige at passe end selve Skolearbejdet.

Men for et Par Dage siden havde hun mødt Rolf langt ude paa Strandvejen, hvor der kun kom ganske enkelte spadserende. Han var pludselig kommet til Syne omme fra Skovstien, saa det havde været umuligt for hende at undgaa at møde ham. Det var faret som et Lyn gennem hendes Hjerne, at de da egentlig godt kunde veksle et Par Ord — det vilde endda se meget mere overlegent ud, end hvis de gik lige forbi hinanden. Han hilste meget afmaalt paa hende, og hun mærkede pludselig sit Hjerteslag helt op i Halsen, blev blussende rød og fik kun en genert Hilsen afleveret. Hun ærgrede sig voldsomt over sig selv, og samtidig var hun forbitret over hans Ro og Ligegyldighed.

Men saa med eet var hun kommet til at græde. Hun var hurtigt drejet ind paa Skovstien, og inde i Skoven havde hun sat sig paa en Vindfælde mellem noget tæt Krat, hvor ingen kunde se hende, og havde grædt, som om hendes Hjerte skulde briste. Og siden havde Rolf ikke været ude af hendes Tanker. — —

„Aah, Juliane," sagde hendes Mor, „gaa lige ind og ring til Gartner Løve og bed ham om at sende mig nogle flere Levkøjplanter — jeg tror, jeg vil plante dem to og to sammen, der er saa mange af dem, som ikke bliver til noget — men husk, at de skal være hvide."

Juliane gik ind. Da hun havde sagt Gartneren Besked, blev hun et Øjeblik staaende ved Foden af Trappen, der førte op til hendes Værelse.

Hvad vilde hun egentlig op efter? Der var en hel Time til Aftensbordet. Johan skulde komme i Aften. Det var heldigt, hun havde sikret sig ham, han snakkede saa godt med hendes Forældre, saa de ikke sad og pinte sig for at skjule, at de var bedrøvede for hendes Skyld. Saa ringede det. Det var Johan, han saa' saa glad og smuk ud med en lysegul Marguerite i Knaphullet. Hvad mon han egentlig havde at være saa straalende glad for, tænkte hun.

„Goddag, Juliane. Naa, hvordan lever I — og til Lykke med Prøven, det gik jo da holt godt."

„Ja—a," sagde Juliane fraværende. Det var tydeligt at se, at hendes Tanker var helt andre Steder henne.

„Man plejer nu ellers at sige Tak til en Lykønskning."

„Tak," sagde hun og smilede tvungent, saa vedblev hun: „Skal vi gaa ud paa Verandaen og ryge en Cigaret, til vi skal spise?"

„Ja Tak — sikken Sommer, hvad? Livet er skønt!" udbrød Johan patetisk og slog ud med Haanden mod Haven.

„Hvad er du egentlig saa glad for?" spurgte Juliane trevent.

„Alt er jeg glad for, Solen, Fuglene, Bierne og Blomsterne, synes du ikke, det er herligt alt sammen?"

„Hvor har du faaet den Marguerite fra?" spurgte Juliane. Hun vilde helst ikke svare paa hans Spørgsmaal. Hun syntes, at for hende var Livet alt andet end herligt.

„Den har jeg faaet inde hos Ostenfeldts. Dèr kommer jeg lige fra. Frøken Debora holder Fødselsdag i

Juliane lagde Armen paa Rolfs Skulder og sagde: „Vi kommer for at spørge, om jeg maa rejse med Rolf til Norge 1. Juli."

Dag — nitten Aar, akkurat lige saa gammel som du."

„Naa!" udbrød Juliane overrasket. „Det er svært, saa meget du kommer der nu."

„Aah, ja, vi dyrker jo Musik sammen. Frøken Debora spiller dejligt, og hun vil gerne høre mig synge, og saa kan det jo gaa lige op."

Der var en lys Klang i hans Stemme, som røbede, hvorfra hans Glæde egentlig stammede. Juliane blev pludselig klar over, at Johan var forelsket i Frøken Ostenfeldt.

„Herregud," tænkte hun, „hvad skal det blive til? Hun, som er saa kræsen og hoven, tager da aldrig en Søn af deres egen Pakhuskarl." Hun syntes, hun maatte advare ham, for nu vidste hun, hvad Kærlighed var for et Uhyre, naar den først havde slaaet Kløerne i ens Hjerte. Hun havde læst en Frase Dagen før i en Roman og syntes, den var saa træffende, saa derfor slyngede hun den ud.

„Johan, glem ikke, at Frøken Debora staar saa uendelig højt over dig."

„Ja," sagde Johan med et skalkagtigt Glimt i Øjnene, „men det er desværre for sent nu — du skulde have advaret mig lidt før."

„Hvad mener du?" spurgte Juliane og glemte for et Øjeblik sin egen Kvide for Nysgerrighed.

„Ja, ser du, det skal egentlig være en Hemmelighed foreløbig, men lover du mig ikke at fortælle det til nogen?"

„Ja — ja, selvfølgelig."

„Naa, ja, Frøken Ostenfeldt og jeg agter at gifte os, naar jeg faar en passende Gage."

„Nej, nu har jeg aldrig hørt Mage. Men Johan — vil hun da have dig? Og er du sikker paa, at hun maa for sine Forældre?"

„Ellers antager jeg, Døren var blevet lukket for mig for længe siden. Og ser du, Debora vil have mig og jeg hende, og det er vel trods alt det vigtigste, synes du ikke?"

„Ja — men — det varer da længe, før du kan faa Raad til at gifte dig."

„Naa-aa — hvis alt gaar vel, har jeg forhaabentlig om et Par Aar tre Hundrede Kroner om Maaneden."

„Og det tør Frøken Ostenfeldt vove at gifte sig paa, hun, som er saa flot vant?" Juliane var som himmelfalden.

„Næh, vi gifter os paa vor Kærlighed, naar den Tid kommer," sagde Johan stolt og med et Ansigt, der straalede af Lykke.

Juliane tav, hun tænkte paa Hedvig og hendes Maler og paa, hvor lykkelige de var over den Smule Hjem, som det var lykkedes dem at faa samlet sig.

Lidt efter sagde Johan:

„Debora vil have Plads nu i en Præstegaard for at lære Husholdning."

„Naa," sagde Juliane. Hendes Tanker var langt borte. Hun tænkte paa Rolf, der skulde rejse om tre Uger, det vidste hun fra Else Trautner.

Tre Uger, saa vilde han være borte. Saa var alle Broer brudt af, og hun vilde blive alene tilbage. Pludselig rejste hun sig og sagde med funklende Øjne:

„Johan, gaa ned og tal med Mor lidt — jeg skal tale med nogen i Telefonen."

„Ja, saa gerne," sagde Johan og saa' forundret paa hende. Han gik ned og lagde sig paa Græsplænen og underholdt Fru Jensen.

Og lidt efter kom Jensen til, han havde siddet oppe paa Altanen og læst, men kom ned, fordi han hørte Johans Stemme.

Da de skulde gaa til Bords, sagde Pigen, at Juliane var gaaet ud.

„Det er rigtig kedeligt," sagde Fru Jensen, „at vi ikke kan spise nu. Jeg har en Blomkaalsgratin, og den falder sammen, hvis den skal staa og vente, men jeg synes da ogsaa, det er kedeligt at spise, før Juliane kommer."

De sad i Dagligstuen og ventede paa, at Juliane skulde komme tilbage. Saa hørtes Fodtrin paa Verandatrappen. Det var Juliane og Rolf.

„Jøss!" raabte Fru Jensen og slog Hænderne sammen og straalede af Glæde.

Julianes Ansigt lyste af stille Lykke, og hun lagde Armen paa Rolfs Skulder, da hun sagde:

„Vi kommer for at spørge, om jeg maa rejse med Rolf til Norge den første Juli."

Slut.

I Funkiskjole og med morsom Parasol.

Af Sofia Christensen.

Det er efterhaanden blevet en mærkelig Blandingsmode, vi er havnet i. Man søger det praktiske, man søger det morsomme, man søger det tossede — og Resultatet bliver da af og til en Smule forvildende. Men aldrig kedeligt.

Som nu de sidste Funkisdragter. Der kommer en Dame for at gøre Visit. Hun er iført en meget smart, en ganske overordentlig ligetil, men udsøgt fiks lille Dragt i sort Shantung. De véd, at sort stadig er urimelig moderne.

Damen tager den lille løsthængende Frakke af, den er morsomt lukket kun med en stor spættet Silkesløjfe under Hagen. Hun præsenterer sig derefter i sort Nederdel og lysspættet Silkebluse — men falder det hende ind, fjerner hun ogsaa Nederdelen, der hører til den sjove Slags, man ikke skal have over Hovedet, men som løsnes og fjernes omtrent som et Forklæde. Og nu staar Damen dèr i en helt igennem lysspættet Kjole. Saaledes kan en fornøjelig Forvandling ske i vore Dage og lige for vore Øjne uden Omklædningsværelse eller særlige Dikkedarer.

„De talende Kjoler“ er ogsaa et Udslag af de sidste Dages Mode — fine, lette gennemsigtige Stoffer lagt over stive, raslende Silkeunderkjoler, som støjer og hvisler paa lang Afstand, gør stort Spektakel, naar man bevæger sig, men pusler sig langsomt til Ro, naar man sætter sig.

Man finder dem paa sin Vis underholdende, man er kommet i Tanker om, at de engang var en afgjort Sukces, for mange, mange Aar siden, og nu har man fundet dem frem igen.

Sløret spiller en større og større Rolle. Og enhver Længde er god. Mest yndet er vel nok for et ungdommeligt Ansigt det helt korte Slør, der akkurat lægger en flatterende Skygge over Øjnene, men i øvrigt ikke sætter Ansigtets Friskhed i Skygge. Øjne og Teint beskyttes hovedsagelig af Parasollen, der i Aar som i Fjor bliver en Nødvendighed, for Hattene er stadig uhyggeligt smaa. Parasollerne bliver ingenlunde højtidelige. Tværtimod! De optræder som ingen Sinde før i farverige Mønstre, med indsatte Motiver, eller de er delt i Felter, som er afgrænset med lyse Streger, etc. etc.

Moderne Parasoller, en fin Natkjole samt en sort Foraarskjole med morsom Snøring i Hals og paa Ærme — en god Idé til Fornyelse af en ældre Kjole.

I Handsker er alt tilladt. Man bruger Side om Side de mest stilfulde Kunstværker og de mest spøgefulde Paahit i Piqué, Organdi, stribet Lærred, knyttet Traad, hæklede, strikkede, af Taft, Silke, ja, og af mange Slags Skind, naturligvis i kraftige Farver, rødt, grønt eller blaat, med høje Kraver, der er aabne i den ene Side, men holdt sammen med en stor Knap, rund, kantet, kulørt.

Til de smaa Ting, som kommer under „Paaklædningen“, hører ogsaa Haaret, ikke sandt? Haaret har faaet en ny Opgave, det skal som Hattene, som de nedskaarne korte Halskraver, som hele Linien tjene til at give det Indtryk, at Hovedet sidder paa en lang, slank Hals. Derfor krølles det med Svinget opefter og børstes yderlig med Retning mod Zenit, op fra Ørerne, op fra Nakken, opad, opad — Resultatet bliver en udmærket Rede for den meget lille, skæve og flade Hat og et sommerfriskt Udslag af en Mode, der stræber mod det høje.

Meget smukt er de stadig stærkt anvendte hvide Slips og Sløjfer, Opslag, Kraver og Bluser. Men egentlig økonomiske er de ikke. Endog smaa hvide Piquéfrakker anses for meget elegante. Og af særlige Stoffer er Organza — en Slags stift Chiffon, der ligner Organdi, men er finere og blødere — sidste Favorit.

Det synes, som om den store Interesse for Livlinien nu endelig er kølnet noget, og Resultatet er blevet, at denne vigtige Linie for en Gangs Skyld ligger nogenlunde fast dèr, hvor den naturligt skal ligge. Til Gengæld er man begyndt at diskutere Skuldrene.

Selv om Kravet om det udpræget feminine midlertidig har affundet sig med kort Haar, dukker det af og til op paa andre Omraader.

Saaledes for Eksempel nu med Natkjolerne. Pyjamas er ikke mere det eneste ene, nu er det Silkenatkjoler, smygende, lækre og udstyret, saa man skulde synes, man kunde gaa til Hoffest i dem, der er blevet det store Ønske. De særlige Silkekniplinger, som paa hosstaaende Billede lægger sig over Skuldrene med capeagtig Virkning, kan tages af — man kan saaledes ogsaa om Natten hylde Kamæleonprincippet, det stadig foranderlige, det spændende!

Pas paa Møllene.

Der er ikke noget saa ærgerligt som til Efteraaret, naar Kulden melder sig, at tage sine gode hengemte Klæder frem, Pelsværk og Uldtøj og den Slags, og saa finde Tingene helt eller delvis ødelagt af Møl.

Møl vaagner til Daad med det lunere Vejr. Særlig udsat for Angreb er alt Uldtøj, Fjer, Tæpper, Polstringer og Pelsværk.

Det er, som bekendt, ikke det voksne Møl, der flyver rundt, som volder selve Skaden, det er dets Yngel i Larvestadiet. En saadan Larve er ikke nem at faa Øje paa, hvad enten den tilbringer sin Tid i et lille Futteral i Form af et kort Rør, der har Farve som den Ting, hvorpaa det sidder, eller kravler frit omkring og foretager sine Hærgninger.

Møllene tager fat paa Æglægningen straks om Foraaret, hvorfor det er meget vigtigt, at alle de Ting, der ikke kan vaskes før Hengemningen, i det mindste børstes ud med stor Omhu — Lommer vendes, og Rande ved Sømme renses bedst muligt, f. Eks. med en døv Kniv og en Børste. Pletter tages af. Faar Æggene Lov til at forblive, udvikler de sig til Larver, og det er Larverne, der æder de forfærdende Mølhuller og vandrer rundt og ødelægger ens gode Tøj. Fedtpletter paa Uldtøj eller i Pelsværk er det rene Ædeeldorado for Dyrene. Kun undtagelsesvis angribes Silke og Bomuld — men det *kan* hænde.

Naar Tøjet er børstet, banket og efterset for Pletter, er det godt at lade det hænge til Soling en rum Tid, flere Timer stærkt Solskin dræber baade Æg, Larver og voksne Møl.

Har man en tæt Kiste eller lignende, er den god at gemme Tøjet hen i. Den bør først skures ren og soles. Men de saa almindelige Dragtposer er ogsaa gode, eller man kan lægge Tøjet i tætte Æsker, som klistres til med Papirsstrimler og yderligere for en Sikkerheds Skyld pakkes ind i Papir. Saa kan der ikke ske noget.

Man kan holde Møllene borte ved Hjælp af Naftalin eller Kamfer. Der er tillige efterhaanden kommet forskellige Sammensætninger af mølfordrivende Stoffer i Handelen. Ting, som ikke lugter saa ubehageligt og vedhængende som de gamle Midler, hvoraf især Naftalin er slemt og virker generende paa mange Næser.

Men har man gemt sit Vintertøj hen, skal man alligevel ikke tro, at nu er der Fred og ingen Fare. Det maa tilses nu og da, man skal ikke lade en kostbar Pels f. Eks. hænge i sin Dragtpose aldeles upaaagtet den hele Sommer, den bør soles et Par Gange i Løbet af Sommeren og efterses. Ogsaa Støvsugning er et godt Middel i Kampen mod Mølæg og Larver.

Det er uhyre Summer, der hver eneste Aar lægges øde, fordi man ikke passer tilstrækkeligt paa Vintertøjet om Sommeren. Og det er alt sammen Penge, som kunde spares, blot man er omhyggelig og tager fat i Tide.

Der er i den allersidste Tid kommet Tøj i Handelen, som er imprægneret mod Møl. Det er behandlet med et særligt Stof, som Møl ikke kan fordrage. Dog aftager dets Evne til at holde Møllene borte, hvis det vaskes, mens mærkeligt nok kemisk Rensning ikke skader den.

20,000 Kroner kontant!

Alle vore Læsere kan deltage i den nye Konkurrence, hvor der uddeles 400 store Præmier, hver for kun eet eneste Ord.

Vor Præmiekonkurrence er en Opmuntring til vore Læsere. Vi giver dem saa stort og saa godt et Blad, det er os muligt, og i Tilgift forærer vi dem en Chance til at vinde en af de mange Præmier i den ny Konkurrence.

Derfor ønsker vi ogsaa, at saa mange som muligt skal tage Chancen. Den, der ikke prøver, vinder heller ikke. Hvorfor skulde De ikke gøre et Forsøg? Det er ofte den, der ikke venter nogen Gevinst, som løber af med den store Præmie.

Har De ikke god Brug for 2000 Kroner kontant, eller for 1500, eller for 1000 Kroner eller for 500? Maaske selv 200 Kroner vilde være kærkomne eller en Hundredkroneseddel? Man kan ogsaa faa meget for 50 Kroner, ja, for to Tikronesedler. Se paa Præmielisten nedenunder — der er 400 Chancer ogsaa for Dem, blot De lægger Hovedet i Blød!

Alt, hvad det drejer sig om:

Hver Uge i ti Uger i Træk præsenterer vi fire kendte Personer for vore Læsere. Mellem disse fire Personer skal De vælge den, De beundrer mest, og ud for vedkommendes Navn paa nedenstaaende Kupon skal De med et eneste Ord begrunde, hvorfor De beundrer denne Person. De maa kun bruge et eneste Ord dertil — anvender De flere Ord, gælder Deres Kupon ikke. Ordene maa udtrykke Beundring, ikke Kritik. I øvrigt skal Kuponen udfyldes med Navn og Adresse, klippes ud og gemmes hen, indtil alle ti Kuponer indsendes samtidig, naar Konkurrencen er forbi.

Lad os give Dem et Par Eksempler. En Uge præsenterer vi fire af Nutidens berømteste Statsmænd for Dem, og De vælger den, De beundrer mest. De tænker Dem om, og ud for hans Navn skriver De *Hæderligheden*, fordi De synes, det karakteriserer ham bedst. En anden Uge gælder Valget fire fremragende Skuespillere, og ud for den af dem, De giver Deres Stemme, skriver De *mandig*. Den tredie Uge er det maaske fire verdenskendte Industrimænd, De skal vælge imellem, og Manden, der er Genstand for Deres største Beundring, karakteriserer De for Eksempel med Ordet *Organisator*.

Det er lige meget, hvilken Slags Ord De bruger, naar blot disse Ord bruges paa Dansk og er anerkendende, ikke nedsættende. I de Eksempler, vi har nævnt, har vi brugt ret almindelige Ord, men det gælder selvfølgelig om at finde det bedste og mest særprægede Ord — Ordet, der saa at sige i sig selv giver netop den Person.

Blot De er heldig een Gang.

Man behøver ikke at være Abonnent for at kunne være med i Konkurrencen. Alle Læsere kan deltage, blot de samler og udfylder de ti Kuponer fra Nr. 12 til Nr. 21, inklusive, af „Hjemmet“.

Denne Konkurrence har den Fordel, at man kan vinde en Præmie, selv af de største, hvis man blot er heldig med at finde det bedste Ord en enkelt Uge. Og er der en Uge med Personer, man slet ikke synes om eller ikke er i Stand til at sige sin Mening om med det ene Ord, der er nødvendigt, kan man godt undlade at svare noget i denne Uge, blot maa Kuponen med Navn og Adresse alligevel indsendes sammen med de øvrige Kuponer, naar Opgaven er forbi. Paa den anden Side sætter vi den Begrænsning, at en Indsender kun kan vinde een Præmie.

At fordele Præmierne og bedømme, hvilke Løsninger der er de bedste, har vi overladt til en Komité paa tre kendte og ansete Mænd, hvis Afgørelser er endelige og ikke kan appelleres.

Disse tre Mænd er:

Professor ved Universitetet, Dr. phil. *Frithiof Brandt*,

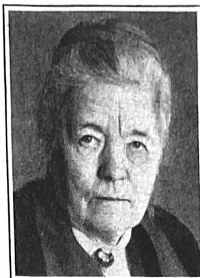
Skoleinspektør *Thomas Højlund*

og Højesteretssagfører *Albert V. Jørgensen*.

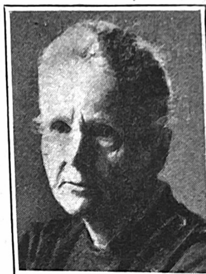
Og nu Kuponen i denne Uge.

Denne Gang er det fire Kvinder, det gælder om at beundre. Det er Kvinder fra forskellige Lande, fremragende hver paa sit Felt. — De har hørt om dem alle, men nærmere Oplysninger findes hosstaaende.

Hvem af disse fire Kvinder beundrer De mest og hvorfor? Ud for Navnet paa den af dem, der er Genstand for Deres største Beundring, skriver De paa Kuponen et eneste Ord, det Ord, som De mener bedst kendetegner den paagældende. — Skriv kun det ene Ord, som maa være af anerkendende Art, og saa i øvrigt Deres Navn og Adresse, klip Kuponen ud og gem den, indtil den skal sendes ind sammen med de øvrige, naar Konkurrencen er forbi. Ingen Kupon maa mangle.

Selma Lagerlöf er Nordens berømteste Forfatterinde og fik Nobelprisen i Litteratur i 1909. Hendes første Bog „Gösta Berlings Saga“ blev en Kæmpe-Sukces i de skandinaviske Lande, det var Romantik paa en ny og fortryllende Maade. Af hendes senere Værker er „Niels Holgersens vidunderlige Rejse“ den mest yndede, lige højt skattet af gamle og unge.

Madame Curie har nydt den sjældne Ære at modtage Nobelprisen to Gange. For tredive Aar siden fik hun og hendes Mand Halvdelen af Prisen i Fysik for deres Opdagelse af Radium. I 1911 fik hun alene Nobelprisen i Kemi. Marie Curie er en af Menneskehedens Velgørere, idet Radium er næsten det eneste virksomme Middel imod Kræftsygdomme.

Amy Johnson naaede at blive verdensberømt i en ganske ung Alder. Hun satte en Rekord i Hurtigflyvning fra England til Australien for nogle Aar siden. Og mens hele Verden ventede i Spænding, udførte hun for nylig en ny Bedrift, da hun paa kortere Tid end nogen anden fløj fra London til Sydafrika. Hun er en rask engelsk Pige af dansk Familie.

Bodil Ipsen er vor største nulevende Skuespillerinde. Hun virker fuldkommen naturlig paa Scenen og behersker den fra det Øjeblik, hun betræder den. Hun er lige stor, hvad enten hun spiller den unge, moderne Hustru i „Blaaræven“, den visne, hykleriske, stolte Dronning Elisabeth i „Marie Stuart“ eller den muntre Pernille i „Den Stundesløse“.

1. Præmie	**2000 Kr.**
2. Præmie	1500 Kr.
3. Præmie	1000 Kr.
4. Præmie	500 Kr.
5. Præmie	300 Kr.
6.—15. Præmie	hver 200 Kr.
16.—40. Præmie	hver 100 Kr.
41.—140. Præmie	hver 50 Kr.
141.—400. Præmie	hver 20 Kr.

Kupon Nr. 6.

Hvem beundrer De mest og hvorfor?

(De maa kun bruge eet Ord.)

Madame Curie ....

Bodil Ipsen ....

Amy Johnson ....

Selma Lagerlöf ....

Navn: ....

....

Adresse: ....

....

Skriv Svaret! Klip Kuponen ud og gem den!

Hvad skal vi have til Middag?

Ved Fru Ida Spies.

(4 Personer).

Søndag: Tarteletter med Brissel og Champignoner. Koteletter af Hamburgerryg med Makaroni. Sur Flødetærte.

Mandag: Grynsuppe med Rabarber. Ostedrømme.

Tirsdag: Kørvelsuppe med pocherede Æg. Stegt Sild med Tomat og Kartofler.

Onsdag: Grynsuppe med Svesker. Sprængt Svinetunge med stuvet Hvidkaal.

Torsdag: Stegt Kalvelever med Løg og Kartofler. Arme Riddere med rød Sovs.

Fredag: Kogte Skrubber med Fiskefars. Æggeøl med Rugbrødstop.

Lørdag: Hvidkaalssuppe med Kartofler og kogt Flæsk. Abrikoskompot.

Stuvet Kalvebrissel og Champignoner.

350 g Kalvebrissel, 75 g Champignoner, ¼ l Suppe, (fra Brislen) 1 Æggeblomme, 1 Dessertskf. Margarine, 1 Dessertskf. Mel, Peber, Salt, Citronsaft. — Brislen lægges i Blød i to Timer, hvorefter den koges, til den er mør. Hinden og det sorte skæres bort, den lægges i Pres, til den er kold, saa udskæres den i smaa Firkanter. Champignonerne renses og koges møre i lidt Smør. De udskives tynde. Champignonsmørret, Margarine og Mel bages sammen og spædes med Brisselsuppe. Æggeblommen piskes stiv med lidt Salt, noget af Sovsen piskes i, inden det hele blandes sammen. Citronsaft og Peber tilsættes. Sovsen sættes i Vandbad, Brislen og Champignoner varmes deri.

Koteletter af Hamburgerryg.

½ kg Hamburgerryg, 2 Spskf. sigtet Rasp, 2 Spskf. revet Ost, 1 Spskf. smeltet Smør, 1 sammenpisket Æg, Olie til at stege i. — Med en skarp Kniv skæres Benene ud uden at beskadige Formen, Skiverne skæres af i 2 cm's Tykkelse; hver Skive skæres over, saa der bliver to Halvmaaner, de bankes med to Slag paa hver Side. Kødstykkerne dyppes enkeltvis først i smeltet Smør, saa i Rasp og Ost, blandet sammen, derefter i det piskede Æg og saa igen i Rasp og Ost. De steges lysebrune i hed Olie og lægges et Øjeblik paa brunt Papir. Olien hældes fra Panden, og et lille Stykke Smør kommes paa Panden, heri vendes Koteletterne. Papir lægges paa et ophedet Fad, Koteletterne lægges tæt op ad hverandre. 250 g Makaroni koges 20 Minutter i let saltet Vand, den lægges paa Dørslaget for at afløbe og derfra paa Fadet, Ost rives over. Brunet Smør serveres til.

Sur Flødetærte.

1 Kop sur Fløde, ½ Kop udstenede, smaat skaarne Rosiner, 1 Kop Melis, ½ Teskf. Kanel, ¼ Teskf. Nellike, 3 Æggeblommer, 1 Æggehvide, ¼ flad Teskf. Salt. — De forskellige Ingredienser blandes sammen med Undtagelse af Æggehviden. Det kommes i en Kasserolle og sættes i Vandbad og koger under Omrøren, til det er tykt og jævnt. Den stift piskede Æggehvide tilsættes. En Tærteform beklædes med et Lag udtrillet Butterdejg. Naar denne er bagt, hældes Massen i og bedækkes med et Lag Marengsdejg, lavet af to Æggehvider og to Spskf. Melis. Bages i en middelvarm Ovn, til Marengsen er svagt gulbrun. 1 Kop = 2 dl.

Ostedrømme.

8 Skiver Franskbrød, 4 Skiver fed, skarp Ost, Salt, hvid Peber, 2 Æg, 2 dl Sødmælk. — Brødet maa ikke skæres for tykt, Skiverne smøres og lægges sammen to og to med en Skive Ost imellem. Et lille Bagefad smøres indvendig. Brødet skæres i tre Dele. Stykkerne sættes paa Kant i Bunden af Fadet saa tæt som muligt, Salt og Peber drysses over. Æg og Mælk piskes sammen og hældes over Brødet. Naar det har trukket i ti Minutter, sættes det i Ovnen og bager, til Æggestanden er stivnet og begynder at blive brunplettet.

Kogte Skrubber med Fiskefars.

1 kg store Skrubber, ¼ kg Fiskefars. — Fisken flaas, Kødet skæres fra Benet og saltes 10 Minutter.

Persil ophæver Storvaskens Trældom

FØR i Tiden mente Kvinderne, at det var en Dyd at slide sig op med groft, husligt Arbejde. Men den Tid er forbi — ogsaa hvad Storvasken angaar.

Tiden kræver et billigt, hurtigtvirkende og nemt Vaskemiddel, d. v. s. Persil! Persil har nemlig alle de andre Vaskemidlers Fordele uden at have Ulemperne.

Naar Tøjet har staaet i Blød Natten over i Henko, er det klar til Vask. Man fylder nu Vaskekedlen halvt op med koldt Vand, som saa blødgøres med et Par Haandfulde Henko. Persil'en opløses i en Spand med lidt koldt Vand. Dette kommes i Vaskekedlen, og saa lægges Tøjet ned.

Een eneste Persil-Kogning paa 15—20 Minutter løsner og fjerner alt Smuds og Snavs fra Tøjet — for Persil er et meget effektivt Sæbeprodukt. Der skal ingen møjsommelig og besværlig Efterkogning til — og De undgaar ganske Vaskebræt, Børste og al det gammeldags Slid. Persil gør hele Arbejdet — og gør det alene!

Persil *til al Slags* Vask

Hver Filet rulles fra den brede Ende op mod den smalle, de sættes paa Kant i en lille Form, hvorfra de kan vendes. Oven paa hver Filet lægges en Teskf. Fiskefars, hvorved der holdes sammen paa Filet'erne. Fisk og Fars kan ogsaa lægges ned i en Randform. Koges 20 Minutter og vendes paa et opvarmet Fad. Stuvet Spinat lægges i Midten, smeltet Smørsovs serveres til.

Canapés - Dansk Smørrebrød - Sandwiches

Der er tre forskellige Maader at servere Smørrebrød paa, og de er alle lige raffinerede. Det tager lang Tid, hvis det skal være rigtig lækkert. *Canapés* benyttes ved store Middage som Appetitvækkere. De bestaar af smaa runde ristede Franskbrøds-Medailloner eller fine Kiks og maa ikke være større end en Tokrone. Brødet smøres enten med Smør eller Mayonnaise med eller uden Sennep. Paalægget lægges paa i saadan Mængde, at det danner en Top. Der sættes tre Stykker paa en lille Tallerken, paa hver Kuvert i Midten sættes et Cocktailglas med isafkølet Tomatcocktail.

Vort bekendte *danske Smørrebrød* skæres helst i halve Stykker. Vi smører det med Smør og belægger det med alt Slags koldt, og saa gælder det om at finde paa, hvad der passer sammen. Fin Mørbradbøf med ristede Løg, Oksefilet med revet Peberrod, Kalvesteg med Agurkesalat, Laks med Røræg, røget Sild med hakket Æg lagt i en Æggehviderand. Alle Slags Salater lagt i et Fletværk af grøn Salat. Ost med en Stribe af hakkede Radiser eller Bladselleri o. s. v. Det overdaadige danske Smørrebrød serveres mest til Aften.

Den engelske Form for Smørrebrød, *Sandwiches*, benyttes paa forskellig Maade til alle Maaltider. Brødet maa være 1 Dag gammelt, og det kan være baade lyst og mørkt Brød. Det sorte Pumpernickel er meget moderne for Tiden til at lægge i Midten af Franskbrød. De flotteste Sandwiches lægges i 5—7 Lag, det midterste Lag maa altid være smurt med Sennepssmør; 125 g Smør, 1 Spskf. fransk Sennep og 1 Teskf. engelsk Sennep, herpaa lægges et Lag Karse, grøn Salat eller hakkede Radiser. Fyldet til Sandwiches maa hakkes fint i Maskinen, saa det let lader sig smøre; den ene Plade Brød maa passe nøjagtigt til den anden. Brødet lægges paa et Bræt med et andet Bræt over og stilles koldt til Hvile 1—2 Timer, dette letter i høj Grad Udskæringen. Sandwiches udskives med en tynd, skarp Kniv i 1 cm's Tykkelse paa tværs og anrettes i høje Stabler.

Tomat-Cocktail.

2½ Kop Tomatsaft, 1 Spskf. Citronsaft, 2 Teskf. fint hakket Løg, ¼ Kop Appelsinsaft, 1 Teskf. Melis, Salt, hvid Peber, Paprika. — Tomatsaft, Citron- og Appelsinsaft, Sukker og Løg blandes godt sammen, det tilsmages med Krydderierne og sis. Raa Is knuses ganske fint og lægges i Bunden af et Cocktailglas. Et Par Skefulde af Tomatsaften hældes over; maa serveres lige straks.

Oste-Canapés.

Lige Dele Camembertost og Smør røres sammen og krydres med Peber og ubetydelig revet Muskat. Pillede Rejer lægges op i en Pyramide og sprøjtes med en Top Mayonnaise rørt op med Flødeskum. I Stedet for Rejer kan benyttes Krabbe- eller Hummerkød.

Ansjovis-Canapés.

Lige Dele Ansjoviskød, Smør og haardkogt Æggeblomme røres sammen, krydres med nogle Draaber Ansjovislage og smøres paa Brødet i et Lag paa 1 cm; herpaa lægges en Ring af haardkogt Æggehvide, 1 cm høj, og heri en lille Æggeblomme, drysset med revet Løg eller hakket Purløg.

Sardin-Canapés.

Sardiner befries for Skindet og røres med Sennepssmør. Smørres i Top paa Brødet, paa Toppen en udstenet Oliven, fyldt med Tomatketchup, op ad Siderne tynde Skiver friske Champignoner.

Fyld til Sandwiches.

Kogt Skinke rørt med Smør, hakkede Æggeblommer rørt med fransk Sennep, i Midten Sennepssmør med Karse. — Sardiner rørt med Smør, afstivet Tomatpurée, i Midten Sennepssmør med grøn Salat. — Hummer, passeret Maskinen og rørt med Mayonnaise, revet Ost rørt med Sennepssmør, i Midten Smør med hakket Persille. — Leverpostej rørt med Sennepssmør, i Midten hakkede Oliven i Smør.

Lokkeduen.

Fortsat fra Side 19.

„Nej,“ svarede Sheriffen efter en Pause. „Det bebrejder jeg Dem ikke. Men De skulde have været ærlig over for ham.“

„Det véd jeg, at jeg skulde. Det indser jeg nu,“ svarede Dixie hurtigt. „Men De maa huske paa, at jeg kendte jo ikke noget videre til Dean. Jeg troede ikke, at han vilde staa ved sit Tilbud, hvis han fik alt at vide. Og da jeg blev klar over, hvor god han var — da jeg tænkte, at han maaske nok vilde forstaa mig —“ Hun lo med en lille Skælven. „Aah, De véd ikke, hvordan det er. Jeg havde kun kendt til Verdens Ondskab. Jeg kunde ikke tro paa det gode. Forstaar De ikke —?“

„Jo, vist saa, vist saa.“

Dixie fortsatte:

„Jeg skulde ikke have bildt mig ind, at jeg kunde blive et helt andet Menneske og ryste Fortiden af mig. Det kan vistnok ingen gøre. Det gør mig ondt for Deans Skyld —“ Hun saa' hurtigt hen paa ham med taareblændede Øjne. „Det vil være forfærdeligt for ham, at alle og enhver faar at vide, at han har giftet sig med en som jeg. Hvis De blot vil tage mig med, uden at det vækker alt for megen Opsigt, saa er jeg parat til at følge Dem.“

Det gav et Ryk i Dean ved denne sidste Opfordring, men Doktor Tucker holdt ham tilbage med en Haandbevægelse og begyndte at tale med sagte, næsten hviskende Stemme:

„Førend andre tager Ordet, vil jeg gerne gøre opmærksom paa een Ting, som endnu ikke er blevet nævnt, men som spiller en stor Rolle. Fru Richardson har givet et detailleret Referat af, hvad der er forefaldet her i dette Hus. Men eet Punkt har hun ikke berørt. Hun har ikke oplyst Sheriffen om, at hun den Aften, Røveriet i Byen skulde finde Sted, røbede hele Planen til Hr. Conway. Forholder det sig ikke saadan, Hr. Conway?“

„Jo. Og Sheriffen véd det. Jeg fortalte ham det den Aften, da jeg telefonerede herfra.“

„Efter min Mening,“ vedblev den lille Doktor, „stiller dette Sagen i et ganske nyt Lys. Den unge Dame tilstod, det vil sige, hun ofrede sig selv for at frelse sin Mand fra hendes Brors Efterstræbelser.“ Han vendte sig brat fra Sheriffen og saa' paa Dixie. „De tilstod alt — De røbede hele Planen, ikke sandt? Hvorfor gjorde De det?“

„Hun behøvede ikke at fortælle det for at redde sin Mand,“ sagde Sheriffen kort. „Den Side af Sagen skulde vi nok have taget os af.“

„Men det vidste hun jo ikke. Man maa dømme et Menneske efter dets Vilje til at gøre det onde eller det gode. Fru Richardsons Tilstaaelse viser i mine Øjne, at hendes Karakter er sandfærdig, og at den Historie, hun lige har fortalt os om sig selv, er tilforladelig.“ Dr. Tucker rejste sig og gik hen foran Sheriffen. „Døm ud fra Deres eget Hjerte, Sherif. Loven er saa indviklet, at Retfærdigheden tit bliver borte mellem Maskerne paa den. Døm hende ud fra Deres eget Begreb om Ret og Uret, godt og ondt. Jeg er ikke i Tvivl om, hvordan den Dom vil falde ud. Sherif, De var saa venlig at køre mig herud — vil De nu ogsaa køre mig hjem?“

Øjeblikket var ladet med Spænding. Dean stod foroverbøjet og ventede. Dr. Tuckers brune Øjne var mildt taalmodige fæstet paa Sheriffens Ansigt, der havde en mørk, grublende Mine. Dixie vovede næppe at trække Vejret. Hun laa tilbagelænet i sine Puder og mærkede Blodet banke som smaa Hamre i Halsen. Omsider rejste Sheriffen sig fra Stolen og blev staaende, stor og mægtig foran den lille Skikkelse, der laa paa Sofaen foran ham.

„Enhver Ting har vel sagtens sin moralske Side,“ sagde han til de tre Mænd. „Og jeg vil gerne se den Mand, som altid kan skelne rigtigt mellem Ret og Uret.“ Han rakte sin Haand frem mod Dr. Richardson. „Farvel, Hr. Richardson,“ sagde han. „Jeg synes bedre om Deres Profession end om min egen. At hjælpe Mennesker paa ret Køl og redde deres Sjæl er ikke saa lidt kønnere

end at dømme og fordømme dem." Han slap Deans Haand og vendte sig mod Dixie. „Held og Lykke!" sagde han i sin bistre Tone. „Held og Lykke — og saa Farvel!"

„Tak —" hviskede Dixie — „Farvel — Tak —"

Doktoren og Sheriffen var paa Vej hen imod Trappen. Bob rakte tavs Dean og Dixie Haanden og fulgte efter de andre.

Omsider var de to alene. Dixie rejste sig med et Udtryk i sit Ansigt, som om hun endnu ikke forstod, hvad der var sket. Hun vaklede hen til Dean og klyngede sig vildt til ham.

„Dean — Dean —!" raabte hun. „Betyder det, at jeg er fri — fri —?"

Dean trak hende tæt ind til sig.

„Fri, Dixie. Fri som Fuglen derude, og som Vinden — helt og fuldstændig fri — med Undtagelse af een lille Ting." Han bøjede hendes Hoved tilbage og kyssede hendes Læber og hendes lukkede Øjne. „Fraregnet den lille Lænke, som jeg vil binde dig med — til mig selv — for Livstid."

S L U T !

Jeg finder den hellige Søvns Orkidé.

Fortsat fra Side 7.

Hun svarede intet. Jeg spurgte:

„Skal du foretage Ceremonien i Templet, Sama? Jeg vilde gerne se den, hvis jeg maa."

Hun tøvede et Øjeblik. Saa sagde hun: „Du véd, hvide Mand, at vi er Kristne. Vi burde ikke tro paa Aander og den Slags Ting. Men hvis du vil, skal jeg tale med mine Landsmænd og bede dem give en Blomsterfest til Ære for dig. Hvis du ønsker det, skal jeg sammenkalde dem i Tempelruinen om tre Dage. Det er længe siden, Ceremonien sidst fandt Sted. Jeg tror, det er fire eller fem Aar siden."

Trediedagen derefter tog jeg mit Fotografiapparat og begav mig til Ruinen. Her var et Hundrede Mennesker forsamlet, alle klædt i farverige Dragter, der forekom mig mærkelig fremmedartede for dem. Kvinderne havde pyntet sig med Blomster og Vinranker i Haaret og svøbt sig i stramtsiddende Silke- eller Lærreds-Skørter i stærke Kulører. Ogsaa Mændene bar Lændeklæde og havde Vinranker om Haaret og om Hofterne. De fleste af dem havde Spyd med. Kvinderne bar udslaaet Haar og havde tillige pyntet sig med Kæder af hvide Strandskaller.

Omsider lød der et Raab, og vor Opmærksomhed rettedes mod en Lysning i Skoven, hvorfra Sama og hendes Søster Ana kom til Syne, ridende paa en Vandbøffel og eskorteret af seks unge Krigere.

Gennem en lille Flod, der løb tæt forbi Landsbyen, kom en Klynge andre Krigere vadende. Imellem sig bar de en stor Klase mørkegrønne Blade, ophængt paa et Spyd, som to af dem bar over Skuldrene. Det var en Orkidé. De andre, fulgt af Sama og Ana, gik dem i Møde. De unge Mænd standsede midtstrøms. Sama steg af Bøffelen og vadede ud i Vandet. Hun havde Skallen af en Kokosnød i Haanden og standsede nu foran Planten. Hele den store Forsamling forholdt sig dødsstille. Jeg saa' hendes Læber bevæge sig. Til sidst dyppede hun Kokosskallen i Vandet og gød dens Indhold over Planten, idet hun velsignede og rensede den. Derefter vandrede alle i Procession til Templet i Nærheden.

Disse Tempelruiner maatte være ældgamle. De var overgroede med Vinranker og andre Planter. Det største af dets Rum maalte ca. 50 Meter i Kvadrat og havde to Vinduer. I et Hjørne voksede et Træ, der naaede højt over Muren. Nu bragte Krigerne Orkidéplanten ind. Jeg genkendte den straks som en *Vanda Boxalli.* Det var et pragtfuldt Eksemplar og i fuld Blomst. Den blev hængt op i et

Hjørne af Templet. Kvinderne og Mændene knælede for den, mens Sama med Armene løftet som til Paakaldelse mumlede besynderlige Bønner, og de knælende Mennesker omkring hende svajede frem og tilbage i Takt til en Sang, som de nynnede.

Ceremonien varede maaske en halv Time. Til Slut vendte Sama sig om mod Skaren. Ana rakte hende en Krukke fyldt med Vand. Sama dyppede en Kokosskal deri og gød atter Vand over Orkideen. Tre Gange gentog hun denne Ceremoni, bøjede sig en sidste Gang dybt for Planten, og idet hele Skaren bøjede sig paa samme Maade, sluttede Ceremonien. — — —

Jeg havde, saa hæsligt det lyder, besluttet mig til at stjæle *den hellige Sovns Orkidé,* hvis denne Blomst virkelig eksisterede, og jeg ikke kunde faa den paa anden Maade. Samas Søster Ana kom en Dag forbi det Hus, hvor jeg boede. Hun var til Hest og havde en mægtig Kniv i en Skede ved Hoften. Hun var ikke saa køn som Sama, men en rask Pige og en god Rytterske. Hun kendte alle Junglestier ud og ind. Jeg løftede Haanden til Hilsen, og hun holdt sin Hest an.

„Apó!“ sagde hun.

„Apó!“ svarede jeg. „Ana, du kender Planten *Saguy Yepyep?*“

Hun saa' undersøgende paa mig og spurgte saa rent ud:

„Hvorfor vil du stjæle den?“

„Jeg vilde gerne have dig til at vise mig Vej til den, Ana, saa at jeg kan bringe den med til Manila og vise Folk dèr, hvilken skøn Juvel Calayan skjuler i Hjertet af sin grønne Jungle.“

Hun rystede paa Hovedet, satte Hælene i Hestens Flanker og galoperede bort. Der var pludselig en, der rørte ved mit Ærme. Jeg havde ikke set, at Tan Sia havde nærmet sig. Hans Kineseransigt havde i Øjeblikket det uforstyrrelige orientalske Smil, der er saa karakteristisk for hans Race.

„Jeg hørte dig tale. Du er taabelig, men jeg tror, jeg kan hjælpe dig.“

„Hvordan?“

Hans Forslag gik ud paa, at vi skulde fortsætte med vore Ture ind i Skoven for at finde Orkideer. Saa vilde Tan Sia lade Sama eller Ana forstaa, at jeg havde opdaget den hemmelige Plante og havde i Sinde at snige mig bort med den. Hvis den mystiske Plante virkelig eksisterede, vilde Sama hurtigst muligt undersøge, om den var forsvundet. Alt, hvad vi havde at gøre, var da blot at liste os efter hende ind i Junglen.

En Dag, da vi vendte tilbage fra en Ekspedition i Junglen, nævnede Tan Sia i Fortrolighed til Sama, at jeg havde fundet Planten. Han tilføjede, at den ikke var i Blomst, men kun bestod af en mægtig Klase af mange Stilke og Blade, og at jeg havde skjult den et Sted nede ved Floden. Tan Sia fortalte mig senere, at Sama havde set meget bekymret ud og havde forhørt sig om alle Detailler.

Nu vidste vi, hvad der vilde ske. Næste Morgen ved Daggry saa' vi Sama forsvinde ind i Junglen. Tan Sia og jeg fulgte efter i nogen Afstand. Nu og da vendte hun sig om for at se, om nogen fulgte. Op og ned ad de skovklædte Højder gik det i tre eller fire Timer, to Gange vadede hun over en Flod, langs hvilken Junglen stod saa massiv som en Mur. Vi saa' hende forsvinde ind i en Aabning mellem Lianerne, og vi kunde tydeligt følge hendes Fodspor i den bløde Jord. Tornene rev os uophørligt, mens vi kravlede igennem dette tætte grønne Mørke. Pludselig indhentede vi Sama i en lille Lysning tæt ved en Kløft, hvor der klukkede en Kilde.

Hun opdagede os straks og vendte sig forbitret imod os.

„Hvorfor udspionerer du mig, hvide Mand? Hvorfor følger du efter mig? Hvorfor har Tan Sia løjet for mig? Du har narret mig til at føre dig til *Saguy Yepyep.*“

Hendes Vrede var berettiget. Vi havde narret hende. I sin Harme havde hun gjort en uvilkaarlig Bevægelse med Haanden i Retning af et Træ, og mit Blik fulgte den Retning, hun pegede. For sent

opdagede hun sin Bommert. Højt oppe paa et mægtigt Narra-Træ hang et vældigt Bundt grønne Orkidéblade fra en solid Gren.

Saguy Yepyep!

Der var ingen Tvivl mere. Dèr var den. Sama var rasende, hun stod med knyttede Hænder og Taarer i Øjnene.

„Sama," sagde jeg og forsøgte at berolige hende, „lad os tale fornuftigt sammen. Giv mig en lille Del af din hellige Plante. Blot nogle faa Aflæggere med Rod, saa kan du beholde hele Resten. Vi lader den hænge ubeskadiget paa Træet. Alt, hvad jeg ønsker mig, er at faa lidt af den med til Manila, saa at jeg kan vise den til nogle Videnskabsmænd og fortælle dem Historien om Cooroog og den smukke Præstinde Sama."

Hun afslog det. Hun vilde ikke høre Tale om det. Til Slut mistede jeg Taalmodigheden og sagde, at naar hun var saa umedgørlig, tog jeg ganske simpelt hele Planten uden at spørge hende om Forlov. Jeg var lige glad med Aanderne og Traditionerne og det alt sammen.

Det virkede.

Hun gav efter og tillod mig at tage nogle faa Stilke, men jeg maatte ikke fortælle nogen her paa Øen, at det var den hellige *Saguy Yepyep.*

Tan Sia og jeg lovede at tie. Vi tog ikke Planten med os den Dag. Vi var for trætte og sultne, og det var for sent paa Eftermiddagen at klatre op i Træet og transportere den tunge Plante hjem. Først nogle Dage efter begav vi os paa en af vore sædvanlige Ture ind i Skovens Dyb og bragte nogle af vore mest øvede Indsamlere med os. I Løbet af faa Timer naaede vi Kløften og stod over for den hellige Plante. Behændig som en Abe klatrede en af mine Folk op ad Rankerne. Jeg havde givet ham Ordre til forsigtigt at tage en Klase af — en nogenlunde stor Klase — ikke mere. Han gjorde, som jeg havde sagt, og kom ned med den. Til min Overraskelse saa' jeg, at dette Eksemplar bestod af henved en Snes Planter, der om nogle faa Uger vilde springe ud i Blomst. Vi bandt dem sammen med nogle andre Planter, behandlede dem i det hele taget som et ganske almindeligt Fund og vendte saa tilbage til Landsbyen.

Endelig, efter godt en Maaneds ufrivilligt Ophold paa Calayan, kom der en Damper, som tog mig med sig. Manila-Aviserne havde været fyldt med Meddelelser om, at jeg var omkommet under mit Forsøg paa at naa til Øen Y'Ami. Om Bord paa Damperen *Lepus* naaede jeg omsider denne den nordligste Ø af Philippinerne, men Rygtet om, at her skulde findes en hvid Mand, og at denne hvide Mand var Flyveren Brophy, der var blevet reddet af vilde, viste sig at være fulkommen grundløst. Øen Y'Ami er absolut ubeboet. —

Alle mine Orkideer naaede i god Behold hjem til Manila. To Uger efter begyndte den hellige Plante at blomstre i pragtfulde renhvide Blomsterklaser. Chefen for den botaniske Afdeling ved Philippinernes Universitet, Dr. Eduardo Quisambing, undersøgte Planten. Han meddelte mig senere, at det var et yderst sjældent Fund, jeg havde gjort, nemlig en *Aerides Farmerii,* af hvilken der i Forvejen kun var fundet eet Eksemplar. Det var ganske simpelt uvurderligt.

Aleko E. Lilius.

Svar paa Spørgsmaalene Side 16.

1. Vindens Styrke.
2. Karolinska Institutet i Stockholm.
3. I Ecuador.
4. Fobos og Deimos.
5. Det tyske Lystspil „Længsel 202".
6. Rekviem.
7. Munkholmen (i Trondhjemsfjorden).
8. Permformationen.
9. „Helvede", „Skærsilden" og „Paradis".
10. Peter Jørgensen (over Herbert Nilsson).
11. Demokritos (ca. 460— ca. 370 f. Kr.).
12. Woodin.
13. Kvarts.
14. Berømt.
15. Ingemanns historiske Romaner.

Færdig med Mart!

Fortsat fra Side 11.

„Jeg vidste, De maatte være Mart, og jeg syntes pludselig, jeg fik en Chance for at komme til — at opleve lidt. Hvad maa De dog have tænkt om mig — —“

„Jeg tænker desværre aldrig; det er det, der er i Vejen.“

„Men De maa da synes, det var modbydeligt af mig, og det var det ogsaa, men —“

„Det er noget Vrøvl. Jeg inviterede Dem til Frokost, og De var saa elskværdig at sige ja, saa jeg synes, vi er paa lige Fod. Vil De have en Cigaret?“

„Jeg skal sige Dem,“ forklarede Gaynor, „alt dette her er noget ganske nyt for mig. Tænk blot at faa seks forskellige Slags Brød til Frokost.“

„Hvad mener De, om vi gik i en Biograf?“ foreslog Mart.

Men Gaynor sprang op og sagde i en skyldbevidst Tone: „De glemmer, at selv om De ikke behøver at arbejde, er det ikke det samme med mig. Jeg er allerede for sent paa det, og jeg gaar aldrig i Biografen om Eftermiddagen undtagen om Lørdagen!“

„Kan De saa ikke tage med mig i Morgen; da er det jo Lørdag?“

„Aa, det var ikke saadan ment.“

„Nej, det ved jeg nok, men vil De ikke nok?“

„Jo, det vil jeg naturligvis gerne.“

Om Lørdagen spiste de Frokost paa *Hidalgas*, hvor de blev trakteret med en glimrende spansk Omelet og mange andre Herligheder. Paa Bordet stod en Vase med Drivhussyrener, fordi hun havde sagt, at det var hendes Yndlingsblomst.

„Det er som et Eventyr,“ sukkede Gaynor.

„Jeg vilde ønske, det var.“

„Hvorfor det?“

„Fordi jeg saa kunde give Dem noget virkelig nyttigt, et Trylletæppe, en Ønskering eller Aladdinslampe i Stedet for et Par Blomster og en Smule Mad!“

„Men jeg har aldrig haft det saa dejligt før!“

Det var virkelig utroligt, hvilken Forskel det havde gjort i Gaynors Liv, at hun havde truffet Mart Bracknell. Al sin Fritid tilbragte hun sammen med ham, og det varede ikke længe, før hun kendte Londons bedste Restauranter og al den fine Mad, der serveredes dèr. Hun fik Overflod af Blomster og al den Chokolade, hun engang havde drømt om; hun kom i Teatre og Varieteer paa de bedste Pladser; men hun fik aldrig et Kys. De var blot Venner. Han viste en ung Pige, der kom fra en helt anden Verden, noget af sit Liv og morede sig over hendes naive Forbavselse og Begejstring. Det var det hele.

Gaynor kunde ikke lade være at spekulere paa, om han stadig var Clemencia Actons opvartende Kavaler, og en Dag spurgte hun ligesom tilfældigt:

„Har De set noget til Frk. Acton for nylig?“

„Ikke meget. Clemencia havde ikke Brug for mig, da hun opdagede, at jeg var temmelig kedelig at trække rundt med. Jeg har hverken lynende Øjne eller kulsort Haar.“

Marts eget Haar over hans brune Pande og blaa Øjne var næsten hvidt.

„Saa er Warren Kerrigan vel mørk,“ tænkte Gaynor og undrede sig over, at nogen kunde foretrække en anden Mand for Mart — Mart, hvis Komme havde forandret hele hendes triste Tilværelse til et Liv, der straalede som det pure Guld.

Nu var Gaynor ikke mere gnaven, naar Vækkeuret lød om Morgenen; det vækkede hende til en Dag, som sandsynligvis vilde bringe hende en Indbydelse til Frokost, Middag eller en Køretur ud paa Landet med Mart. For en Maaned siden kendte hun ham slet ikke; nu kunde hun ikke forstaa, at hun havde kunnet leve uden ham.

I Morgen var det Søndag, saa skulde de en Tur ud paa Landet og have Frokost med.

Gaynor, der huskede de haardkogte Æg og de uappetitlige Sardin-Sandwiches fra Skovturene i gamle Dage, gispede, da Mart pakkede op for en splinterny Frokostkurv af samme Farve som Vog-

nen og dækkede op med flere Tallerkener, Glas, Knive og Gafler, end man skulde tro, det var muligt for to Mennesker at bruge. Der var Gaaseleverpostej og Kaviar, Rejer i Gelé, Kylling i Flødesovs, pyntet med Trøfler, russisk Salat, Desserter og Ferskener. Og dertil Champagne og Cocktails, Oliven og saltede Mandler. Der var......

„Det er som Tusind og een Nats Eventyr," sagde Gaynor.

„Ja, vi har det dejligt," sagde Mart.

„Er du ikke glad for, at du ikke behøver at arbejde, Mart?" spurgte Gaynor dovent.

„Der er da ingen, der arbejder om Søndagen!"

„Det ved jeg nok, men i det hele taget, mener jeg."

„Ja, men nu skal jeg ogsaa til at arbejde," sagde Mart og tændte en Cigaret.

„Det mener du ikke?"

„Jo, det gør jeg. Jeg begynder i næste Uge."

„Men hvorfor? Er du blevet ked af ikke at bestille noget?"

„Nej, egentlig ikke. Men jeg er simpelt hen nødt til det."

„Nødt til det? Har du da mistet alle dine Penge?"

„Jeg har ikke mistet mine Penge, Gaynor, for jeg havde ingen!"

Bestyrtet saa' Gaynor paa ham. „Men Teaterindbydelserne, din Vogn, Middagene, alt det dèr—" hun pegede vildt paa Resterne af den ekstravagante Frokost.

„Ja, jeg har brugt Penge, det ved jeg nok; men det er jo det, man har dem til. Og hvis du vil høre lidt paa mig, Gaynor, skal jeg fortælle dig det hele. Du troede, jeg var rig, fordi jeg var Ven med Clemencia Acton, fordi jeg holdt Vogn og — naa ja, fordi jeg har levet de sidste seks Uger, som om jeg havde hundrede tusind Kroner om Aaret i Stedet for ti. Men hvorfor? Jo, det skal jeg sige dig. Jeg har været i et Rederi i Indien i de sidste fire Aar, og derude har jeg lagt nogle Penge op. Jeg kom hjem for at have nogle Maaneders Ferie, før jeg skulde forflyttes til Firmaets Liverpool-Afdeling, og jeg var fast bestemt paa at nyde den Ferie. Jeg vilde leve som en rig, doven ung Mand i nogle Uger i Stedet for at føre det nøjsomme Liv, jeg var vant til."

„Men Clemencia?"

„Hun kom om Bord paa Skibet i Marseille, ligesom jeg var begyndt at give Partiet som en rig, ung Mand, der kan smide om sig med Penge. Det var Clemencia villig til at hjælpe mig med, og hun var god til det. Men saa opdagede hun, at jeg kun var rig for en Tid, og samtidig traf hun Warren Kerrigan. Og jeg traf dig. Og saadan staar Sagerne nu."

Gaynor stirrede mørkt frem for sig.

„Du er vel ikke vred paa mig?" sagde Mart uroligt. „Det var morsomt, medens det varede; synes du ikke, Gaynor?"

„Om jeg er vred," gentog Gaynor. „Jeg er rasende."

„Men kæreste Gaynor......"

Hun vendte sig om og saa' ham lige i Ansigtet.

„Aa, Mart, jeg er rasende ved Tanken om, at du har spildt dine Penge paa mig, at du har taget mig til alle de Steder, du slet ikke havde Raad til...... Hvis jeg blot havde anet det; men jeg troede jo, du svømmede i Penge."

„Du har intet at bebrejde dig, Gaynor. Jeg maa sige, jeg synes selv, jeg forstaar at give Penge ud. Og jeg har nydt at give dem ud paa dig. Det var som at tage et Barn i Teatret for første Gang, den Dag vi spiste Frokost sammen paa *Regina*. Du er noget af det kæreste og sødeste."

Resten blev sagt med Kys, Kys paa hendes brune Haar og Kys paa hendes graa Øjne, Kys, der fik dem til at glemme alt.

Det var sent, da de begyndte at pakke Frokostkurven ind og tænke paa at komme hjem.

„Tre Kilometer til Weybridge," læste Gaynor paa et af de hvide Skilte paa Vejen.

„Hvad betyder Weybridge i dit unge Liv?" drillede Mart.

„Ikke noget. Jeg har blot en Veninde, som bor i Nærheden af Weybridge. Hun er gift, men vi var

sammen i Butikken, inden hun giftede sig. De bor i et yndigt, lille Hus, ikke ret stort; men saa meget lettere at holde. Jeg kan ikke fordrage store Kaserner; kan du?“

„Nej, jeg hader dem,“ sagde Mart bestemt.

„Hun har en yndig Baby,“ fortsatte Gaynor drømmende. „Jeg elsker Børn; gør du ikke?“

Det gjorde Mart naturligvis.

„Og deres Have er henrivende. Bryder du dig om Haver?“ fortsatte Gaynor.

„Jeg elsker Haver. Jeg har altid ønsket mig et lille Hus og en Have.“

Gaynor tøvede lidt; saa sagde hun: „Skal vi ikke kikke ind til dem? Daffy har ofte bedt mig se ind, hvis jeg kom forbi. Vi behøver jo ikke at blive.“

I Foraarstusmørket gled Vognen ned ad en lille Villavej med en Række smaa, billige Villaer, hvis røde Tage straalede i den nedgaaende Sols Straaler. — De fandt Daffys Ægtenavn paa en Dørplade af hamret Kobber.

Forhaven var akkurat saa stor, at der var Plads til Daffys Mand og en Slaamaskine.

„Goddag, Goddag!“ raabte han. „Vær saa god at komme indenfor. Daffy er lige ved at lægge Drengen i Seng.“

I det fjerne hørte man Kirkeklokkerne og den sagte Snurren af Naboens Slaamaskine.

Gaynor trak Vejret dybt i den blide Foraarsluft. Hun havde fundet Fred; hun havde faaet Del i den lykkelige Daffys Hemmelighed. Livet er, hvad man selv gør det til; og hvis hun fik Lov til at leve et Liv som det, hun saa' her, vilde hun aldrig skænke en Cocktail eller en Drivhusblomst en Tanke, saa længe hun levede.

„Det er en yndig lille Have,“ sagde hun længselsfuldt.

„Den er slet ikke tosset,“ sagde Daffys Mand.

„Men er det dig, Gaynor!“ raabte Daffy inde fra Forstuen. „Det var da dejligt. Jeg skulde lige til at have Peter i Bad.“

„Maa jeg ikke holde ham et Øjeblik?“ bad Gaynor og rakte Armene ud.

„Kan I ikke blive til Aften?“ spurgte Daffy. „Vi har ganske vist kun kold Steg —“

„Kold Steg og Pickles smager udmærket,“ sagde Daffys Mand. „Selvfølgelig bliver de.“

I Læ af det tiltagende Tusmørke tog Mart Gaynors Haand. De smilede til hinanden og saa' misundeligt paa det lille Hus med dets velholdte, lille Græsplæne og Barnevognen ved Indgangen.

„De skulde se vore Roser, naar de staar i Blomst!“ sagde Daffys Mand. „Det er et pragtfuldt Syn.“

„Til Sommer,“ hviskede Mart til Gaynor, „haaber jeg, vi kan se paa vore egne.“

Bag Gardinet.

Fortsat fra Side 13.

Sir Adrian sad i sin Stol ved det store Arbejdsbord. De halvblinde Øjne saa' lige ud i Luften, og Haanden, der hvilede paa Bordet, raslede mekanisk med den lille Blikæske med Tabletter, som han altid havde hos sig, og som ofte havde hjulpet ham over hans pludselige Hjerteanfald.

Bessy traadte ind og skulde lige til at give sig til Kende, da hun hørte Trin nærme sig ude fra Hall'en. Hun smuttede hurtigt om bag det tunge Gardin, idet Døren aabnedes, og Oswald kom ind.

„Hvem er det?“ spurgte Sir Adrian. „Er det dig, Oswald?“

„Ja, Onkel,“ Oswald lukkede Døren efter sig og spurgte: „Hvordan gaar det i Dag?“

Den gamle Herre rystede paa Hovedet. „Daarligt,“ sagde han. „Jeg har haft en daarlig Nat. Men lad os ikke tale om det. Er der noget nyt i Avisen, min Dreng, saa lad mig høre.“

Oswald tog Avisen, men satte sig med den uden at folde den ud. Han saa' grundende paa det magre gamle Ansigt.

„Ja — Nyheder har jeg,“ sagde han tøvende. „Men de staar ikke i Avisen, og de er ikke særlig behagelige, er jeg bange for.“

Sir Adrian drejede uroligt Hovedet. „Hvad er det for Nyheder, som ikke er behagelige?" spurgte han. „Hvad skal det sige, Oswald? Hvad er det?"

„Jim er kommet tilbage!"

Fra sit Skjul kunde Bessy se, hvilket Sæt det gav i den gamle Mand. Han blev siddende med halvaaben Mund og stive, stirrende Øjne. „Jim?" gispede han næsten uhørligt.

„Jim er kommet tilbage!" sagde Oswald paa ny i en Tone, som fik Bessy til at holde Vejret. „Jeg kom ind i Kroen hernede, og dèr sad han."

„Jim!" gentog Sir Adrian. „Jim —! Hvad vil ... hvorfor ...? Kommer han her?"

„Det haaber jeg ikke — for din Skyld," sagde Oswald i samme knivskarpe Tone som før.

„For min Skyld — hvorfor siger du det?"

Oswald bøjede sig frem over Bordet. „Han var døddrukken!" fortsatte han med skaanselløs, uhyggelig Ro. „Han var i Selskab med nogle Svirebrødre af den simpleste Slags."

Han holdt inde og betragtede den gamle Mand med et indtrængende Blik. Bessy Brown stod som lamslaaet. Hun forstod pludselig Oswalds Hensigt, men hendes Hjerne nægtede at fungere. En Lammelse kom over hende, som forhindrede hende i at flytte en Fod og ytre en Lyd. Hun blev staaende stiv, aandeløs, som hypnotiseret. Oswald var bange for, at Sir Adrian skulde tage sin Søn til Naade. Hvis et Hjerteanfald nu gjorde Ende paa hans Liv — —

„Han bralrede op om, at nu skulde han hjem og besøge sin rige Far," blev Oswald ubarmhjertigt ved, „og han indbød sine Soldebrødre til at være Gæster her, naar han blev Herre paa Gaarden."

Sir Adrian rettede sig pludselig. Med den ene Haand greb han sig til Struben, som vilde han frigøre sig for et kvælende Greb. Den anden Haand famlede vildt paa Bordet efter Æsken.

Oswald bøjede sig hurtigt længere frem, tog Æsken og lagde den uden for den gamle Herres Rækkevidde.

„Tabletterne — Tabletterne —" stønnede han.

Et triumferende Smil fortrak Oswald Chetwyns Læber til en uhyggelig Grimasse. Han stod bøjet over Bordet og betragtede den forpinte gamle Mand med et forventningsfuldt Udtryk, som lurede han paa det Øjeblik, da Døden, der allerede havde sine Knokkelhænder om Struben paa sit Offer, skulde gøre det forbi.

Synet af denne frygtelige Scene gav Bessy hendes Handlefrihed tilbage. Hun sprang frem fra sit Skjul, stødte af al sin Magt Oswald til Side og greb Æsken med Tabletterne. I næste Sekund stod hun bøjet over Sir Adrian, der var sunket sammen i Stolen. Hun pressede en Tablet ind i Munden paa ham, løftede hans Hoved og holdt et Glas Vand til hans Læber.

Den gamle Herre reagerede næsten ikke. Omsider sank han dog Tabletten med en konvulsivisk Bevægelse, og næsten umiddelbart efter begyndte han at trække Vejret friere.

Støttende hans Hoved med sin Arm vendte Bessy sig mod Oswald og hviskede med en Stemme, der dirrede af Rædsel og Afsky:

„Gaa! — Gaa din Vej! — Morder!"

„Hvad mener du?" Den unge Mand stirrede paa hende, som var hun et Aandesyn.

„Du véd godt, hvad jeg mener. Jeg har truffet Jim og talt med ham. Jeg véd, det var Usandhed, hvad du sagde om ham til hans Far, og jeg véd ogsaa, hvorfor du sagde det. — Morder! — Gaa din Vej og vov ikke at vise dig her mere! Hvis du ikke forsvinder i Løbet af fem Minutter, skal Alverden faa at vide, hvad der er foregaaet her i Dag."

Oswald Chetwyn betænkte sig et Øjeblik. Saa forlod han hurtigt Værelset.

Sir Adrian rørte paa sig. Han aabnede Øjnene og saa' op paa hende med sit tomme Blik. „Hvem er det?" hviskede han. „Er det dig, Oswald?"

„Nej, det er mig, Sir Adrian. Bessy Brown. De skal ikke tro, hvad han fortalte Dem om Jim ..."

„Jim — nævn ikke det Navn!"

„Jo, Sir Adrian," fortsatte hun indtrængende. „Jeg har talt med Jim nu i Formiddag. Det passer ikke, hvad Oswald fortalte. Det var skammelig Usandhed. Jim er god nok! Jeg garanterer for ham."

Den gamle Herre bevægede Læberne nogle Gange, saa hviskede han: „Siger De, at Jim er god nok, Bessy? De garanterer for ham? For Jim — for min Dreng!"

„Ja, han er god nok, Sir Adrian," Bessys Stemme skælvede mellem Smil og Graad. „Han er en rask og dygtig ung Mand, og han er blevet til noget derovre. Han har arbejdet sig op til en stor Farmer. De kan være stolt af Deres Søn!"

„Min Søn," hviskede den gamle Mand. „Min Søn — hvor er han?"

„Han kommer nu om en halv Time, Sir Adrian." Hun lagde ham varsomt tilbage i Stolen og skød en Pude under hans Hoved. Saa skyndte hun sig ud til Telefonen.

„Er det Dem, Jim? Det er Bessy — Bessy Brown. Kom, saa snart De kan. Alt er i Orden!"

„— — —"

„Ja, vist saa. Jeg garanterer."

„— — —"

„Oswald — nej, ham træffer De ikke. Han er borte — Himlen være lovet! Kommer De saa?"

Hun ventede paa Svar, men hørte kun en skramlende Lyd. Det var Jim, der kastede Røret paa.

Omstilling.

Fortsat fra Side 21.

„Lyve kan jeg ikke for hende," sagde han, „og Sandheden kan jeg heller ikke sige hende."

„Ih, nej, du maa jo være tosset! En Mand af Ære!" og Kvinden lo skingrende. Men for Resten var der vel ikke mere at tale om, og hun sagde kort Farvel med en Hentydning til, at han havde hendes Adresse.

Elise vaklede fra Telefonen og maatte holde sig ved Møblerne. En eneste Tanke snurrede i hendes Bevidsthed: Anton kendte det, Anton kendte det! Al hendes Elendighed kendte han. Anton, Anton, min egen Ven! Du véd altsaa, hvor slemt det er! Som i Søvne naaede hun ind i sit Sovekammer og naaede lige at faa sin Kjole af, saa kunde hun ikke mere, men lagde sig paa Sengen, uden saa meget som at se det nystrøgne Pudevaar, Pigen havde bredt ud.

Hun følte ingenting uden en salig Mathed, som lignede Lykke, hun gled bort og hørte hverken, at det ringede, eller at Anton kom ind i Dagligstuen.

Da han havde ventet en Stund, begyndte han at gaa paa Opdagelse gennem Lejligheden. Døren til Elises Soveværelse stod aaben.

Anton havde tænkt meget over dette Møde, og han mente at have forberedt sig paa alle Eventualiteter, men dette Syn havde han ikke regnet med. Forfærdet sprang han hen til Sengen, og da Elise ikke hørte, at han talte til hende, lagde han sig paa Knæ og krammede hendes lille kolde Haand.

Langsomt aabnede hun Øjnene og blev slet ikke forbavset over at se ham, smilede kun overjordisk alvidende.

Overraskende og forvirrende Følelser stormede ind paa Magisteren.

Han mente at have taget alle Muligheder i Betragtning. Men hele Grundlaget var væk! Hvor var Backfischen henne? Hvor var den sorgløse, selvsikre Pige i den udfordrende Badedragt?

Intet Steds kunde han finde hende. Og nu klappede hun ham varsomt paa Kinden og hviskede: „Stakkels Anton, vi to har det ondt!" Anton spilede Øjnene op. Hvad var det her? En helt ny og overvældende Følelse af Værnetrang steg op i ham, her laa jo hans lille Hustru, ja, hans Hustru, hun havde lidt for sin Kærlighed til ham, hendes lille Haand klappede ham. Og han følte det som sin eneste Lyst og Pligt at kysse Farven frem paa disse blege Kinder.

Kun en Slædehund.

Fortsat fra Side 23.

Han var glad — ja — han var glad.

Dèr i Lejren under den lette blaanende Røg var hans Herre. Den Mand, han hadede. Hvorfor asede han da af Sted for at se den Mand igen, høre hans Stemme, sanse Færten af ham? Taban forstod det ikke selv, et Instinkt drev ham frem.

Han ønskede blot, at han kunde styrte af Sted hen imod Lejren, hvinende af Glæde. Men han havde ikke Kraft til det.

Men der var i Tabans Øjne et ivrigt, levende Glimt. Han havde sit Hjem i Sigte, thi dèr, hvor hans Herre var, dèr var ogsaa Tabans Hjem. Han var nu ganske nær ved. En af Kimbers efterladte Hunde fik Øje paa Taban og glammede hidsigt op.

Teltdøren blev revet op, og Billy kom ud. Taban kunde tydeligt se Manden. Og i samme Nu fik Manden Øje paa ham og skyndte sig ned imod ham, som for at hilse ham velkommen.

Taban kom nærmere i samme sindige Trav. Manden stod tavs uden at røre sig og saa' paa ham. I nogle faa Fods Afstand fra ham standsede Taban og saa' op paa sin Herre.

„Naa — du er kommet tilbage?“

Hunden studerede Mandens Ansigt. Men der var intet Udtryk i Øjnene eller ved Munden, i hvert Fald intet, som Taban kunde forstaa.

Tøvende gik Hunden hen mod sin Herre. Han stod nu lige foran ham, ved hans Fødder, og Manden rørte sig stadig ikke.

Taban løftede sin Snude og rørte ved Mandens bare Haand. Han klynkede ganske sagte.

Da hændte der noget mærkeligt. Manden bøjede sig og fjernede hurtigt Selen. Saa lagde han Armen om Hundens Skuldre, og med den anden Haand kærtegnede han Tabans saarede Snude.

„Taban!“ hviskede han. „Du kom tilbage — du vil, at vi skal være Venner. Er det saadan, gamle Dreng?“

Taban klynkede lidt og stødte sin Snude ind i Mandens varme Haand. Han rystede over hele Kroppen, men det var ikke blot af Udmattelse. Han erfarede i disse Øjeblikke, hvad det vil sige for en Hund at føle en venlig Haand og høre en venlig Stemme, saa blid og saa tæt ved.

„Og du slap fra ham,“ vedblev Manden. „Men jeg tør bande paa, at du mærkede ham til Gengæld for det, han gjorde ved dig. Han vil ikke være vanskelig at finde.“

Taban saa' op paa Mandens Øjne, og deres Blik mødtes. Noget meddelte sig til Taban fra Mandens Blik. Han vilde gerne have vovet et eller andet stort og frygteligt for denne Mand, for at vise, hvad dette forstaaende Blik betød for ham.

Men Taban var trods alt kun en Slædehund. Derfor pressede han blot sin Snude dybere ind i Mandens Hænder og klynkede svagt. Det var alt, hvad han kunde gøre.

Men for denne Mand var det ogsaa nok.

„Hæslige gamle Ven!“ sagde han ømt. „Du trænger til at sove, men først skal du have Mad!“

Mønster-Kupon Nr. 17 (25/4 33)

Husk, at hvert Mønster koster 20 Øre + Porto (indenbys 10 Øre, udenbys 15 Øre), naar denne Rekvisition benyttes, ellers 50 Øre + Porto. Ved skriftlige Ordrer medsendes Beløbet i Frimærker. Mønstrene haves kun paa Lager i et Aar.

Udbedes Mønster Nr. ....

Navn ....

....

Adresse ....

....

Indsendes til „Hjemmet"s Mønsterafdeling, Gutenberghus, København K.

HJEMMET'S
Smaa-Annoncer:

Slank paa 20 Dage.
Oplysninger gratis. Fru *Amalie Johnsen*, Øselsgade, København S.

Indsend denne Annonce
samt Navn og Adresse til
Singer, Amagertorv 8,
hvorefter vi sender Dem en interessant Vejledning i Syning af Tæpper paa Deres egen Symaskine.

Automobiler
købes, sælges og byttes. *E. Rettinger*, Brønshøjvej 14. Bella 1286.

Endelig fundet.
Det virkelige Middel mod graat og tyndt Haar er "**Heja**". Det indeholder ingen Farve, men fremkalder en Foryngelses-Proces, der gradvis gengiver Haaret dets oprindelige og naturlige Farve paa ca. 8 Dage. 4 Kr. Fl. *Frederiksberg chem. Fabriker.* Afd. H. Prinsesse Maries Allé 11, Kbh. Eva 2630.

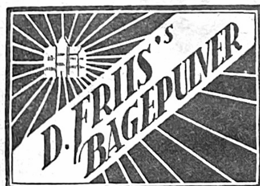
Chic - elegant for smaa Penge.
Se de nye smukke Modeller i Frakker, Spadseredragter og Kjoler. - Ratebet.
City Kjolemagasinet,
Gothersgade 12, Kbhvn. Palæ 3494.

Ruff-Persienner,
smukke, holdbare, billige. Praktisk Afløsn. for Rullegardiner. Skaaner Syn og Møbler samtidig med, at Dagslyset oplyser Værelset. Nyt Afblændingssystem (patent.). Fabrikken *CORTINA*, Vesterbrog. 14 B. o. G. 1. Kbh. Eva 2744.

Bridge-Institut,
Vesterbrogade Nr. 40, 2. Sal. *O. J. Eskildsen.* Kyndig og grundig Undervisning i moderne Kontraktbridge (Culbertson 1933). Eftermiddag og Aften. Kursus i Culbertson's Meldesystem (for Deltagere med Kendskab til Auktionsbridge). Øvelseskursus i System og Spil, Begynderkursus i System og Spil, Enetimer, Klubaften (kun for tidligere Kursus-Deltagere). Indmeldelser modtages og Aftale træffes — Hverdage Kl. 11—16, *Telefon Central 2796.*

Frederiksgades Damehotel.
Hyggelige Værelser med varmt og koldt Vand. Med eller uden Pension. Centralvarme. Badeværelser. Elevatorer. *Middagsabonnement* for saavel Damer som Herrer. Billige Priser. *Damehotel, Frederiksgade 21, Kbhvn. Tlf. C. 10188.*

Den billigste og bedste
Maade, hvorpaa De faar mere end en Fjerdedel af alle danske Familier i Tale er gennem Hjemmets Smaaannoncer. Skriv til Ugebladet Hjemmets Afdeling for Smaaannoncer, Gutenberghus, København K. efter nærmere Oplysninger.

NOWETTO
REGD

JULIUS KOPP JK REGD. COPENHAGEN

Kr: 18 28 48 68 98

DEN IDEELLE FRAKKE
TIL HELE FAMILIEN

NOWETTO FRAKKEN ER VED SIN FULDENDTE FORARBEJDNING OG IMPRÆGNERING DEN IDEELLE FRAKKE TIL AL SLAGS VEJR.

NOWETTO

NOWETTO MÆRKET GARANTERER KVALITETEN

JULIUS KOPP
AMAGERTORV 21 KØBENHAVN K.
ETABLERET 1870

WRIGLEY'S
bevarer Tænderne

Et godt Helbred begynder i Munden. Derfor tilraader mange Læger og Tandlæger regelmæssig Brug af WRIGLEY'S. Det fjerner de utallige Madrester, der ellers bliver siddende og gærer i Tænderne.

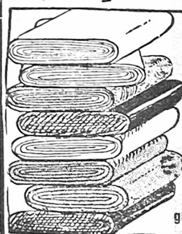
For Børn betyder WRIGLEY'S stærkere Tænder og er i det hele taget den ideelle Forfriskning for store og smaa — sundt og billigt.

WRIGLEY'S er uovertruffen i Kvalitet; — den fineste, der kan købes for Penge — der anvendes udelukkende ægte, dobbelt destilleret Pebermynteolie.

— *Vogt Dem for Efterligninger* —

WRIGLEY
DN II

Fint imit. **Crepe de Chine**

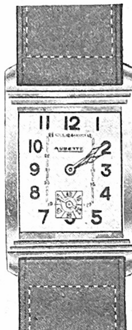

150 pr. mtr. i følgende Farver: **Sort, hvid, rosa, lilla, lax, fraise, gul, højrød, lyseblaa, shantung, mellemblaa, lysegrøn, marine, kongeblaa**

Skriv til Fabriken efter det berømte **imit. Crepe de Chine** i 80 cm Bredde, det er blankt, stærkt og kan vaskes i det uendelige uden at tabe sig.

Fabriken Amor,
Elmegade 3. · København N.

Afbetaling!

Vi tilbyder Dem paa bekvemme Vilkaar, saaledes at Udgiften næsten ikke mærkes følg. 1. Kl.s moderne Ure, paa hvilke alle gives 2 Aars skriftlig Garanti: **Nr. 481. Gentleman Armbaands Ur** som Afb. 10 Aars garant. Gulddouble. 15 Sten. Ankerværk. Fornem mod. Facon. Brudfrit Patentgl. Forgyldt Urskive m. ophøjede, forgyldte Tal. Pris 43 Kr. med 4 Kr. pr. Maaned. **Nr. 482. Jernbanelommeur** m. støvtætte Kapsler og selvlysende Tal. 14 Kr. m 3 Kr. pr. Md. **Nr. 483. Sølvherrelommeur.** Smuk mod. Facon med Guldkanter. 15 Stenes Ankerværk. Pris 43 Kr. m. 4 Kr. pr. Md. **Nr. 484. Damearmbaandsur,** elegant Model, 5 Aars garant. Gulddouble. Prima Schweitzerværk. Sort Moirebaand. Pris 21 Kr. med 3 Kr. pr. Maaned. **Nr. 485. Gulddamearmbaandsur.** Ægte 14 Karats Guld, svære Kapsler. Lille, fornem Luksusmodel. Guldskive og Guldtal, 15 Stenes Ankerværk. Pris 54 Kr. med 7 Kr. pr. Maaned. **15 pCt. Rabat for kontant. Returret inden 3 Dage.** Skriv til eller besøg **HANSA URLAGER** (Afd. A), **Larsbjørnsstræde 5, Kbhvn. K.**

Deres graa Haar
giver Dem et ældre Udseende end nødvendigt — skaf dog det graa væk ved i 8 Dage at bruge det kendte, vandklare Haarvand
Jouventine de Junon.
Faas i Fl. à Kr. 2.50 i mange Parfumeforretn., hos Damefrisører og større Materialister.
Hovedoplag en gros:
CENTRO, Linnesgade 28. Kbhvn. K.

O. J. Eskildsens Bridge-Institut
Vesterbrogade Nr. 40 · 2' Sal

Kyndig og grundig **Undervisning i moderne Kontraktbridge** (Culbertson 1933). Eftermiddag og Aften.
Kursus i Culbertson's Meldesystem (for Deltagere med Kendskab til Auktionsbridge).
Øvelseskursus i System og Spil — Begynderkursus i System og Spil Enetimer — Klubaften (kun for tidligere Kursus-Deltagere).
Indmeldelser modtages og Aftale træffes — Hverdage Kl. 11—16.
Telefon Central 2796.

Skønnere, friskere, sundere Teint —
HAR JEG FAAET, EFTER AT JEG ER BEGYNDT AT BRUGE OATINE

Jeg kender ingen bedre CREME end OATINE og intet bedre Underlag for Pudder end OATINE SNOW; min Hud har, efter at jeg er begyndt at bruge OATINE, faaet det smukke, friske Skær, der virker saa flatterende. OATINE CREME er enestaaende, idet den ikke alene renser, men trænger dybt ned i Porerne og giver Huden Næring.
Brug OATINE CREME om Natten og OATINE SNOW om Dagen som Underlag for OATINE PUDDER. OATINE er ualmindelig drøj i Brug — derfor billig.

Forlang udtrykkelig OATINE og OATINE SNOW og tilbagevis alle Efterligninger.

OATINE & OATINE SNOW
i Krukker à Kr. 2.50 og 5.00 (3 Gange mere Indhold) samt i Tuber à Kr. 2.50 og til Haandtaskebrug à Kr. 1.25.

OATINE TOILETSÆBE
i Brugen ualmindelig drøj. — Faas i Størrelser à Kr. 2.00, 1.50 og 75 Øre

OATINE PUDDER
er usynligt paa Huden og fint parfumeret. I Luksuspakning à Kr. 1.50 og 3.50, i Æsker à Kr. 2,50 samt som fast Pudder à Kr. 2.00

Oatine

•NILFISK FORDELE•

3 Husholdningsmodeller, der alle er forsynet med:

- **Trevlesuger**
- **Bevægeligt Mundstykke**
- **Vendbart Filter**

Se den støjfri Model — Støvsugeren med de 12 Fordele

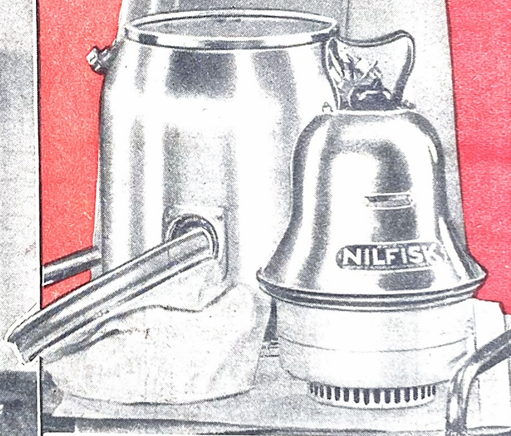
Ikke alene til Støvsugning er Nilfisk uundværlig — men ogsaa til:

- **Gulvboning**
- **Haartørring ved varm Luft**
- **Kakkelovnsbørstning**

— Lakering, Desinficering. Prospekt tilsendes gratis

Det vendbare Filter.

Nilfisk er den eneste Støvsuger, der er forsynet med patenteret vendbart Filter, der kan tømmes uden at Hænderne tilsmudses eller Støvet ophvirvles. Paa den støjfri Nilfisk fastholdes Filtret endog automatisk under Tømningen. Forlang gratis Demonstration i Deres Hjem. —

Indtil 50% mere Støv pr. Minut.

Nilfisk er ved Hjælp af sit dobbeltvirkende, bevægelige Mundstykke i Stand til at løfte Tæppet under Sugningen, herved frigøres det nedtraadte Bundsnavs. Nilfisk fjerner altsaa ikke alene Overfladestøvet, men ogsaa det sundhedsfarlige Bundsnavs.

Nilfisk Trevlesuger.

Nilfisk er den eneste Støvsuger, som er forsynet med aftagelig Trevlesuger, der anbringes paa det bevægelige Mundstykke. Er der Traade eller Haar paa Tæppet — sættes Trevlesugeren paa kun med et let Tryk, og ikke en Trevl undslipper.

• KUPON •
DEN STØJFRI NILFISK
Undertegnede ønsker gratis tilsendt et illustreret Katalog over Nilfisk

Navn

Stilling

Adresse

HJ.

Nilfisk

SE DEN STØJFRI MODEL

FORHANDLERE OVER HELE LANDET

BONILIN
BONEMASSE
Gulvbevarende + Selvbonende

Forlang gratis Demonstration i Deres Hjem af Nilfisk, ikke alene som Støvsuger, men ogsaa som Gulvboner.

A/S FISKER & NIELSEN . TELEFON 9650 . KØBENHAVN F.

EGMONT H. PETERSEN KGL. HOF-BOGTR. - KØBENHAVN